

THE ULTIMATE MEDICINE

As Prescribed by

Sri Nisargadatta Maharaj

Dialogues
with a
realized
master

*Edited by
Robert Powell, Ph.D.*

THE ULTIMATE MEDICINE

As Prescribed by

Sri Nisargadatta Maharaj

Dialogues with a realized master

A VÉGSŐ ORVOSSÁG

1.

MARADJ A LÉTEZŐSÉGBEN, ÉS MINDEN VÁGYAD, HOGY LEGYÉL, SZERTEFOSZLIK

Maharaj: Az a tudatosság, amely Krisnaként, Buddhaként vagy Krisztusként tapasztalta meg önmagát, lecsöndesedett, eggyé vált az Egésszel. Így hát, ócsárolhatod Krisztust, ócsárolhatod Mohamedet, vagy ócsárolhatsz akárki mást, nem fog idejönni, és kérdőre vonni, hogy: „Miért ócsárolsz te engem?”, mert az a tudatosság, az a tapasztalat beleolvadt a teljességbe. Hasonlóképpen, lehetsz nagyszerű egyéniség, lehetsz a világ diktátora, de amikor elalszol, elfelejted, hogy mi voltál, elfelejted – a nevedet, a testedet, a korodat, a nemiségedet, a nemzetiségedet, mindent. Az elkülönült identitásnak ez az érzése nagyon korlátozott, és nem az igazság; valójában teljességgel hamis. Ha így áll a helyzet Krisztussal, mi a helyzet veled?

Vagy tegyük fel, hogy egyszerű, erényes ember vagy. Valahányszor aludni térsz, elfelejtkezel bűnről, erényről; elfelejtkezel önmagadról. Mi az alaphelyzet? Az, hogy elfelejted önmagadat, mint egyént, ami mély pihenést biztosít számodra.

Lehet, hogy amikor aludni mész, nők, illetve férfiak százaival szexelsz. Abban a pillanatban élvezed a dolgot. De amikor alszol, amikor pihensz, az érzéki tapasztalat nincs jelen. Így aztán nincs identitásod, nincs súlyod azon a helyen. Ne mondd, hogy ez és ez vagy, hogy egyén vagy, férfi, vagy nő. Csak tartózkodj ott, ahonnan eljuthatsz a valóságba. Az az igazság, az a tényállás; onnan juthatsz el a valóságba. És akkor bármi, ami megnyilvánul, keletkezik és elmúlik. Mint a napfény, amely felragyog, és elhalványul. Ez a rendszertelen megnyilvánulás nem lehetsz te; ez nem lehet a valódi Te.

Valahányszor jelen van az individualitás, a személyiség, vagy az elkülönültség érzése, olyan sok mindent akarsz. Megnézni egy filmet, zenét hallgatni, játszani, szexelni, különleges ételeket enni, valamilyen mámorítót fogyasztani, de amikor az elkülönültség érzése nem jelentkezik, amikor egy vagy a teljességgel, ezekre a dolgokra nem vágysz. És a spiritualitás, vagy amit te „vallásnak” nevezel, ezt főként így érti: az, hogy nincs szükségem semmire, azt jelenti, hogy része vagy a teljességnek, vagy valóságnak. Amikor megragadtad azt, ezek egyikére sincs szükséged. De amíg el vagy választva a dolgoktól, mindenre szükséged van.

Az elkülönült individuunként való létezés képezi az egész problémát. Mindezen dolgok, az érzékek különféle kielégítése, mindenféle olvasás, a tudásnak, a gyönyörnek a keresése, minden ahhoz kapcsolódik. Amint lecsöndesedik mindez, nincs többé probléma. Az ekkor tapasztalt boldogság igazi boldogság. Tégy, amit akarsz, de soha ne feledkezz meg a valóságról, soha ne felejtse el, hogy ki vagy valójában. Te nem a test vagy, te nem a táplálék vagy, te nem az életadó lélegzet (prana) vagy. Bármi legyen, ami megjelent, az egy állapot, és mint ilyennek, távoznia kell.

A legtöbben nem értitek, ami itt elhangzik, mert a testnek tartjátok magatokat. A tudás, amit közvetítek, nem a testre vonatkozik – nem rátok, mint testi entitásokra, elkülönült személyekre.

Mindaddig, amíg szilárdan meg vagytok róla győződve, hogy a test vagytok, bármit mondok nektek, semmi haszna a számotokra. Mert bármilyen tudásra is teszünk szert, azt test-elmeként tesszük, mert az adja hozzá a meglévő információ készletünkhöz. Úgy érezzük akkor, hogy asztrológusokká vagy tenyérjósokká válva előállhatunk, és azt mondhatjuk: megmondom a jövődet. Hogyan mondhatná meg az én jövőmet, amikor én egyáltalán nem vagyok? Boldoggá tennélek, ha azt mondanám, OK, az Egyesült Államok elnöke leszel. De az én esetemben nem ez a helyzet.

Sok könyvben írnak Istenről. Beszélt-e bárki arról, hogyan néz ki Isten, milyen ő valójában? Van-e formája, vannak-e minőségei? Az attribútumokkal bíró Isten még időhöz kötött. Amikor az idő a végéhez ér, Isten létének még a tudomása is elenyészik. Mint a koldus, aki királynak öltözött, királynak érezheti magát, amíg királyi ruhákat visel. Amint leveti a ruhákat, tudja, hogy koldus.

Amikor Istenről beszélünk, az attribútumaira utalunk – a szeretetére, a mindenütt jelenvalóságára, a mindentudására, stb. ... mégis, mindez még időhöz kötött. Amikor ez a tapasztalat elmúlik, mi marad utána? Nos, bármi olyan, ami attribútumokkal rendelkezik, nem lehet maradandó. Ez nagyon világos számomra. Nos, akkor, mi az, amit a magam számára kérhetek?

Az ebben a világban létező minden viselkedés az attribútumok, tendenciák létezik. Van például, aki egy hónapon belül négyszer házasodik és válik. Na, már most, e viselkedés a tendenciákból, a minőségekből származik. De az, ami ennek a viselkedésnek a tanúja, attribútumok feletti. Amikor eltűnik maga a tanú, a „vagyok”, mi marad? A tanú eltűnésével az összes többi dolog is megszűnik. Ugyanezen okból megy végbe az egész megnyilvánulás az „én vagyok” keletkezésekor; e kettő nem különálló, hanem egyek. A „vagyok” a tanú; az egész megnyilvánult világ őmiatta van.

Az, ami mindezt csinálja a tendenciák, vagy attribútumok, vagy *maya*. Éppen, mint a nap és annak sugarai: ha nincs nap, nincsenek sugarak. Hasonlóképpen, amikor nincs tanú, akkor megnyilvánulás, vagy *maya* sincs. Amikor a „vagyok” megjelenik, minden megjelenik; amikor a „vagyok” eltűnik, minden eltűnik. Nos, ez az, amiről beszélni próbálok nektek, de ti valami teljesen mást akartok. Ti a jövőtökről akartok hallani valamit, valami olyat, ami a megnyilvánulás része, de én megpróbálok ennek odavágni.

Láthatjátok, hogy minden reggel 5:30-tól dolgozom, beszélek, és mindenfélét csinálok. De sosem tekintek úgy magamra, mint aki jnani, mint aki valami más. Másfelől, nem felejtettem el a sok évvel ezelőtti gyermeket. Ha most nyolcvankét évvel visszatekintek, rendelkeztem a gyermeki tudással, azzal a tökéletlen tudással, amely abból a tudatlanságból született, hogy születtem. Három éves koromig semmit sem tudtam. Ez után anyám révén rácsodálkoztam a világra, tudjátok, a fogalmakra, és azokból a fogalmakból következett az összes többi. Nos, ez a *maya* az, amely nyolcvankét évvel ezelőtt kezdődött, az énekel. A *maya* felkél, majd újra lenyugszik; ciklusokban növekszik és csökken. Nos, egy idő után ez a gyermeki tudás, ez a tökéletlen tudás, aminek az alapja tudatlanság ... a tapasztalás, amely nyolcvankét évvel ezelőtt elkezdődött – ne nevezzük identitásnak – ez is meg fog halni, meg fog semmisülni.

Ez a „vagyok” egy hirdetés; nem a valóság. Valami másból ered. A valóságról nem beszélek nektek, mert a szavak hatálytalanítják azt. Bármit mondok nektek, az nem az igazság, mert ebből a „vagyok”-ból származik. Az a helyzet, hogy nem tudom leírni a valóságot számotokra, nem tudom azt elmagyarázni, mert szavakkal nem kifejezhető. Így hát abból árad ki minden; de mind ahányszor, mikor mondok valamit, tudatában vagyok, hogy tagadni kell, „nem ez, nem ez” (*neti-neti*) ... ez az én tapasztalatom. És tovább megyek, nem láttam Istent, nem láttam semmi mást sem. De a saját tapasztalatomat illetően teljesen biztos vagyok, és ez az, amiről beszélek nektek; én senkit nem idézek.

Azon táplálék-test és kenyérszelet jelenléte miatt jelenik meg a „vagyok-ság”. Mivel ez testtől függő, ezért tudatlanság; ennek okán a „vagyok-ság” tudása nem lehet maradandó, az a táplálék-testnek egy funkciója. Ameddig a táplálék-test jelen van, ez a „vagyok-ság” is fenn fog maradni. Azután meg fog szűnni.

Ahogy az előbb mondtam, ugyanaz a gyermeki tudás, a „vagyok-ság”, továbbra is megmarad. Amiképpen a „vagyok-ság” nézet a gyermeki testben megjelent, ma is olyan. De a *maya* miatt folyamatos változások mennek végbe; a szituáció változott, de a „vagyok-ság” továbbra is fennáll. Meddig? Ameddig a táplálék-test életképes. Amikor a táplálék-testet elhagyja az éltető lélegzet, a „vagyok-ság” eltűnik. A „vagyok-ság” tehát nem állandó; a tudatosság nem állandó.

Miniszterelnökünknek határozott elképzelései vannak önmagáról, és bármiféle koncepcióval elszórakozik. Nem akar változtatni rajtuk – Isten ideáján stb. Nekünk, emberi lényeknek oly sok a kedvenc fogalmunk, előítéletünk. Akárhányszor valaki olyat hallgatunk, akinek az elképzelései találkoznak a miénkkel, egyetértünk vele. Ellenkező esetben elutasítjuk. Ehhez hasonlóan azok a jnanik, akik állításuk szerint meg vannak állapodva az Abszolútban, valójában a létezésben vannak. Úgy ismerik őket, mint bölcseket. Kedvelnek bizonyos ideákat, bizonyos koncepciókat, és népszerűsíteni akarják azokat. De csak „ideákat” népszerűsítene, és egy idea sem az igazság. Az igazság a fogalmakon túli állapot.

Tekints a banayan fa magjára. Nagyon kicsi, a mustármagnál is kisebb. Nagyon apró, de a teljes lényeg már a belsejében van. Érted a paradoxont? Hasonlóképpen a te esszenciális lényed is a lehető legapróbb, mégis magában foglalja az egész univerzumot. Másik kérdés, hogy mit jelent számodra a mag? A *Bija* „második teremtést” ért alatta, és azt fejezi ki, hogy a múlt megismétlődik. Volt a fa; a fa a magban koncentrált; és a mag újra teremtette a benne lévő múltbeli történetet.

Vendég: A „vagyok” a magban van. E ponton, amikor az ember tudatában van a „vagyok”-nak, a magnak, ahhoz, hogy az Abszolúttá váljon...

M: Te magad vagy a mag, te vagy a „vagyok-ság”. Ne durvítsd, még szavakkal sem. A belső mag az önvaló, mi van belül? Mindez a magon belül van.

V: Maharaj arról is beszélt, hogy a belső mag fény.

M: Nem, a fényt csak szimbolikusan említettem. Nem fény, hanem olyan, mint a fény ... Ön-fényű.

Minden az igazság, az Abszolút. Ez a *Brahman* a te létezésedből teremtett. Mindez a *Brahman* illúzió, tudatlanságból született, a létezésedből, az Abszolút szempontjából tudatlanság csupán. Megismétlem, a létezés a tudatlanságból fejleszt ki mindent, az egész megnyilvánulást. Az Abszolúton megjelenik a létezés, amiből keletkezik az illúzió, és az illúzió elfoglalja az igazságot.

V: Na és mi az Ön módszere e folyamat megfordítására?

M: Hátrálni, hátrálni. Az oroszlán akármerre jár, visszafelé néz. Hozzá hasonlóan nézz visszafelé, menj a forráshoz, a maghoz.

Miközben a spirituális úton, az önmegismerés útján haladsz, minden vágyad, minden köteleked el fog maradozni, feltéve, hogy vizsgálódsz, és ragaszkodsz ahhoz, ami révén próbálsz megérteni önmagadat. Mi történik ekkor? A „vagyok-ság”-od a „lenni” állapota. Te vagy a „lenni”, és kötődsz ehhez az állapothoz. Szeretsz lenni. Nos, ahogy mondtam, ebben a vizsgálásban a vágyaid el fognak maradni. És mi az elsődleges vágy? A *lenni*. Jóllehet ragaszkodsz a létezéshez már egy ideje, a vágyak is el fognak maradni. Amikor elmaradtak, az Abszolútban, a legfőbb állapotban vagy.

V: Pontosan ez az érzés, kerített bennünket ma a hatalmába. Valami szomorúság tölti el ezt a felismerést, és mégis az Abszolútnak egy nagyobb megértése.

M: Azért a szomorúság, mert a „vagyok-ság” szomorú. [*nevetés*]

V: Tudod, hogy itt a Lét, és haladsz a nem-Lét felé. És ott vannak a Lét mindenféle dolgai, és tudod, hogy azok valójában semmik. De ez egy mulatság volt; egy nagy illúzió volt, amíg tartott.

M: Az a valódi állapotod, maradj abban. Örökké jelen van, tiszta állapotában, zavartalanul. Csak a tudatosság, a „vagyok-ság” az, ami tudatosan távolodik az Abszolúttól. A „te” ... te jelen vagy csak; a legcsekélyebb mozdulat sem tőled származik. Ez véget vet az előadásnak.

V: Elmondaná ezt egy kicsit világosabban?

M: Igen. Amikor a tudatosságban vagy, megérted a tudatosság természetét, és visszafelé hátrálsz. Az előmeneteled folyamatos. A tudatosság lassan kioltja önmagát; szándékosan eltűnik. De semmi nem érint Téged, mivel az az Abszolút. Éppen úgy, mint amikor a láng kialvásakor a füst eloszlik, az ég megmarad.

V: Szépen mondta.

M: Van a halál *Brahmanja*, a halál pillanata. Megfigyelés történik, az életadó lélegzet elhagyja a testet, a „vagyok-ság” visszahúzódik, szertefoszlik. Ez a legnagyobb pillanat, a halhatatlanság pillanata.

Itt van a test, a láng, a „vagyok-ság”; itt vannak annak mozgásai, és én megfigyelek. És elenyészik. Az életadó lélegzet elhagyja a testet, a láng kihúny. Te megfigyeled ezt. A megfigyelés az, ami veled történik. A tudatlan embert a halál pillanatában nagy rettegés fogja el; küszködik. De a *jnani* számára ez a legboldogabb, legáldásosabb pillanat.

De az a tény, hogy mindenféle helyekre készülsz elmenni... szentekhez és ashramokba, mindenféle tudást akarsz magadba gyűjteni, „individualitást” mutat. Ne tedd. Lépj túl rajta. A tudás felhalmozása nem lesz a segítségedre, mert ez egy álom. Ez az álom ismételni fogja magát, emberi testként, sok másféle testként, állatként, vagy istenként, bármiként. Nem ezen van a hangsúly. Próbáld megérteni, amit a lét mondani akar. Egyedül ez a megoldás, és ez fog elvezetni téged valahová.

Mi az összefüggés köztem és közted? Én nem törődöm vele, hogy el jössz-e ide és hogy meghallgatsz-e? Ha úgy gondolod, megteszed; ha nem ezt akarod, menj el. Ennek a szobának a tere nincs sem érte sem ellene, és nem is szerelmes annak a másik szobának a terébe. Egyek. Hasonlóképpen, én sem nyugtalankodom.

Az általam adott tudás olyan, mint egy folyam, mint egy áramló folyó. Ha hasznosítani akarod, vedd a vizet, idd meg, építsd magadba. Hagy folyjék magától. Én nem terhellek semmivel. Sok pénzt költesz nap, mint nap. Gyerünk, tartsd meg a pénzt, és vedd a vizemet.

Hasonlóképpen, miközben erről mesélek, elviszlek téged a tavasz forrásához. Onnan ered a víz vékony ere. Ez az erecske később folyóvá, torkolattá, végül tengerré válik. Elviszlek téged a forráshoz, újra meg újra.

Amikor a forráshoz érsz, rájössz, hogy nincs víz. A víz csupán íz, a hír az, hogy „vagyok”.

A test-elme hibából jött létre. Így valahányszor azt mondom, hogy ne a test-elme tudatosságból kérdezz, és ennek eleget teszel, azt jelenti, hogy kívül kerültél a hibán; nem fogsz feltenni több hibás kérdést.

E szavak meghallgatása és jelentésük megértése után légy meggyőződve, hogy te vagy Az, te vagy a teljesség. Abból azután roppant istenáldások fognak reád szállni.

Mahayu(k)-ká válsz; vagyis beleolvadsz önmagadba, egyesülsz önmagaddal. Az egyetlen princípium az, hogy „vagy”. Mivel te vagy, minden van. Érts szilárdan egyet önmagaddal.

Mi a célod? Valóban akarod-e azt, amiről beszélek? Meghallgattad, amit elmondtam. Most élj ennek megfelelően, és maradj vele.

Túlságosan átadod magadat a folytonos világi tevékenységnek. Most, mielőtt aludni térsz, feledkezz meg minderről, és kezdj el a valóságon elmélkedni. Mert el tudunk teljesen szakadni a társadalomtól. És még egy dolog: ne fuss ajtótól ajtóig. Úgy vélem, legtöbbször közületek tudás halmozó csupán; ennek semmi értelme. Végy egy mondatot az előbb elhangzottak közül, és maradj vele. Ez elegendő; ez el fog téged vezetni a forrásodhoz.

Amennyiben a szavaim tudásként beléd plántálódtak, minden más szót és fogalmat el fognak távolítani. Mesélek neked ezért egy történetet. Valaki elvitt egy másik valakit egy szállodába, és megegetett vele valamit. Az után azt mondta neki, hogy hat hónapon belül meg fog halni, mert mérget tett az ételébe. Ettől a társa megrémült. Otthagytta őt, és találkozott egy másik barátjával, és elmesélte neki az imént történetet. Emez azt mondta neki, hogy ne aggódjon. Mutatott neki egy üveget, tele vizelettel. Rajta, idd meg. Ha megteszed, túléled, nem fogsz meghalni. Emberünk megitta. Mi történt? Nem halt meg. Az első, „meg lettem mérgezve” koncepció alapján tehát egészen megrettent, és meg volt róla győződve, hogy hat hónapon belül meghal. Később a második ember ad neki egy másik koncepciót, azt, hogy *nem* fog meghalni, és túléli, meghaladja a halált.

Az élet egyik attribútuma, az éltető levegőé, koncepciókká, ideákká, teremtéssé válik, újra meg újra. Ki az, aki ezt megérti? A személy, aki felfedezte önmagát. Csak amikor megteszed, akkor válsz tudatossá mindezzel.

Minden boldogság forrása a létezésség. Állapodj meg ott, légy ott. De ha belevonódsz az áramlatba, akkor szenvedni fogsz. Értsd meg, hogy mi az áramlat. Mindez a *maya*, a tevékenységek; ez a betegségnek az egyik következménye. Bármit mondtam neked, tartsd emlékezetedben, töprengj rajta, légy csendben. Mert ez a módszer el fog vezetni téged a csendességhez.

Világossá fog válni számodra, hogy ahogyan a kéz az öt ujjból, a tested az öt elemből épül fel. Az öt elem miatt létezik a test. A létezésség, a tudatosság a lényege annak, aminek a testben a keringő éltető lélegzet eredményeképpen kell megjelennie. És amikor a tudatosság eltűnik, illetve az éltető lélegzet elhagyja a testet, minden eltűnik. Ennek nagyon világosnak kell lennie számodra. Éppen úgy, mint ahogyan ez a szikrázás [*öngyújtójára utal*] e miatt a vegyi alkotórész miatt következik be, minden csak e miatt a táplálék miatt van jelen. És te képes leszel megfigyelni mindezen elemeket: a testedet, az életerőt, létezésségedet. Amikor olyan pozícióban vagy, amelyben mindezt megfigyeled, akkor válsz megalapozottá a valóságban.

Az ember csak jelentős nehézségek árán tud a szokásoktól megszabadulni. Miután a szokások kialakultak, meglehetősen sokáig tart levetkőzni azokat. Hasonlóképpen, jóllehet most kaptad ezt a tudást, de hogy mit ad számodra, még nem tudod. Mivel hosszú ideje azonosulsz a test-elmevel, a tőle való megszabadulás sok időt fog igénybe venni. De ahhoz, hogy megalapozottá válj a tudásban, a rajta való elmélkedés és meditálás nagyon fontos. Normál esetben az egyik szokásból való kilépéshez azt egy másik szokással kell helyettesíteni. Nos, mi a helyettesítő szokás? Az, hogy folyamatosan arra kell gondolni, hogy te vagy nem a test.

Ha például vitás ügybe keveredsz valakivel, figyeld meg, és értsd meg világosan, hogy a vitás ügyet az elméd indította, annak te csak a tanúja vagy. Ha nem foglalkozol vele, hogy lesz-e vitás ügy vagy sem, akkor többé az nem gond. Minden világi tevékenység az elme révén történik. Ha azt gondold, hogy „a test-elme vagyok”, akkor elbukásra vagy ítéltre.

Amikor teljesen egy vagy Brahmannal, akkor nem veszel igénybe elmét. Így akkor nincs hang, illetve nem tudsz beszélni. Ne moccanj, illetve maradj csendben. Ahhoz, hogy beszélj ennek az eszköznek, az elmének a lehetőségével kell élned. Így hát el kell kissé különülnöd Brachmantól, csak ekkor tud a beszéd létrejönni.

1979. január 1.

2.

AKÁRMI SZÁRMAZIK AZ ÖT ELEMŐL, AZ MERŐ TUDATLANSÁG

Maharaj: A „vagyok” tudomás minden érző lényben ugyanaz, legyen az rovar, féreg, emberi lény, vagy akár avatár, ami a lét legmagasabb fajtája. Én nem látom, hogy az egyik formában lévő alapvető tudatosság bármilyen módon különbözne egy másik formában lévő tudatosságtól. De ahhoz, hogy megnyilvánítsa önmagát, a tudatosságnak alapra van szüksége, egy sajátlagos konstrukcióra, amelyben megjelenhet. Az alap bármi lehet, akármilyen forma, de a megnyilvánulás csak addig maradhat fenn, amíg a sajátlagos forma kitart. És a tudatosság megjelenéséig semmiféle tudomás nem lehet. Összegezve, a tudomás a tudatosság függvénye, és a tudatosságnak egy fizikai mátrixra, vagy formára van szüksége.

Az embernek a szó fontosságát is tekintetbe kell vennie. A gondolat az éltető lélegzetből keletkezik, és fejezi ki magát a világban. Szavak nélkül semmilyen kommunikáció nem létezhet a világban; valójában semmilyen tevékenység, egyáltalán semmilyen „tény-kedés” (különösen üzleti ügy) nem létezhet. A világ a szavak és a nevek miatt működik. Nevek nélkül nem lehetne azonosítani az embereket. Tehát a szavak és nevek nagy fontossággal bírnak.

Az elv, hogy minden lehetséges „dolgot” elnevezünk annyira kiterjedt, hogy még Istennek is nevet kellett kapnia. És ez a név, amikor ismételtetik, kétségtelen jelentőséggel bír. Az egyén korai spirituális fejlettségi szakaszában nincs semmilyen módszer, vagy *sadhana*, amely sokkal fontosabb vagy hatékonyabb lenne, mint Isten nevének az ismételtetése.

Na, most, nincs különösebb oka e tudatosság bekövetkezésének. Így nincs semmiféle magyarázata, hogy ez a mag, ez a tudatosság, illetve „vagyok” tudomás hogyan keletkezett. De amióta létrejött nem képes nyugalomban maradni – vagyis, a tudatosság azonos értékű a „mozgással”. És minden mozgás a *gun*okon keresztül megy végbe, amelyek elválaszthatatlanok az „én vagyok” tudomástól. Ez a tudatosság folyamatosan „morajlik” – [*Maharaj a Marathi nyelvű gun-gun szót használja*] – és fejezi ki önmagát a három *guna* révén. A *gun*ák a sajátlagos táplálék eredményeként létrejövő formának megfelelően játsszák a szerepüket. A viselkedés és a cselekvés a három *guna* kombinációinak és permutációinak az eredménye.

Amikor az emberek első ízben jönnek ide, mindig megmondom nekik, ha azzal a céllal jöttek, hogy megmutassák a tudásukat, vagy, hogy megpróbáljanak engem vitába rángatni. Tehát, én ennek tudatában vagyok, de még inkább tudatában vagyok annak a ténynek, hogy az ilyen embereknek a leghalványabb fogalmuk sincs arról, hogy miről beszélnek. Ezt én szintiszta tudatlanságnak nevezem. Ezért mondom azt, hogy ne kérdezz semmit, még csak ne is vitatkozz, amíg nem hallgattad egy ideig a beszélgetést, és nem mélyedtél el legalább valamelyest annak tartalmában. Akkor elkezdhetsz kérdezni.

Honnan tudom, hogy teljességgel tudatlan vagy? A saját tapasztalatom alapján. Bármelyik kisgyermeknél legalább egy, egy és egynegyed, vagy másfél évbe kerül, mire ki tudja mondani az első szót. Lehet, hogy annak a szónak semmilyen jelentése nincs, de amikor így tesz, mi az, ami történt? Ismét a *gun-gun* szót használom, ami a belső akarása a – gondolatok, szokatlan szavak, bármi megjelenésének. És megjelenik. Már most, honnan ered mindez? Hol van a beszéd előadója? A beszéd csak az állatok sajátja, köztük az embereké. Na, most, van még egy állandó része a „vagyok” tudomásnak, amely bensőjünkben van. Ez a *gun-gun* entitás a „vagyok” tudomás bensejében van, amely magában foglalja a fizikai formát. A *gun-gun* entitás, és a „vagyok” tudomás, és a fizikai forma – ez az egész csomag – az öt elemből lett teremtve. Azt lehet tehát mondani, hogy eddig a pontig teljesen mechanikus az egész, és ezért tiszta tudatlanság.

Nos, egyes emberek azt mondják: ez és ez voltam előző életemben. Honnan tudják? Csak az öt elemtől származhattak. És az öt elem létrejötte előtt, a megelőző tudás nem lehetett ott. Ezért hát ez teljes képtelenség, ostobaság.

Számos *Hatha-yogi* rendelkezik hatalmas szellemi erővel. Azok között én vagyok a legnagyobb. De én a *Hatha-yogát* és *Hathát* megkülönböztetem egymástól. *Hatha* azt jelenti „ragaszkodás” vagy „állandóság”. Tudod, én *állandó* vagyok. És mit lehet tudni erről az állandóságról? Nem tudok

róla, hogy születtem volna. Hogyan kaptam ezt a születést? Erre a kérdésre keresem a választ, állandóan. *Muszáj* tudnom ezt. Amikor azt mondom, „*sattva*”, mi az a „*sattva*”? A *sattva* az öt elem eszenciája. Az az eszencia, az a lényeg foglalja magában a „vagyok” tudomást. De mindez még mindig az öt elem. Akkor hogyan jött létre? A gurum elmondta nekem az egész történetet. Így hát megtudtam, hogy az tudatlanság, és tapasztalatból tudom, hogy minden onnan ered. Így bármi, ami azzal kapcsolatban létrejön, merő tudatlanság. És mi sem vagyunk többek, ez az, amit az én gurum elmondott nekem.

Ezen kívül gurum megmutatta számomra a tényt, hogy egyetlen olyan dologgal rendelkezel, amelyet az élet misztériumának a megoldására használhatsz, ez a „vagyok” tudomása. E nélkül abszolúte semmi nincs. Így hát megragadtam azt, ahogy gurum tanácsolta számomra, és aztán fel akartam fedezni, hogy az „énem” spirituális aspektusa hogyan következett be a tudtomon kívül. Ez ismételt az öt elemnek az eredménye. Ezért hát, megismétlem, a saját tapasztalatomból tudom, hogy, ha akárki azt gondolja, hogy ő valamilyen különlegessel bír, az merő tudatlanság.

Még ha ezer évekig maradna is fenn ez a test, bármilyen tapasztalat következzen be általa ez idő alatt, ennek az alapja szükségképpen ez a „vagyok-ság”, amely idő alapú, amely annak az öt elemnek következménye, amelynek egyáltalán semmi haszna számomra. A „vagyok”-nak ez a tudomása a tér, alak illetve forma nélküli, szintiszta Abszolútságom alapján jön létre, amelynek szintén nincs alakja vagy formája. Következésképpen megjelenés; és csupán illúzió.

Intelligens emberek, rendkívül intelligens emberek jönnek ide, és tesznek fel nekem kérdéseket. És én válaszolok nekik. És aztán mi történik? Nem fogadják el a válaszaimat. Miért? Mert a test-elmével való azonosulás nézőpontjából kérdeznak. Én pedig abból a nézőpontból válaszolok nekik, amely mentes az ilyen azonosulástól. Így hát hogy is érthetnének meg engem? Hogyan feleltethetők meg a válaszok a kérdéseknek?

Kik teszik fel a kérdéseket? Személyek, akik önmagukat időben létezőknek tekintik, akiknek a támasz pontja a született fizikai test; ezért abból a nézőpontból teszik fel a kérdéseket. De ez egy téves nézőpont; a képzelet koholmánya. Úgy tekintenek rá, mint az igazságra; pedig merő tudatlanság, amelynek egyáltalán nincs valóság alapja. A nap, amelynek olyan nagy fontosságot tulajdonítasz, akkor találkozott veled, amikor a test megszületett, és attól a naptól tartod magadat annak a testnek.

Csak az maradhat fenn a test és az elemek elmúlása után, ami a test megszületése előtt is volt. És mielőtt az a test meghalna, az utolsó napon, a megelőző időszak létezésének még az emléke is el fog múlni. Így hát minden, ami a test megjelenése és eltűnése között történik, emlékeknek egy csomagja csupán; bármi, amit felhalmoztál, merő szórakozás. Mindez emlék, és minden el fog tűnni. Nos, ha helyes megértés révén valóban elfogadtad volna ezt, nem érdekelne, hogy a test megmarad, vagy elmúlik.

Amikor a legfőbb princípium, ez a testben lévő létezőség eltűnik, hogyan tudsz beszélni? Amikor az a legfőbb princípium eltűnt, marad-e vissza valamiféle érték? Először a létezőség fog eltűnni. Utána a test is semmivé lesz. De a létezőség soha nem fogja tudni, hogy a test semmivé válik, mivel a létezőség maga addigra már eltávozott.

Egy vagy két évvel a megszületése után beszélni tud a gyermek. Honnan fejlődött ki ez a képesség? Csupán a test táplálék eszenciájából, nemde? A beszédnek ezt a képességét belsőleg fejlesztette ki.

A Maharishinak nyolcezerénél is több tanítványa van, de beszél-e erről a tudásról? Ők ettől a létezőségtől, mint az igazságtól függenek; a valóságnak tekintik azt. És minden hódolat e felé a létezőség felé irányul; minden spirituális tevékenység alapja az érzés, hogy ez a létezőség az igazság. De az nem úgyszintén a táplálék eszencia terméke? És nem válik-e végül elaggottá a táplálék eszenciától?

Nem természetes módon, erőfeszítés nélkül érted-e meg tudatosságodat? Amint spontán módon megértésre jutsz, át fogod látni, hogy az szintén egy múltó állapot; ez a létezőség szintén el fog tűnni. És ebben a megértésben arra a következtetésre fogsz jutni, hogy az nem valóság. És az a valaki, aki megérti ennek valótlanágát, az örökkévaló.

Nos, ilyen szellemű kutatás esetén, tudsz-e ragaszkodni valamiféle identitáshoz, amely kizárólag a tiéd, amely nem fog eltűnni? A táplálék eszencia segítsége nélkül tud-e beszélni bárki? És tudja-e inkarnálni magát valaki egy test segítsége nélkül?

[*Maharaj meghívást kapott, autóval elvinnék egy faluba, hogy beszédet mondjon az ottani embereknek*] Képes lesz valaki megérteni az ilyenfajta beszédet, amit én tartok? Az a probléma, hogy az ilyen beszédek után az emberek nem tudhatják meg a címemet, nehogy elkaphassanak? Nem, a helyiek esetében ez nem gond, azok nem ilyen emberek. De a külföldiek lehet, hogy megpróbálnának megtámadni, mert a Krisztust kritizáltam. Rámutattam a Krisztus valódi álláspontjára, mert, hogy ő ugyanarról beszél.

Ami a Krisztussal történt, velem is megtörténhet, mivel a Krisztus is tényekről kezdett beszélni – az igazságról. És az emberek feldühödtek, és keresztre feszítették őt – a vérét merészelték ontani.

Mivel a beszédem meghaladná a megértésüket, a hallgatóság egy része esetleg nagyon zavarodottá és felháborodottá válna. Azt mondanák, ennek semmi értelme, végezzünk vele. Gurum parancsa szerint való, hogy így cselekedjem, hogy részt vegyek minden ilyen beszélgetésen. Ha elmegyek abba a faluba, Istenről és áhítatosságról fogok beszélni, muszáj áhítatos megközelítéssel élnem. De ha olyasféle beszédet tartanék, mint itt, nem lennének képesek megérteni. Az ő megértési szintjükön kell, hogy beszéljek – Isten, tisztaság, és áhítat.

1980. március 28.

3. A VÉGSŐ ORVOSSÁG

Maharaj: ... a *panchaprana*, az öt *prana* megtisztul; aminek az érzékszervek megtisztulása is velejárója, ugyanakkor az elme is megtisztul. És amint az elme tiszta, a bölcsék nyelve érthetővé válik. E megtisztulás nélkül a bölcsék megértése nem lehetséges. És legvégül, a tisztulás elvezet az Ön-ismerethez, az Önvalóhoz.

Vendég: Ez a megtisztulás annak eredményeként következik be, hogy az egyén a „vagyok” érzésén meditál? És ez az egyén centrális felelőssége?

M: Arra utalok, amit *sattvának* nevezünk, kifejezve az általad elfogyasztott táplálék eszenciáját. Ez a test semmi más, mint a tudatosság tápláléka. Na, már most, ennek a *sattvának* a minősége a létezőség, illetve a tudomása annak, hogy mi – az „én” – a tudatosság vagyunk. És végső soron meg majd ismerned ezt a *sattvát*, de most csak annyit mondok róla, hogy az a táplálék eszenciája.

Az volt a kérdésed, hogy meditáció révén ez a tisztulás végbemegy-e. Igen. És a meditáció révén, a *sattva* minősége válik meghatározóvá, az elme megtisztul, és ezt követően az Önvaló megismerése lehetségessé válik. Ahogy a cukornak minősége az édesség, éppen úgy minősége ennek a *sattvának* a táplálék eszencia, ez a tudomás, ez az „én”-tudatosság, ahogyan még a létezőséget nevezük. Éppen olyan, mint az édessége a ...

V: Hogyan lehet az a tápláléknak a minősége? Még nem teljesen tiszta, amit elmondani próbál. A táplálék vagy *tamaszikus*, vagy *rajaszikus* tud lenni, a kiválasztott tápláléktól függően. Amikor táplálékról beszél, akkor valamilyen gondolatokról, utasításokról van szó, vagy egyszerűen csak a bevitt durva elemekről?

M: Végül is, a táplálék magára vette ezt a formát, amely a test. Na, most ebben a testben, ami semmi más, mint táplálék, egy *sattvának* nevezett entitás van jelen. Valamilyen kapcsolat van ezen *sattva* és a táplálék között. Nem egyszerűen arról van szó, hogy a táplálék azonos lenne a *sattvával*; utóbbi valamilyen finom terméke, valamilyen eszenciája a tápláléknak. Ez tiszta?

V: Tisztul.

M: Aztán van még egy úgynevezett *moolasattva*, az eredeti *sattva*, eredeti eszencia. Ennek a minősége az, amitől tudod, hogy vagy. Tehát a testedben jelen van ez az eredeti *sattva*, vagy *moolasattva*, ez miatt rendelkezel a tudomással, hogy létezel.

Egy másik dolog, az úgynevezett „betegséggel” kapcsolatos. Amikor meghibásodik valami a *sattvában*, vagyis a test anyagában, akkor valamilyen rendellenesség áll fenn, amelyet a „betegség” kifejezéssel illetünk. Hogyan orvosolják ezt a doktorok? Gyógyszerek felírásával; a gyógyszer szintén valamilyen *sattva*. Tehát a gyógyszer helyrehozza ezt a rendellenességet, és ezzel a betegség kikezelésre került.

V: Némelykor.

M: Valójában ez a létezőség vagy tudatosság maga a szenvedés. A létezőség megjelenése előtt nem volt semmilyen problémád; azok csak annak megjelenése után kezdődtek. Megismétlem: a formával megjelenik a létezőség – a tudomása annak, hogy létezel – és ezzel együtt érkezett az összes probléma. Tehát ez a tudatosság vagy létezőség semmi más, csak szenvedés. Valamilyen megjegyzés ezzel kapcsolatban? Egyetértesz?

V: Egyetértetek, igen. Időnként úgy érzem, hogy a betegség törvényszerű következménye annak, amit az emberek csinálnak; máskor csak beépülni látszik a testbe valami olyasmiként, amit nem értünk, és csak úgy felmerül; minden ereje önmagában van. És vagy szertefoszlik, amikor valamivel találkozik...

M: Megismétlem, ez a létezőség, a „vagyok” tudomás, az én elnevezésemben *uprado*, a bajnak a forrása. Ahogy reggel elmondtam, a boldogság eredményeképpen a szenvedésnek ez a forrása szintén létrejött. Ezen az *upradon*, ezen az elsődleges lényegen nyugszik a „vagyok” tudomása – az, hogy tudod, hogy vagy.

V: Nem vitatkozom ezzel.

M: Tudod, e test eszenciának a kvinteszenciája végső soron a „vagyok” tudomás. Amit ez a táplálék-test tart fenn. Tudsz követni?

V: Követem...

M: Na, már most, a nap folyamán lesznek olyan pillanatok, amikor e kvinteszencia által, a „vagyok” tudomás által, szenvedést tapasztalsz. Mivel valódi természetéhez hozzátartozik az ilyen tapasztalat. Így hát, a „vagyok-ság” boldogság megjelenésével, annak természetes következményeképpen, szenvedésnek kell bekövetkeznie.

V: Amiknek rendszerint nagyobb a súlyuk, mint az örömek.

M: E létezőségnek két aspektusa van: a mély alvás, és az ébrenléti állapot. A „vagyok-ság” azt jelenti, hogy vagy az ébrenléti állapot, vagy a mély alvás állapota van jelen. Így...

V: Hogy érti, hogy a „vagyok-ság” kifejeződése a mély alvás, vagy az ébrenléti állapot? Nem értem.

M: Ébrenléti állapotban tudod, hogy vagy.

V: Igen, ébrenléti állapotban tudom, hogy vagyok.

M: Amikor alszol, nem tudod, hogy vagy. Így van?

V: Igen.

M: Vagyis ez azt jelenti, hogy a „vagyok-ság” két aspektusa mindig jelen van. A mély alvásban elfelejted a „vagyok-ság”-ot, teljesen ellazulsz, és békéssé válsz. Ébrenléti állapotban tudod, hogy te maga a szenvedés vagy; de mivel annyi más dologba belefeledkeztél, fenn tudod tartani ezt az ébrenléti állapotot.

A létezőség minősége, a „vagyok”-tudomás, nem tudja elviselni önmagát. Nem állhatja önmagát, hogy egyedül, csak önmagát tudja. Ezért a *rajoguna* ... különféle tevékenységekkel csapja be a létezőséget, hogy elhitesse, nem csupán egymagában van; ezt az állapotot nagyon nehéz fenntartani. És a *tamoguna* a leginkább alapvető minőség. Biztosítja az egyén számára a képességet, hogy minden cselekvés szerzőjének vallja magát, hogy azt érezze, „én vagyok a cselekvő”. A *rajoguna* az embert a tevékenységekhez köti, a *tamoguna* pedig alapot biztosít a tevékenységek szerzőségéhez, vagyis a cselekvőséghez. De értsd meg teljesen, hogy minden, ami történik, az emiatt a három minőség, a *sattvaguna*, a *rajoguna* és a *tamoguna* miatt van. Azok nem a te cselekedeteid, teljesen különálló vagy azoktól. Ezt nem győzőm állandóan hangsúlyozni. Ez a játék zajlik ebben a három *gunában*. Ismételten kérek, hogy értsd meg, te ezt a *sattvagunát*, a „vagyok” tudomást tapasztalod. Ezt a „vagyok-ság”-ot te, az Abszolút tapasztalod, de te nem vagy a „vagyok-ság” vagy. Mit mondasz ezzel kapcsolatban?

V: Mit mondhatnék? Nincs hozzáfűznivalóm.

M: Amiről én itt beszélek, normál esetben nem hallhatsz akárhol.

V: Tudom, ezért vagyok itt.

M: Mivel megértettem, megvalósítottam, és transzcendáltam ezt a három *gunát*, ezért tökéletesen ismerem a játékokat; ezért mondok ilyeneket. Megértettem, megvalósítottam, transzcendáltam

Őket. Amit a szentek sokasága mindeztidáig fejtegetett, csak *sadhanába* vezetnek téged, amelyek követendő diszciplínák. De ez a szubjektum ... a diszciplínát megelőző, minden diszciplínánál finomabb, a legfinomabb.

V: Ezzel egy az időben, a tevékenység, amit az előír számunkra, mégis megtisztítja a *gunák* játékát, abban az értelemben, hogy ne vonzzák vissza a figyelmünket a világba. Mert, hacsak fenn nem áll valamiféle felelősség a részünkről, amely mellett Maharaj legalább annyira kitart, mint bárki más, a három *guna* játéka olyan véletlenszerű lesz, mint egy csapat delfin közé dobott labdáé.

M: Ha követted az elhangzottakat, fel kellett, hogy ismerjed, hogy minden történés csak ezen *gunák* világában történik. És e folyamat során felismerhető, hogy az egyén nem része az ő játékuknak egyáltalán. Mind jobban és jobban elszakadva a világi tevékenységektől, az ember transzcendálja a *gunákat*, és felismeri, hogy nem tartózkodik azok birodalmában. Amikor bele vagy bonyolódva a *gunákba*, nagyon sok dolgot akarsz a világtól; de amikor alaposan megérted, hogy nem vagy azonos ezekkel a *gunákkal*, akkor nem akarsz, és nem vársz el semmit.

V: Szükség van *sadhanára*?

M: A *sadhana* mint diszciplína csupán ez: a tudomás, amely ebben a testben tartózkodik, a három *guna* kvintesszenciája – a „vagyok” tudomás, az „én Az vagyok” – ez a kiinduló lépés. Eggyé kell válnod vele, csak abban kell tartózkodnod. Azt kell gondolnod, „én nem a test vagyok, hanem az, ami forma nélkül, név nélkül ebben a testben tartózkodik; az a 'vagyok'.”

Amikor eléggé hosszan időzöl ebben az állapotban, lehetnek akármilyen kétségeid, a „vagyok” tudomás maga ki fog csírázni csak a te számodra étellel és jelentéssel, és minden világossá fog válni. Semmilyen külső tudásra nem lesz szükség.

V: Szükség van valamilyen technikára a *sadhanához*?

M: Csupán hitre. Ha valamilyen beavatásra gondolsz... Csupán a guru szavaira, hogy te nem a test vagy. Ez a beavatás. Maradj benne moccanás nélkül abban az állapotban

A *sraddha* (hit) spontán, természetes. Mi a hit? Akármilyen vagy, a szavak nélküli „vagyok” maga a hit. Most fel kell emelkedned a *Brahman* állapotába, a „vagyok” maga *Brahman*; ezt az állapotot kell kifejlesztened.

V: Ennek eléréséhez szükség van arra, hogy egy ideig magányosan üljek?

M: Amíg nem időzöl a meggyőződésben, valószínűleg magányba kell vonulnod. De amint benne időzöl, és szilárdan és moccanatlanul benne tartózkodsz, tudod, hogy csak az vagy; akkor, még ha tömegben vagy, sem esel ki belőle.

V: Abban a pillanatban, hogy felismered, Az vagy; más esetekben csupán elmélkedsz rajta, hogy Az vagy, hinni próbálsz, hogy Az vagy. De a meggyőződés kialakulásának a pillanata maga a megvalósítás?

M: Igen, azt a pillanatot kell felismerni.

V: Tehát akkor önmegvalósítottá válsz, mik a jelei a megvalósulásnak?

M: Nincsenek látható jelei, mert akkor csak te leszel.

V: De fog-e látni valaki valamilyen különlegeset?

M: Tudod, meglepően sok dolgot láthatsz. Lehet, hogy fényeket fogsz látni... Ez az egész megvilágosodás minek köszönhető? Az *atma-jyotínak*, ami az Önvaló fénye, Ön-megvilágosodás.

V: Olvastam különböző könyvekben, hogy a megvalósulással egyidejűleg a *kundalini* is felébred. Ez így van?

M: Amit a *kundalini*ről mondasz, az vele történik. Én azzal nem foglalkozom.

V: Kivel történik?

M: Azzal, aki ezt az elgondolást kifejtette. Én nem foglalkozom ezekkel a koncepciókkal. Ez Muktananda hatásköre.

V: És sokan mások is ugyanezt mondják.

M: Nekem más a megközelítemem. Én nem foglalkozom ezzel.

V: Az eredmény nem ugyanaz? Bárki is érte el a megvalósítást, arról mi csupán hallomásból tudunk. De nincs tényleges bizonyíték. Mesélnek olyan jógikról, akik a megvalósulás elérésekor természetfölötti erőkre tettek szert. Különös fények jelentek meg számukra; egy másik szférába kerültek. A megvalósulásakor valamilyen fantasztikus dolog történt velük.

M: Neked is támadhatnak vízióid különféle istenekről. Bármilyen megtörténhet, de ez azt jelenti, hogy ki kell tartanod e különféle koncepciók mellett?

V: Igen, de megtörténhetnek ezek a dolgok?

M: Igen, de e dolgok tapasztalására és megfigyelésére való törekvés során könnyen meg lehet feledkezni az Ön-megvalósítás felé vezető útról. Azok az emberek tanulnak, mintha a TV képernyőjén lennének; ami azt jelenti, hogy még tapasztalati állapotban akarnak maradni. Nem fognak túllépni rajta.

V: Amit Maharaj elmagyarázott, az a Gita nyelvén szólva a *jnana marg*?

M: Nem, nem a *jnana* „ösvény”. A tudásban való időzés az más. A *jnana marg* azt jelenti, hogy haladsz az ösvényen. A célod a „vagyok” tudomás – az ebben a tudásban való időzés.

V: A Gita szerint ez a *jnana*.

M: A *marg* azt jelenti, hogy állandóan haladni próbálsz. Én semmilyen haladást nem akarok megvalósítani.

Amikor „ösvény”-ről beszélsz, egy távoli célra gondolsz, és neked oda kell menned. A lényeg az, hogy te pontosan a célban vagy, mi szükség lenne hát bármiféle ösvényre?

V: Ez könnyen elérhető?

M: Spontán módon, ez a természetes állapot, a cél. Sajnos te mindenféle koncepciókhoz kapcsolódsz, és e koncepciók ingoványába vagy süppedve.

Azt mondhatni, „te vagy” a legspontánabb és legtermészetesebb.

V: Ismét feltenném a kérdést, de most más módon. A Gitában...

M: Nem akarom, hogy valamiféle külső támogatást keress. Csak két entitás van, te és én. Ne vezess be egy harmadik személyt, vagy egy harmadik támogatást. A dialógus szigorúan kettőnk között zajlik.

V: Milyen különbség van Maharaj Ön, és Úr Krisna között?

M: Nem tudom, mit értesz „különbség” alatt, mert ez a kifejezés nem szerepel a szótáramban.

V: Ha tehát Úr Krishnát idézem a Gitából, a saját megnyugtatásom miatt, az ... ha *Őn* nem világosít fel engem, ki más fog?

M: A „te vagy” tudomás Úr Krishna .

V: OK. Tehát az én tudomásom...

M: Az a Krishna.

V: Tudomásom szerint az odaadás a legkönnyebb út, és lehet az Rama, Krishna, vagy bárki, vagy akár a Guru, akire koncentrálsz, még csak ne is gondoldj arra, hogy vagyok, hogy ki vagyok, ez és az, jobb hangyának lenni, mint cukornak, és odaadással ragadd meg a nevét, az Úr nevét. És eléred a megvalósítást. Még a *jnanát* is elérheted. Csupán bhakti révén, vak *bhakti* révén. Még, ha nem gondolsz is arra, hogy ki vagy, mi vagy, a tudatosság maga, az „én Az vagyok”, be fog következni. Hit révén be fog következni a megvalósulás.

M: Ha mindezekon keresztülmentél, miért jöttél ide? Ha mindeme dolgokat – az odaadás útját – végigcsináltad, fel kellett, hogy virradjon benned a tudatosság. Megismétlem a kérdést, miért jöttél?

V: Nem, nem virradt fel a tudatosság. Beteljesületlennek érzem magam. Nem kukorékoltam az odaadásról. Akartam. Így...

M: Nem lehet kérdés, hogy a tudatosság felvirrad-e benned, mivel te vagy a *tudatosság*. Az már jelen van. Ez az egyetlen állapot.

V: Vak odaadás révén?

M: Miért akarsz vak odaadást, amikor te már Az vagy?

V: Mert az emberek kilencvenkilenc százaléka számára ez a legkönnyebb. Önben sokkal könnyebben tudok hinni, mint abban, hogy én vagyok Isten. Azt el tudom hinni, hogy Ön Isten, Ön nagyon istenes. Ön Isten. Ön *shaktiman*. Abban nem tudok hinni, hogy én *shaktiman* vagyok

M: Sosem fogsz készen állni a magasabb állapotra, ha nem hiszed el, hogy te vagy Isten. Ez az *advaita* odaadás. Nincs különbség Isten és önmagad között. Kizárólag te vagy Isten. Csak én vagyok.

V: Igen, tudom. De *dvaitáról*, és *advaitáról* is beszélnek... mindkettő a Végsőhöz vezet.

M: Sokan beszélnek sokfélét. De amit én mondok neked ez: lásd, hogy vagy, és tudd, hogy vagy. Csak legyél az.

V: Az *advaita* helytelen? Vezethet ugyanahhoz a... ?

M: Nem lehet beszélni kettősségről, mivel semmi sem létezik rajtam kívül. Egyedül én létezem. Csak a Legmagasabbal foglalkozom, bármi is legyen az. Az alsóbban minden igaz, azon a szinten. De azzal én egyáltalán nem foglalkozom. Nem fejtem ki részletesen a kezdeteket... Az az idő véget ért számomra. Ha valaki teljesen a szavaimra támaszkodik, miszerint *ő a Brahman*, *ő minden*, akkor önmagában ez át fogja *ő*t alakítani.

V: Bármi legyen a *prarabdham* eredménye?

M: Mi a *prarabdha*, a sors, amiről beszélsz? Nekem nincs tudomásom *prarabdharól*, nincs tudomásom sorsról. A kezdeti fázisokban szoktam ezt elmondani, a spirituális gondolkodás óvodájában. Azok számára jók ezek a leckék, aki a legelső beavatást kapják a spiritualitásba. De az én *sadhanám* számára nem. A spritualitás haladó kurzusán nem fogom ezt kifejteni. Ezek a fogalmak kiselejteződtek. Ha nem tetszenek a tanításaim, akármit mondok, megfeddhetsz érte, és szabadságodban áll elmenni.

V: Tudja-e az ember alakítani a sorsát?

M: Már elmondtam: nem hiszek a sorsban. Ha az odaadás ösvényét járod, hol van szükséged a sorsra egyáltalában? Odaadással az individualitás áttranszformálta magát *Brahmanná*, a megnyilvánulttá. Miért lenne szükség ehhez sorsra? A *Brahman* állapot, a megnyilvánult *Brahman*, nem alanya semmilyen sorsnak. Van kérdés azzal kapcsolatban, hogy valami jó vagy rossz dolog történik a *Brahman* állapot számára? Aki a *Brahmannal* nem egy, és még individuumnak gondolja magát, mindig azt fogja gondolni, hogy ővele, mint a test-elme által kondicionált entitással, valami jó vagy rossz dolog fog történni.

Mit tud felhozni a mentségére? Az észrevételeit, Uram.

V: Nagyon erős érzékelhető, hogy nyugaton a Maharaj és Ramana Maharsi által reprezentált keleti tanítások hatására egy változás zajlik, a dolgokat oly agresszívan megszerezni igyekvő emberek az anyagi előnyök, és szexuális élvezetek, és mindenféle múltó örömök hajsolásába belefáradva a spirituális élet felé fordulnak; de spirituális szemléletüket még ugyanaz a szerzés motiválja.

M: Meg kell, hogy értsed, hogy a nyugati emberek azért fordulnak spiritualitás felé, mert belefáradtak ebbe a tárgyasult világi életbe. Egy dolgot kell tehát megérteni, hogy mik az okai a szenvedésnek. A forrást kell megtalálnod. Ez nem szükségszerű?

V: Azt hiszem igen, abszolúte elfogadom. Ezért olyan fontos Maharaj tanítása, mert teljességgel eltér a szokásos tanításoktól...

MÁSODIK LÁTOGATÓ: Azt hiszem, hogy amit az én újdonsült barátom még mindig megérteni próbál, az ugyanaz az alapvető tévedés, amibe nyugaton a legutóbbi időkben beleestünk, hogy az emberek a megvalósulást ennek az egész *chakra* rendszernek a tudományos eredményeivel hozzák kapcsolatba, és ez nem teljesen így van. Tudja, ha Ramana Maharshi kérdezte volna erről, ő azt mondta volna, hogy az egyetlen központ, ami őt érdekli, a szív.

M: Ha valaki ide jön, csődbe fog kerülni: nem fog kapni semmit.

Akár kész vagy megvalósítani, akár tagadod az állapotot, a legmagasabb állapotot, csak akkor fogod felismerni, amikor eléred azt. Biztosíthatlak, hogy semmit sem fogsz elérni, és fel fogod ismerni, hogy semmilyen megvalósításra nincs szükség. Időzz a szavakban, amelyeket elmondtam korábban. Végezd el a házi feladatodat, majd aztán tegyél fel kérdéseket.

Azt szeretném kérdezni tőled, hogy melyik gyógyszer segít, hogy megtudd, hogy vagy, és hogy alkalmazd a tudást, hogy „vagy”.

V: Maharaj tanítása az egyetlen gyógyszer, amit ismerek.

M: Továbbra is gyere el, ha fel akarod fedezni, hogy mi vagy. Nyomozd ki, mi az, ami „vagy”. Tanulmányozd a „te vagy” medicinát. És ne fedd fel boldog-boldogtalan számára, amiket elmondtam neked. Tartsd meg magadnak.

TOLMÁCS: Sok embernek mondja, hogy ne kérdezen semmit. Csak hallgasson. A pusztán hallgatás révén megértésre jutnak; a kétségeik túlnyomó többsége tisztázódik. Annak a hölgynek azt mondta reggel, csak hallgass, ne tegyél fel kérdéseket. Az is nagyon hatékony tud lenni. A beszélgetés folyamán sok kétség tisztázódni fog. Ő biztos ebben.

V: Miért van akkora eltérés a különböző guruk, *rishik*, és megvalósult jogik között? Nem volnának megvalósulva?

M: Nem, ennek a magyarázata a következő: noha a tudatosság univerzális, és a „te vagy” tudomás, és mindenféle tudás, teljesen közös, azok testen és elmén keresztüli kifejeződése egyedi; ott minden különbözők. Ezért fognak az egyes szentek által kifejtett utak különbözni egymástól; ennek így kell lennie.

V: E különböző utak mindegyike elvezet a...

M: Ugyanoda vezetnek. Nem vezet-e minden út Delhibe? Az utak különbözők, de a cél az ugyanaz. Így hát, nem hasonlíthatod össze az általam kifejtett utat, valaki máséval.

V: Az Ön módszerében – nevezhetem módszernek? – említésre kerültek valamilyen *siddhi*...

M: Nem. De ez az én magánügyem, a gurum parancsai miatt. A gurum azt mondta nekem, hogy megvalósult vagyok ugyan, de csak a tudást kell közvetítenem. Nincsenek *siddhi* erőim. Nagyon türelmetlen voltam... Azt gondoltam, „erőkre fogok szert tenni, csodákat fogok tenni, meg fogom szabadítani az embereket a betegségeiktől”. Eleinte e vonalak mentén gondolkodtam, beavatottként. De gurum azt mondta nekem, „Semmi ilyesmiről nem lehet szó. Neked csak a tudást kell közvetítened.” Nem lehettek erőim. És még azt is mondta nekem, „Ismételned kell ezeket a *bhajanokat*, egy nap háromszor vagy négyszer”. Azt mondta, hogy a tudatlan emberek érdekében kell így cselekednünk.

Én nem akarlak benneteket a tradicionális, konvencionális, tekervényes útra terelni. A külföldiek azért szeretik jobban a tanításaimat, mert nincsenek benne tradicionális, konvencionális dolgok.

V: Nincs benne istenimádás, rítus, semmi ilyesmi nincs benne.

M: Az az odaadás útja. De amit én adok nektek, az *atma-yoga*. Én nem „végzek” *bhakti yogát*; vagyis *bhajanokat*, stb.: Az megtörténik, magától zajlik. A *bhakti-yoga* azt követeli (a rajongótól), hogy törekedjen kapcsolatot teremteni Istennel; ez megy mindenütt, még a hangyáknál is. Ez azt jelenti, hogy mindenki rendelkezik a *bhaktival*, még a hangya is élni akar, ami a *bhaktival* azonos. De a hangya nem tud erről. Csak az emberi forma...

V: Az lenne a kérdésem, hogy még egy *jnani* is valamilyen Istennek, például Krisnának szenteli a *bhajan*jait, ami egy *saguna bhakti*től természetes. [A *tolmács felé*.] Önt meggyőzte a válasz? Mert akkor Ön is meggyőzhetne engem.

T: A következő a történet: *jnani*ként ismeretlen maradt volna a világ számára. Guruja erre gondolt. Amikor Maharaj megkérdezte, hogyan tudná leróni adósságát, miután megkapta az önmegvalósítást, azt mondta neki, hogy semmilyen módon nem tudod azt leróni. De ha mindenképpen fizetni akarsz, naponta négyszer végezz *bhajanokat*. Na, már most, az volt a guru szándéka ezzel a paranccsal, hogy amikor *bhajanokat* végeznek valahol, az emberek felfigyeljenek rá, hogy ez egy olyan hely, ahol Isten imádását gyakorolják. Ezért kezdtek el ide járni az emberek. Eleinte főként indiaiak, akiket elsősorban nem maga a tudás érdekelt, hanem Istenben hittek. Először ilyen emberek jöttek, aztán elkezdtek mások is jönni, például Maurice Frydman. És aztán kiadásra került a könyv [*az I Am That-re utal*]. Végül is, te is azért jöttél, hogy megismerd őt, e tanítások tanítóját. A *bhajan* közvetett célja tehát az volt, hogy tudomást szerezzenek róla az emberek; máskülönben teljesen ismeretlen maradt volna.

V: Ez bizonyára így van, de nyilvánvalóan itt valami többről kell, legyen szó.

T: A *bhajan* miatt, amely révén az emberek felemelkednek, ugye?

Általában bármit gyakorolunk, amit épp abban a pillanatban helyesnek ítél a számodra. Finomítani akart ezen egy kicsit. Nemsokára, amikor újra meg újra feltesszük ugyanazt a kérdést, egyáltalán nem fog válaszolni. Azt próbálta elmondani, hogy a *bhajan* a hangyák szintjétől a mi szintünkig zajlik. Végül, amikor elnyered az igaz tudást, a végső tudást, csak akkor fogod megérteni, hogy a *bhakti* és a *jnana yoga* egyek.

V: És a végső tudás mindkét úton elérhető?

I: Igen.

A kérdező részletes információkkal szolgál Maharaj számára egy Amerikából nemrég érkezett kiváló homeopátikus orvostól, akit arra kértek, hogy szaktudására támaszkodva próbálja meg enyhíteni Maharaj betegségén.

M: Minthogy abban az állapotban vagyok, amely megelőzi a *gunákat*, a betegségnek nem volt rám hatása az utóbbi három hónap folyamán. Semmilyen félelmet nem gyakorol rám a betegség. Örökre kiürítettem a három *gunát*. És akármilyen történik, csak a *gunák* birodalmában történhet. A *gunák* csinálják mindezt. Tudatában vagyok a *gunáknak*, és azok birodalmának, de nem vagyok a *gunák*.

Nos, ez a betegség, amiről beszélünk, kinek a betegsége? Bizonyosan nem az enyém. A betegség azon a valamin következett be, amihez a „születés” megnevezés kapcsolódott. Következésképpen, az szenved a betegségtől, ami születik, nem én.

A következő kérdés, hogy mi az pontosan, ami születik? Ami megszületik, az a három állapot: az ébrenléti állapot, az alvás állapota, és a „vagyok” tudomása, ez a tudatosság. A test és az éltető lehelet nem lennének képesek funkcionálni, ha ez a tudatosság nem lenne jelen. Tehát ez a három állapot az, amely megszületett. És ez a három állapot a három attribútumon (*gunákon*) keresztül működik. Tehát ez a három állapot, és az azokból következő három attribútum a csomag az, ami megszületett, és akármilyen történik, csupán ezzel a csomaggal történik. Egyikhez sincs közöm.

Nagyon tisztán látom azt, ami megszületett. És azt is tudom, hogy nem én vagyok az, ami megszületett. És ezért vagyok teljesen félelemmentes. Egyáltalán nem hat rám a betegség, ami egyébként traumát okozna.

Tudom, hogy nem az vagyok, amiről azt tartják, hogy megszületik, de azért egy kicsit kötődöm hozzá. Miért is? A kötődés annak szól, amivel hosszú ideje vagyok összekapcsolódva. Csak azért van ez a cseppnyi ragaszkodás, mert nyolcvan éven keresztül kötődtem ehhez a testhez. Olyan ez, mint amikor találkozom valakivel a szülővárosomból, akit régóta ismerek. Jön és elmegy. Búcsút intek neki. Mi történik? Maga a tény, hogy távozik, vagy marad, nem zavar. De ha távozik, akkor egy cseppnyi ragaszkodás van jelen, mivel olyan valami vagy valaki távozik, akit nyolcvan éve ismerek. De ez minden. Nem olyan erős ez a ragaszkodás, mint általában lenni szokott.

Ez a tudatosság, amely valójában született, tévedésből ragaszkodik ehhez a testhez, és gondolja azt, hogy ő a test, és hogy a három *gunán* keresztül működik; ez a képzettársítás. És ez az, ami születik. De nekem semmi dolgom ezzel. A Gitában Úr Krishna azt mondja Arjunának, hogy nem ölsz meg senkit, és senki sem lesz megölve. Az egész egy illúzió.

Az édesség a minősége, vagy természete a cukornak; de az édesség csak létezik, amíg a cukor jelen van. Amint a cukor elfogyott, vagy kidobták, nincs többé édesség. Ez a „vagyok” tudomás, ez a tudatosság, a Létnék ez az érzése, a testnek a kvintesszenciája is ilyen. És ha ez a test-eszencia eltávozik, ez az érzés, a Létezés érzése, szintén eltávozik. A Létezés érzése nem tud fennmaradni a test nélkül, mint ahogy az édesség sem tud fennmaradni az anyag nélkül, ami a cukor.

V: Mi marad akkor?

M: Ami marad az Eredeti, ami kondicionálatlan, attribútumok nélküli, és identitás nélküli; az, amin a tudatosságnak ez az átmeneti állapota, és a három *guna* jött és ment. Úgy nevezik, hogy Parabrahman, az Abszolút.

Ez az én alapvető tanításom. Van valamilyen kérdésed erre vonatkozóan?

V: Nincs lényeges kifogásom. Egyetlen dolog van, amire a figyelmesen elolvasott könyvekből emlékszem, hogy az emlékek szövevénye túléli a mindennapi, megvilágosulatlan személyt. Ez teljesen elvész ebben az állapotban?

M: Édesség akkor létezhet, ha a cukornád cukrot, vagy levet tartalmaz. Ha tehát ez a fizikai anyagi eszencia, ez a test, nincs jelen, hogyan létezhetne bármiféle emlék? Még annak tudata is, hogy élsz, hogy létezel, magának a létezőségnek az érzése is elvész, éppen úgy, ahogy az édesség is elvész.

A hölgy kérdése az volt, hogy a miután a test és a tudatosság eltávozik, marad valami, ami ez a *Parabrahman*. Honnan tudja az ember, hogy marad-e akármilyen? Honnan tudja az ember, hogy jelen van-e valami? Nézd ezt ilyenformán: most húsz ember van a szobában. Mind a húszan elmennek.

Akkor azt, ami itt marad, nem értheti az, aki elment. Így hát, a *Parabrahman*-ban, amely kondicionálatlan, attribútumok nélküli, identitás nélküli – identitás csak akkor van, amikor „vagyok” tudomás van jelen – tehát, ha ő maga nem létezik, akkor ki az, aki kérdez? Ez az, amit meg kell érteni, nem „valaki” (egy test-elme identitás) által, hanem tapasztalás által, és ily módon azt, hogy a tapasztaló és a tapasztalat egyek. Következésképpen, neked kell a tapasztalattá válnod. Egyedül ezen a módon ismerheted meg, és nem az elme az, amely megismeri; az elme valójában az után, a valódi tudatosság után következik.

Ha megkérdezi valaki, „Mi az a *Parabrahman*?”, a válasz az, hogy az olyan, mint Bombay. Ne Bombay geográfiáját írd le, ne Bombay atmoszférájáról beszélj, hanem mondd meg, hogy micsoda Bombay. Meg lehet mondani? Nem tudod megmondani. Így hát semmire sem mondhatod, hogy ez Bombay, vagy, hogy ez *Parabrahman*. Nem tudsz eleget tenni a kérésemnek, hogy adj egy marék Bombayt. Hasonlóképpen, nem tudsz *Parabrahmant* sem adni, vagy kapni: csak az *lehetsz*. Tulajdonképpen, maga a „vagyok” fogalom vagy gondolat sincs jelen. A kérdés az volt: olyan-e ez, mint az alvás? Nem. Az alvás, ahogy azt már mondtam, az egyik attribútuma annak, ami megszületett. Találd meg tehát, mi az, ami megszületett. A születést megelőzően még a létezem gondolata sem volt. Menj haza, elmélkedj ezen. Mert ez olyasmi, amit neked magadnak kell megfejtened. Erre nem tudod az agyadat vagy a gondolkodásodat használni. Az Abszolút megértése nem könnyű. Minden megnyilvánulás csak abból a tudatosság szikrából származik. [*Maharaj a hallgatóság között ülő hölgyhöz szól*] Emlékezni fogsz arra, amit mondtam neked?

V: Igyekezni fogok.

M: Emlékezni valamire, akármi legyen az, maga is egy aspektusa a tudatosságnak, ami vagy. Ha nem rendelkezel a tudatossággal, az emlékezés kérdése föl sem merül, sőt a gondolkozásé sem. Tehát ez a tudatosság kezdő pozíció. És ez a tudatosság nem létezhet a test nélkül. Ez az a rejtély, amit meg kell oldanod.

A tudatosság addig létezik, amíg az öt elem jelen van. Na, most, amikor az, amit az Univerzum, az öt elem nagy felbomlásának nevezünk, bekövetkezik, a tudatosságnak szintén vége lesz. Azonban a tudatosságnak a tudója, az Abszolút állapot, érintetlen marad. Én mindig ebben az állapotban vagyok, és ezért lehetett világégés, és totális pusztítás, én csupán megfigyelő voltam. Csak a tanú állapotában vagyok bármi által érintetlen. Mivel így létezem, mi tudna hatni rám?

Másodszor, akármi megjelenik, az valójában szubsztancia nélküli. Létezése csak időleges. És amíg megjelenés van, fájdalom is van jelen. És amikor a dolgok eltűnnek, fájdalom sincs jelen. Tehát csak a forma, és a tudatosság jelenlétekor érzed a fájdalmat illetve a szenvedést. És amikor nincs forma, akkor nincs a tudatosság, és nincs semmilyen fájdalomnak vagy bárminek az érzése.

V: Előfordul-e olykor Maharaj tudatosságában, hogy az általunk látott forma nincs benne az ő tudati terében, és így nem érzi a fájdalmát annak, ami itt történik?

M: Amíg tudatosság van, a fájdalom is érződik. De a tudatosság a táplálék-test terméke, éppen úgy, mint ahogy az olajlámpa is ég, amikor olaj van benne. Hasonlóképpen, ez a test olyan, mint az olaj, és a láng a „vagyok” tudomás. Bármit látsz, azt meg kell, hogy előzze a „vagyok” tudomás. És az maga tartalmazza az egész mindenséget, egész tapasztalati világot. Így a legnagyobb színjáték maga ez a „vagyok” tudomás; ez a tudatosság maga az egész film, amelyben minden benne foglaltatik.

Következésképpen a tudatosság jelen van, a fájdalom érződik, de azt tagadom, hogy az én valódi identitásom által. Hogyan kaptam a valódi identitást – a guru, a guru szavai, az ő szavaiba vetett teljes hit, és a tudatosságon, a tudáson való meditálás révén; ez után tudatára ébredtem, hogy a szokott mondás, hogy az ember beleszületett a világba, hamis. A tény az, hogy létezésem örökkévaló. Örökké jelen van. Nem én vagyok a világban, hanem a világ van az én tudatosságomban. A feltételezés szerint a test megjelenik, és formát ölt ebben a világban. De amikor eljutattam az igazságra felfedeztem, hogy egy bizonyos parány tartalmazza az egész Univerzumot. És mi ez a parány? A létezőség, a „vagyok” tudomás. Az tartalmazza az egész Univerzumot.

Mert létezel, mert tudod, hogy vagy, ezért tudod, hogy a világ is van. Így ez a tudatosság, amely révén tapasztalod a világot, nem elhanyagolható; valójában nagyon is fontos. Miért nem

szilárdulsz meg ott? Meditálj magán a tudatosságon, és derítsd ki, hogyan jelent meg a „vagyosság”. Mi volt az oka? És miből fejlődött ki ez a tudatosság? Próbáld felfedezni, menj egyenesen a forráshoz.

1980. július 4-5.

4.

ATTÓL KEZDVE, HOGY TUDOD, HOGY LÉTEZEL, ÖRÖKKÉ FENN AKARSZ MARADNI

Maharaj: A legtöbb ember nagyon erősen kötődik az individualitásához. Az ilyenek elsősorban individuumok akarnak maradni, keresni majd csak azt követően akarnak, minthogy nem felkészültek az individualitásuk elvesztésére. Az igazságot individualitásuk megőrzése mellett akarják felfedezni. De ebben a folyamatban magát az individualitást kell eltávolítanod. Ha valóban felfedezed, hogy ki vagy, látod majd, hogy nem individuum vagy, nem személy vagy, nem test vagy. És azok az emberek, akik testi identitásukba kapaszkodnak, nem készültek fel erre a tudásra.

A különböző színekben megjelenő nevek és formák mindegyikének az eredete a víz. De senki sem mond olyat, hogy én víz vagyok, hanem azt mondják, én a test vagyok. De ha megnézed a test eredetét, akkor végtére is a test csupán vízből áll. Mindezen növények, és minden egyéb, az összes név és forma, csakis vízből keletkeznek. Ennek dacára az emberek nem azonosítják magukat a vízzel; azt mondják, én a test vagyok. A menny és a pokol, vagy bármi más, csak ezen a földön létezhet. Az összes név formához tartozik, és az összes forma földből keletkezik, és ismét azzá lesz. Tehát mennyország és pokol, mindezen dolgok létezése koncepció. A felfedezéseket a tudósok teszik; ők a segítséget saját tudatosságuktól kapják, ami a „vagyok” tudomás maga. De hogy mi az, nem tudják. Semmit sem tudnak közvetlenül a befolyásuk alatt tartani, bármit fedezzenek is fel. Mindenféle könyveket írtak, de végső soron Krishna nem egy személy, hanem a formát öltött tudatosság, aki leírta magáról, hogy ő kicsoda. És az összes létező szent könyvek közül azt találom a leghelyénvalóbbnak.

VENDÉG: A Bhagavad Gitáról beszél?

M: Igen, de Krishnát nem tekintem személynek. A Bhagavad Gitát a sajátlagos formában megjelent tudatosság alkotta. Ugyanaz a tudatosság van tebenned is. És ugyanaz a tudatosság volt jelen gyermekkorodban, és ugyanaz van jelen most is. Az idő múlásával a tudatosság az marad, ami. Én ezt *bal-krishnának*, gyermek-tudatosságnak nevezem. Irányítsd rá a figyelmedet; ragadd meg, és tudni fogod. Az „én”-tudatosság ugyanaz a gyermekben, és egy idősebb emberben. Ha megnézed napjaink kimagasló személyiségei, a nagy írástudók, tudósok, politikusok gyermekkorát, mik voltak ők születésük első napján? Abban a stádiumban a tudatosság jelen van, de az „én”-tudatosság, az „én vagyok” identifikáció nincs jelen; csak *bal-krishna*, gyermeki tudatlanság van jelen. A gyermek nem tudja, hogy ő létezik. Csak akkor ébred létezése tudatára, amikor felnő; felismeri anyját, és azt követően kezdi el gyűjteni az úgynevezett tudást, és válik nagy írástudóvá, nagy emberré. De senki sem tudja, mi a gyermeki tudatlanság. A *jnani* tudja; ez az, amiért ő szabaddá vált. Ő nem büszkélkedik az Én-tudomással. A *jnani* ismeri a tudatosság eredetét.

Ez az atomi tudatosság az egész Univerzumot tartalmazza, mindamellett tudja, hogy ő nem a tudatosság. Így, ez esetben, mire lehetne büszke? Ő az Abszolút állapot, amelyben a „vagyok” tudatosság nincs jelen. Ha *jnanikkal* találkozol, úgy fogod találni, hogy könnyedén fel lehet őket ismerni, mert egyáltalán nem büszkék Én-tudomásukra, mivel ők azt a tudomást is meghaladták. Azt mondják „én nem vagyok ez a tudomás, illetve tudatosság”.

A halál bekövetkeztekor a testben lévő tudatosság eltávozik. És mi a helyzet a testben megtermett férgekkel? Azokban szintén élet van. De a fő tudatosság eltávozott. Amikor az életerő eltávozik, a test elpusztul.

Negyvenkét éve beszélek erről a témáról. Amikor gurumat megismertem, azt mondta nekem, hogy tegyem félre a különféle isteneket. Azt mondta, hogy a tudatosságom, amely miatt a világot tapasztalom, mindeneket megelőz. Ami azt jelenti, hogy csak ezt a tudatosságot kell kontemplálnom, elmenni annak forrásához, és felfedezni, hogy mi az. A vagyok és a világ létezése tapasztalásának ténye bizonyítja, hogy az univerzum megsemmisülésének bekövetkezése énrám nem hatott. Ha meghaltam volna abban a pillanatban, most nem tapasztalnám ezt a létezést.

Nagyon sok nagy ember mondott Krishnához hasonlókat, de mielőtt bárki megszólal, tudnia kell, hogy ő van; azt követi valaminek a története, és az ő beszéde. De mielőtt bármit mondana, az „én”-tudatosságnak jelen kell lennie. Volt idő, amikor az Abszolút állapotban nem volt létezőség; és aztán megjelent a létezőség, és te mondtál valamit. Így akár igaz, akár nem, a létezőség megjelenése előtt nem tudtad, hogy vagy; így akármit mondtál a létezőség megjelenése után, akár igazat, akár nem, egyre megy. A forrása ennek a létezőségnek, a „vagyok” tudomásnak, amivel rendelkezél, a fűszálban, és a rizsszemben is benne van.

Azok az emberek, akik a tudást magyarázzák, azt hiszik, hogy először volt a világ, és ők abba a későbbiekben születtek bele. Amíg ez a meggyőződésük fennáll, nem fogják tudni a tudást megérteni. A szavak csak akkor jönnek elő, amikor az „én” tudatosság jelen van. E tudatosság megjelenését megelőzően, hol voltak a szavak? Nem voltak, nem voltál a saját létezésed tudatában. Na, most, az első dolog, aminek tudatára ébredsz az, hogy vagy. És aztán mondd azt, hogy valami történik veled, nemde? Így akármit mondasz, akár igazat, akár nem, mi az alapja?

Amikor nincs jelen a létezőség, nincsenek szavak. Mihelyt a létezőség megjelenik, bármi is történjék, a „tanítványok” megtanulják, és „vallásként” hirdetik. De ezek csupán fogalmak. Hogyan jutott először tudomásodra, hogy létezel? Minek a következtében? Most, ebben a pillanatban tudod, hogy vagy. Honnan tudod?

V: Nem tudom. Csak érzem, és kész. Nem tudok rálelni a forrására.

M: Amikor tudod, hogy ennek a létezőségnek vagy „én”-tudatosságnak mi a forrása – az a szabadság. Akkor szabaddá válsz. Mindaddig nem.

V: Jelen pillanatban mindössze azt tudom, a Maharaj ajánlotta gyakorlatot végezve, hogy minél többet tartózkodom abban, annál boldogabb vagyok, és annál kevésbé aggódom helyzetemet illetően a világból.

M: Bármit mondasz, csak e világbeli mondás. A létezőség megjelenését megelőzően tudtál-e a létezésedről, amely örök és abszolút, tudatosan léptél-e be ebbe a formába, ebbe a testbe? Nos, az úgy történt, hogy kezdetben nem tudtad, hogy vagy. Csak amikor két-három éves gyermekké váltál, akkor kezdted felismerni, hogy létezel. Tehát akármi történt addig, kilenc hónapon át az anyaméhben, és egy vagy két évig azt követően, az színtiszta tudatlanság. Mindez tudattalanul történt. Így az a kérdés, hogy az anyaméhbe való belépést megelőzően tudatosan cselekedtél-e?

V: Nos, attól függ, milyen reklámokat láttam a világról. Nem gondolom, hogy a mostani tudásommal be akartam volna lépni.

M: A személy a halálának első szakaszában nem tudja, hogy ő van, a létezőség eltávozott. A tudatosság, a „vagyok-ság” nincs jelen. Akkor jön a doktor, és kiállítja a halotti bizonyítványt, a test pedig elhamvasztásra kerül. És, ami miatt a „vagyok” tudása jelen lehetett, a test anyaga jelen van ugyan, de a „vagyok” tudomás most hiányzik. Az „én”-tudatosság nincs benne a testben, így elhantolják, elhamvasztják, darabokra vágják, akármit csinálnak vele, mit számít? Senki nincs, aki tiltakozzon.

Kapsz tőlem egy házi feladatot. Hazaérve elmélkedj a hallottakon, és írd le néhány pontban. Ha kérdésed van, másnap felteheted.

TOLMÁCS: A tanítványok közül sokan írnak Maharajnak, azt írják: „Távol vagyok Öntől, nyugaton élek, és Ön itt van; nincs pénzem, hogy ide utazzak, mégsem érzem úgy, hogy Ön ne lenne itt. Ön itt van, Ön és én egyek vagyunk.” Ilyesféle leveleket kap. Ők szintén az egységet, a nem-kettős állapotot tapasztalják.

V: Nem lépnek túl azon.

M: De nem tudják transzcendálni, nem tudnak túllépni azon. De mégis úgy érzik, hogy el kell jönniük ide, az egység ellenére. Azt mondom nekik, amikor ide jönnek, a te tudatosságod az én Önvalóm. Addig, amíg az a meggyőződésed, hogy te férfi vagy, illetve nő vagy, addig hiányolni

fogsz engem. De ha tudatosságnak tartod magad, akkor mindig veled vagyok – ezt nevezem én „házasságnak”. Akarsz velem házasságra lépni? Akkor tedd magadévá ezt a meggyőződést.

Most elmegyek ismét a forráshoz. *Janmarlana* azt jelenti, „születés-egyesülés”. Ki a két fél, akik házasságra lépnek a forrásnál? *Janmarlana*, a születés-egyesülés, vagyis két entitás egyesülése: nevezzük az egyiket az anyának, de ez egy fluid erő. És nevezzük a másikat az apának, aki szintén egy fluid erő, amikor egyesülnek. Ez a születés.

Ez az én spiritualitásom, az én spirituális tudományom; ez az, amit én mindezen években művelek. És abba a stádiumba érkeztem, hogy tudom, hogy én az a princípium vagyok, amelyet nem befolyásolt az univerzumok felbomlása. Azok az én ítéleteim. A saját tapasztalatom mondatja velem, hogy nem mentem át semmilyen szenvedésen, amikor az egész Univerzum lángokban állva elpusztult. Érintetlen maradtam. Így van, vagy nem így van?

V: Maharaj ezt megtapasztalta?

M: Igen.

V: Hiszem, hogy igaz.

M: Ezért van, hogy számomra menny és pokol nem léteznek. Egyesek hisznek bennük, és akár tapasztalhatnak is ilyesféle dolgokat, de számomra ezek nem léteznek.

TOLMÁCS: Végigbeszélte az elmúlt negyvenkét évet; most azt mondja, hogy fájdalmai vannak a megromlott egészségi állapota miatt. Azt mondja az embereknek, különösen a külföldieknek, akik azért jönnek ide, hogy tudást gyűjtsenek, hogy rövidesen tudni fognak.

M: Jnaneshwar a nagy bölcs azt mondta, nem hazudok, ha valamely létezőnek nincsen szubsztanciája, akkor az nem valódi. A jelen pillanat nem valódi.

A létezőség megjelenését megelőzően nem léteztem. Mi volt hát akkor? Azt mondod, hogy most létezel. Tehát erről fogok beszélni a továbbiakban. Mi a létezés, vagy a nem-létezés? Azt mondod, hatvan vagy száz évvel ezelőtt nem léteztél. Tehát mi volt akkor? Mi volt száz évvel ezelőtt? Válaszolj valamit, igaz ez, vagy hamis?

V: Úgy vélem, igaz. Egyedül ez az, amit becsülettel kijelenthetek, ami az ismereteimnek megfelel. Nincs róla tudomásom, nincsenek róla emlékeim.

M: Akármilyen az, amire azt mondod, hogy nem vagy, az a valódi létezés. Az valódi, és akármire az, amire azt mondod, hogy te most az vagy, az hamis; az az igazság, mert örökkévaló. Az állapot, amelyből a létezőség hiányzik, az örök állapot. És mivel örökkévaló, az az igazság. Na, most, a „vagyok-ság”-od időhöz kötött, nem örökkévaló; ezért valótlan – a valótlanág örökkévaló létezése. A princípium, amelynek most az a válasza, hogy nem tudom, mi volt száz évvel ezelőtt, ugyanaz a princípium, amely azt is mondja, hogy érintetlen maradt, mikor az egész univerzum megsemmisült.

Ha teljes hittel vagy gurud iránt, azt jelenti, hogy bírod a kegyelmét. A tudatosság, vagy létezőség maga a szeretet; forma nélküli. És szakadatlanul létezni akar. Maga a szeretet. A szeretet lenni akar. Így minden erőfeszítésed arra irányul, hogy fenntartsd azt. És annak van a legnagyobb fontossága, mert az egész világot magában foglalja. A miatt tapasztalod a világot. A világ abban a tudatosságban van.

Mivel te vagy a *Brahman*, elveszíted a testeddel való azonosságodat; nem vagy emberi lény többé, minthogy a *Brahmannal* azonosítod magadat. És olyan az, mint az éretlen mangó, amely lassacskán megérik; abban az állapotban látni fogod, hogy még csak nem is a *Brahman* vagy, hanem a *Parabrahman*, a *Brahmannak* a tanúja.

A test és az életerő – vagyis a pszichoszomatikus folyamat megértése elengedhetetlen. A tudatos észlelés érdekében meg kell az embernek értenie, hogy a tudó ehhez a pszichoszomatikus mechanizmushoz viszonyítva teljességgel kívülálló; ő pusztán tanú. Na, most, az ebben a testben

lévő életerő egy fogalom, de koncepcionálisan négy része van. Amit rendes körülmények között ismerünk és megértünk, a *madhyama* és a *vaikhari*. A *madhyama* a gondolat, amely a szó által keletkezik és beszélt, de alatta van a *para* és a *pashyanti*; ezek képezik az alapot, és indítják el az egész folyamatot. Amikor a szavak az életerő, a lélegzet révén spontán előtörnek, Védákként ismertek. Amikor egy fejlettségi fokot elértek, amelyen a Védák nem tudják többé kifejezni azt, ami történik, akkor azt Védántának, vagyis a Védák végének nevezzük. De e teljes elkülönültség tudójának nincs köze a testhez. Ezt alaposan meg kell értened.

T: Az a betegség, ami neki van, a testé és az (életadó) lélegzeté. Korábban azt mondta, hogy bármi legyen a betegség, továbbadta a létezőségnek. Foglalkozzon hát vele a létezőség. Ha a létezőség hangsúlyozni akarja, tegye. Ha fel akarja függeszteni, megteheti. Ő mindkét esetben pusztán a tanú, és továbbadta azt a létezőségnek, amin a betegség valóban keletkezett; vagyis a testnek és a létezőségnek. Az életerő ennek az apparátusnak a működő princípiuma.

M: Minden, ami az életerőtől függ, a Védát is beleértve, csak addig létezik, amíg a test és a lélegzet, és a tudatosság fennáll. Amikor az, amely időhöz kötött eltűnik, akkor minden más is eltűnik. Még a Veda is eltűnik. De ennek a tudója idő nélküli, tér nélküli, és nem érinti az, ami a testtel, az életadó lélegzettel és a tudatossággal történik.

Amikor a lélegzet megszűnik, ez az apparátus is használhatatlanná válik. És az, aki tudja ezt, nem fogja önmagát a pszichoszomatikus folyamattal vagy apparátussal azonosítani. Aki ezt intuitíve és nagyon világosan tudja, arról elmondható, hogy rendelkezik a *jnanával*. A tudó többféle néven ismert – *atman*, *paramatman*, *Isvara*, *Isten*. A nevek csupán kommunikációs célokat szolgálnak. Hacsak a princípium vagy fogalom nem kap valamilyen nevet, nem lehet róluk kommunikálni. Észben kell tehát tartani, hogy amit *brahmannak* neveznek, az nem egy formával vagy alakkal bíró dolog.

Tegnap megbeszéltük, hogyan lehet összetéveszteni a nevet a dologgal. Ezt kerülni kell, és ezért, ha valaki olyan, mint a *Paramatman*, vagyis az abszolúthoz hasonlatos, akkor azt lehet mondani rá, hogy olyan, mint Bombay. Ez csupán egy neki tulajdonított név; nem tudnál egy darab Bombayt adni, ha kérnék tőled. De nem szabad, hogy az ember oly mértékben a névbe gabalyodjon, hogy elfelejtse a lényegét. Az Abszolút állapotnak különféle neveken nevezik, de meg kell érteni, hogy az kondicionálatlan, tulajdonságok nélküli, és semmiféle identitással nem bír.

Végezzen valaki bármiféle spirituális gyakorlatot, az valójában egyedül a működő princípiumon, vagyis az éltető lélegzeten alapszik, és ezért csak addig fog fennállni, amíg a lélegzet fennáll. Bármiféle tudásra tettél szert, valamely anyagi vagy spirituális vonatkozásban, az egyedül ezen a tudatosságon vagy lélegzeten alapszik. A megnyilvánult világban más módon tudásra senki nem tehet szert. Ezen alapul, és ezért eredendően szigorúan korlátozott. Gondolhatja tehát az ember, hogy e gyakorlatot az *atmanon* végzi, de valójában nem az *atmanon* végzi; az *atman* teljességgel elkülönült. Azt csak az életerő nézőpontjából teszi. Amikor az életerő a gyakorlat következtében elfárad, pihenni akar. És amikor pihensz, az életerő a *samadhi* állapotába kerülhet. De bármit is tapasztalj, még ha *samadhi*-ban is, az szintén nem időtlen; időnek alávetett, és a tapasztaló a tapasztalattól magától elkülönült. A tapasztaló teljesen különálló. Rajtunk áll, hogy a tapasztalatot megértsük, és ne belevonódjunk.

Ami a világban zajlik, kizárólag ezen az életerőn alapszik. És az életerő a szavakon keresztül működik. A világ egész működése ezen alapszik, de az *atman*, a tapasztaló, vagyis a tanú azonban, teljességgel különálló. És, megismétlem, a tanú olyan, mint Bombay. Semmilyen működés nem tulajdonítható annak, aki csupán tanú. Tud-e csinálni Bombay valamit? Bármilyen cselekedet csak addig fog tartani, amíg az életerő jelen van.

Az ember rabságba vetette magát a névvel és formával való azonosulásával. Ezzel szemben az ember az a dolog, valójában, ami idő tér és identitás nélküli. Na, most, amikor igazságot keresünk, akkor formával bíró igazságot keresünk, és ez az, ahol a baj bekövetkezik. Van a név, a forma és a cselekvés. Abban a pillanatban, hogy az életerő eltűnik, nincs név, nincs forma, nincs szerzés, nincsenek remények, célok – nincs semmi.

Az életerő az ő kezdetétől a végéig, vagy amikor az életerő elfárad, amikor pihenni tér, időhöz kötött. A három állapot (ébrenlét, alvás és tudatosság) keletkezése ezen az életerőn alapszik, amely megjelent. Nem valaki vágyának az eredménye, sem a te, sem az én vágyamé; spontán

esemény. Az ember bármiféle gyakorlatot végez, az életerő instrumentuma révén végzi, és ezért időhöz kötött. Úgyhogy nem szabad tévesen azt gondolnia, hogy amit tesz, az *atman* révén történik. Mindenféle rabság, amit az ember magáénak gondol, ugyancsak ezeken a fogalmakon alapul, amelyek az életerőre épülnek, és mindahányan időhöz kötöttek.

Na, most, mi ez a rabság, miért kerültünk bele? Azért, mert az elme beleárad a szavakba – ezért van ez a *madhyama* és *vaikhari* (a korábbi két stádium, a *para* és a *pashyanti* nem érzékelhetőek). A *madhyama* az elme, és a *vaikhari* az előbukkanó szavak. És e miatt, a gondolatok és a szavak miatt tekintjük identitásunkat tévesen „én”-nek és „enyém”-nek, jóllehet bármi, ami van, független attól, aki tanúja annak, és teljességgel az életerőn alapszik. Nagyon világosan értsd meg, hogy ez az életerő tévesen azonosította magát a testtel, és a gondolatokkal, és a szavakkal, és aztán tévesen tekint úgy önmagára, hogy bűnös valamiben, vagy, hogy érdemeket szerzett bizonyos cselekedetek révén, mivelhogy minden függetlenül történik, egyedül az életerő tevékenysége révén. Ha ezt világosan megértetted, akkor sem rabság, sem valamiféle érdem szerzésének kérdése nem merül fel. Létezik-e valamiféle Isten? Az életerő végeztével nincs mozgás, nincs gondolat, nincs szó, nincs se növekedés, se csökkenés.

V: A fizikai halál az életerő végét jelenti? Ha igen, nincs-e igazság az újraszületés elméletében?

M: A négyféle hang, a *para*, a *pashyanti*, a *madhyama* és a *vaikhari*, az éltető lélegzet nevei. Közönségesen az individuum nincs tudatában a *parának* és a *pashyantinak*. Ezek túlságosan finomak, túlságosan alapvetőek, túlságosan mélyek ahhoz, hogy megértse. Úgyhogy a harmadik stádiumon, a *madhyamán* kezd el dolgozni, amely szintén az elmével azonosult, és a szavakkal jön elő, valamint a negyediken, amelyet *vaikharinak* neveznek. Na, most, minden tudatlan individuum a két elme e szintjén, a kétféle hang szintjén működik. És saját képpel rendelkezik, amely abból a *madhyamából* keletkezik, ami elme. Ha tudatlan, és nem értette meg az Univerzum e titkát, akkor természetesen újraszületésről, születésről és más ideákról beszél, fogalmakról, amelyekkel azonosította önmagát. Következésképpen, az újraszületésnek mindezek az ideái és fogalmai a tudatlanok számára valók. Különben semmi ilyesmi nincs.

V: Az asztrológia tudománya is az elme terében, vagyis a *madhyamában*, ebben a harmadik típusú hangban van?

M: Ne felejtse el, hogy a *madhyama* név, amit az elmének adtak, és nem életadó lélegzet, hol van asztrológia, hol van jövő, hol van múlt, bármiféle *prani*, bármiféle élőlény számára? Az ember addig azonosul a Védákkal, a tevékenységekkel, a világ történéseivel, amíg nem érti az életadó lélegzetet, amelynek a nyelve a négy hang. Mind a négy hangot meg kell értened, amelyek az életadó lélegzeten, a pranán keresztül áramlanak. Amíg ezt fel nem ismered, addig abszolút biztosnak tekinted, amit az elme – vagyis a *madhyama* – mond. A fogalmak, amelyeket az elme ad, a végsők lesznek a számodra; ily módon lesz mennyország és pokol, és mindenféle erény és bűn. Ezzel szemben, amint megérted az életadó lélegzetet, a megfigyelő, a tanú, teljesen különbözni fog, teljesen elkülönült lesz mindezen tevékenységektől, amelyek a világban zajlanak.

V: Miben különbözik a halál után a személy, aki megértésre jutott az élete során, és a személy, aki nem jutott megértésre?

M: Aki megértette az életadó lélegzetet, túl van minden mentális koncepción, aki viszont nem jutott el a megértésig, szolgálja a gondolatainak, amelyek az elme kisugárzásai.

V: Nem, de az ő kérdése a halál utánra vonatkozik.

M: Mit nevezel halálnak? Az alkotóelemek megsemmisültek a lángokban. Végük. Azt jelentené ez, hogy halottak? Amikor láthatatlanná válik valami, halálnak nevezed. Nem az. Amikor láthatóvá válik valami, születésnek nevezed.

V: Mire jó az emberi test feltételezése?

T: Nem fogja megismételni az alapvető pontjait a beszélgetéseknek. Fúj a szél, szelek és viharok támadják Bombayt. Érez-e Bombay valamilyen szenvedést, vagy örömet? Ugyanigy van a *Paramatman* és az *atman*; ők semmik, de meg kell érteni őket.

V: De, ha a halál után a tudás emberének és annak, aki nem jutott el a megértésig ugyanaz az állapota, akkor mi a próbaköve a tudás emberévé válásnak?

M: Ki fogja azt mondani a halál után a minőség nélküli és tulajdonság nélküli *Parabrahman*ról, hogy tulajdonság nélküli? Csak az, aki még élete során megérti, hogy ő *nirguna* - minőség nélküli, tulajdonság nélküli –, egyedül ő fogja azt mondani. Nem tudja, hogy ő vajon van-e vagy nincs. A nem-létezőség vagy létezőség abszolúte nem hat rá. Az a *nirguna*, az a *Parabrahman*. Bombay nem tudja önmagáról, hogy létezik-e vagy sem. Megy-e a lélek, az *atman*, pokolba, vagy mennybe? Azt mondják, súlyos beteg vagyok, de mit tapasztalok? Csak az éltető lélegzetet tapasztalom. Az éltető lélegzet leállása, és a létezőség megszűnése nincsenek rám hatással.

Felteszik nekem a kérdést: mondhatjuk-e, hogy te és én azonosak vagyunk? Akkor én azt mondom, mutasd meg a mintáját annak, ami te vagy, és mutasd meg a mintáját annak, ami én vagyok, azt követően meg tudom mondani, hogy ugyanazok vagyunk-e.

V: De én biztos vagyok benne, hogy minden tanítványa azt szeretné, hogy folytatódjék a megnyilvánulása. Ha egy ilyen mélységes kívánság jönne a tanítványaitól, válaszolna rá?

M: Mi szükség válaszra? Akinek mély a hite, annak megfelelően fog tapasztalni.

Ennek a világnak a tapasztalata a miatt támadt ránk, mert valaki élvezi az eksztázist, és szüleink szenvedélyének folyadékából bánat és szenvedés sarjadt.

V: Gondolja, hogy a kettő mindig együtt jár? Szükségszerű, hogy az elmében a boldogság és a boldogtalanság mindig egyidejűleg létezzen?

M: Mindezek a fogalmak a természeted meg nem értésének az eredményei. Mivel nem érted, mi vagy, ezért az eredmény szenvedés.

V: Maharaj felelősséggel gondoskodik családjáról és egyéb dolgokról?

T: Igen, és még ennél is többről.

V: Az életerőről szólva, két aspektusa van, amelyeknek általában tudatában vagyunk, a gondolataink, és a szavakként megnyilvánuló gondolatok. Mi a másik két aspektusa az életerőnek? Tudatában kell lennünk ezeknek *sadhan*ánk során?

M: Azt, hogy tudatában vagy a létezésednek, a létezőségeidnek, a *para* és *pashyanti* kifejezések vagy hangok jelölik, amelyekről már beszéltem. Létezésed tudatosságának tudatában kell, hogy legyen ennek a két beszédnek. Jelentésük az, hogy te a három állapotban vagy – az ébrenlét, az alvás, és a tudatosság állapotaiban. A másik két hang arra utal, amit a világban, az üzleti ügyeiddel véghezvittél, ahogyan azt elmédvel és cselekedeteiddel megvalósítottad.

E négy hang mindig megkülönböztethető, a következő módon: Az első, a *para*, megfelel az eredeti állapotodnak, amelyben még csak nem is tudod, hogy létezel. Aztán érezni kezded a tudatossá válást. Ez még mindig a *para*, de ezt követi a *pashyanti*, amely ez a tudatosság – amikor azt mondd, igen, élek, ébren vagyok, létezem. Amint birtokolod a tudatosságot, hogy létezel, a világban való viselkedés az életerő két utolsó aspektusának felel meg. Ebben az állapotban jön létre a gondolat, kezd működni az elme (*madhyama*), és kezdenek áramlani a szavak az elmen keresztül (*vaikhar*).

Összegezve: Először még tudatos sem vagyok; nem tudom, hogy létezem, majd a tudatosság olyan mértékben kényszeríti rá magát a tudatlanság állapotára, hogy érezni kezdjük, hogy tudatosak vagyunk. Végül belekényszeríti önmagát a teljes tudatosságba, és én tudom, hogy létezem, hogy jelen vagyok. Majd fogalommá válik, amiből a bajoknak az egész világa ered. Az eredeti állapotban, amikor nem vagy tudatos, semmiféle baj nincs. De amint a tudatosság érzése megjelenik, minden baj elkezdődik. Ez nem az enyém, tudom, hogy nem az enyém, de rám van kényszerítve, és aztán azt is elkezdem mondogatni, hogy ez „én” vagyok – ezen a módon keletkezik az identifikáció.

Már korábban is felmerült a kérdés, hogy amikor „tudatosság”-ot mondtam, a testet értettem-e alatta? Azt mondtam, nem, nem a testet. Az öntudat megjelenéséhez szükség van egy testre, szükség van egy eszközre, és a test a tápláléka ennek a tudatosságnak. Táplálék nélkül a test nem tud létezni, és a tudatosság nem tud létezni a test nélkül. Tehát ez a test a tápláléka a tudatosságnak, hogy az létezzen. Ha a test semmivé lesz, a táplálék semmivé lesz, és ekkor a tudatosság is semmivé lesz. Ekkor az a kérdés is feltehető, hogy van-e valamilyen különbség a között, amit *atmannak*, vagy az önvalónak neveznek, és e között a tudatosság között? Egy és ugyanazon dologról van szó, csak különböző kontextusokban különböző szavakat használnak, a tartalom alapvetően ugyanaz. Az „íz” szót használom, ami a test eszenciája; az eszencia íze ez a létezőség, ami él, és élni akar. Az ember szereti az életben levés állapotát, és fenn akarja tartani, ameddig csak lehetséges. Vagyis az íz nem más, mint e tudatosság iránti szerelem.

V: Lenne egy másik kérdésem is. Azt hallottam ki a ma reggel elmondottak fordításából, hogy az általunk végzett spirituális gyakorlatok többsége valamiféle motivációs módszer, amivel megkíséreljük manipulálni önmagunkat. Ez valójában csak a játéka az életerőnek.

M: Vagyis, bírnak-e ezek valamilyen értékkel, ezt akartad kérdezni?

V: Nem, nem. A kérdésem az, hogy, ha ezt tesszük, akkor hogy van az, hogy a tanúság állapota, ami Maharaj felénk irányuló kommunikációja magjának látszik, egyáltalán felmerülhet mindezen kísérletek közben?

M: Ámbár időhöz kötött, a gyakorlás a tudatosságban fogja magát kibontakoztatni. Az egyetlen fontos dolog annak a kibontakozása. Ez akkor fog megtörténni, ha meditáció révén a legteljesebb figyelmünkben részesítjük; ekkor a tudatosság, amely találkozott velünk, és tiszta tudatlanság, maga mutatja meg neked igaz természetedet. Semmi olyasmiről nincs szó, hogy valahová menni kellene, valahová meg kellene érkezni, vagy, hogy csinálni kellene valamit; már ott vagy.

Az embernek bele kell illeszkednie a világba; természetesen folytasd tovább a világi ügyeidet, de értsd meg, hogy aminek – vagyis a testnek, az elmének és a tudatosságnak – a létrejötté magától történt, annak ellenére jelent meg, hogy bárki kérte volna. Én nem kértem azt; jött, és rátelepedett az eredeti állapotomra, amely időtlen, határtalan, és attribútumok nélküli. Szóval, bármi is az, ami létrejött, az csinálja ezt a bizniszt a világban. Az életerő és az elme végzik a tevékenységet, de az elme elhitette veled, hogy „te” végzed. Meg kell, hogy értsd, hogy te az időtlen, határtalan tanú vagy. És az elme hiába mondja, hogy te vagy a cselekvő, ne higgy neki. Identitásodat tartsd mindig elkülönítve attól, ami a cselekvést, gondolkodást, beszélést végzi. Az, ami létrejött – vagyis az apparátus, amely funkcionál – megszállta eredeti lényegedet, de az az apparátus te nem vagy. Ezt szilárdan észben kell tartanod.

Minden érző lénynek van egy guruja saját bensőjében. Ha a guru nem volna, a lény sem jött volna létre. A létezőség maga a guru.

Ami a négy hangot illeti, azok az életerő eredményei. Amikor az életerő jelen van, akkor az *atman* is jelen van, és fordítva. Amikor az erő elhagyja a testet, a négy hang szintén eltávozik, és az *atman*, természetesen, nem érzékelhető. „Én”-tudatosság, létezőség és minden tevékenység csak az életerő következtében létezhetnek. Így amikor ez az életerő elhagyja a testet, és az „én”-tudatosság nincs többé, a test lehull. Mondd meg nekem, ki van akkor jelen?

V: Nincs neve. Nem tudom, hogy ki van jelen; nincs neve.

M: Az életerő és az „én”-tudatosság létezése az, ami a te létezésed tapasztalatával rendelkezik. Az az, ahogyan és amiért tudod, hogy vagy; ezek nélkül nem tudhatnál a létezésedről.

[Egy új látogatóhoz:] Neked van gurud? Te jógázol. Mit próbálsz egyesíteni, mit mivel? Mi a két entitás?

V: Megpróbálok eltávolítani az egót.

M: Pillanatnyilag csupán hallgasd az itt folyó beszélgetést; ülj le valahol ott hátul. Ha tetszik, maradhatsz; egyébként nem szükséges ide jönnöd. De ne tegyél fel semmilyen kérdést. Csak

hallgasd a kérdéseket és a válaszokat. Kezdőként akarnál kérdéseket feltenni? Ha azt gondolod, hogy nem tudsz, az rendben van. És bármiről gondolod azt, hogy tudod, az nincs rendben. És bármit értesz, az nincs rendben. És bármit nem értesz, az rendben van. Az előzőnek kezdete és vége van. Bármit nem értesz, annak nincs se kezdete, se vége.

V: Az elmének csendben kell lennie, mert a mozgása zavart hoz létre.

M: Azt mondtad, te nem az elme vagy. Akkor akár csendes az elme, akár nyugtalan, miért érintene téged? Te nem az elme vagy. Akármit nem tudsz, te vagy. Szükségét érzed hát, hogy továbbra is itt ülj?

Úgy értem, ha igazán érted az elhangzottakat, akkor nem szükséges jelen lenned. Ha megértetted egyszer s mindenkorra, akkor elmehetsz.

V: Azt hiszem, sokan érzik azt közülünk, hogy néhányunk jó a könyvek olvasásában, mások meg nem annyira jók. És túlságosan könnyen visszamondható a verbális input, amit kapunk. De amikor Maharaj társaságában vagyunk, ennél sokkal több történik, akár az ő fizikai jelenlétéről, akár az ő könyveinek olvasásáról van szó. És azt hiszem, hogy ez gyakorolja ránk az erős vonzerőt, hogy vele legyünk. Mert, mintha a beszéd iránti szükséglet abba maradna időnként, és a jelenlét mutatná meg magát.

M: Miután megszerezted az „én”-tudatosságot, mint gyermek, mindenféle benyomásokat gyűjtöttél azt követően, a beszéded csupán ezen az alapon nyugszik. A beszéd korlátozott értékekhez kötődik tehát; ami csupán objektív tudás.

V: Az egyetlen célja a Maharajal való kommunikációnak, hogy a mindezekről való megszabadulásunkat szolgálja. A fogalmak tisztázására szükség van időnként, de az ez egyetlen cél. De úgy érzem, hogy ittlétem legfőbb célja, hogy az egész életre elvessem a fogalmakhoz való kötődést.

M: A gyermekkor maga egy csaló. Semmi nem igaz benne. Mindezt akár testednek a formája is alátámasztja – és tested formája folyton változik –, objektív tudásod szintén állandóan változik; utoljára is megöregszel. Akármilyen történik, az egész olyan, mint egy álom; szubsztancia nélküli. És ennek az egész álomnak, ennek a valótlanágnak a támasza a gyermek; minden ott kezdődött. Gyermekként elkezdted tudást gyűjteni, és amikor nagyon öreg leszel, elfelejtesz mindent. Az egész objektív tudásnak tehát semmi haszna nem volt. Na, már most, az a kérdésem, mi vagy ebben a pillanatban? Bármit gyűjtöttél is össze, identitásodként, vagy formádként, folyamatosan elveszited. Tehát, mi a valódi identitásod?

Tekintsünk valakit, aki nagyon megöregszik, mondjuk, eléri a százhuszonöt évet, és nagyon elgyengül, és végül meghal. Most miért halt meg ez a személy? Mi miatt?

V: Objektíve teljesen érthető számomra, amikor egy személy meghal; amint az éltető lélegzet elhagyja, a test csupán egy bomló sejt halom azt követően.

M: Amikor a gyermekkor kimerül, vagy elenyészik, akkor a személyt halottnak nevezed. Merthogy a gyermekkor jelen volt eredetileg, amíg a személy élt.

V: Úgy értem Maharaj, hogy az élet az elme gyermeteg állapotával kezdődik és ér véget? Feltételezem, hogy a test a gyermekkorral lendül mozgásba. És bizonyos értelemben a halál a születéskor elkezdődött mozgásnak a befejeződése.

M: Miért nevezik gyermekornak, mi az az entitás, és a „gyermekkor” név hogyan jelenik meg először? Próbáld megérteni. Mi a princípium, amit „gyermekkor”-nak neveznek?

V: A tudatosság nagyon fejletlen a gyermekben. Még független létezését sem érzékeli, nem érzékeli, hogy én ez, vagy az vagyok – egyfajta véletlenszerűség.

M: A nyers gyümölcs tartalmaz-e édességet?

V: Nem.

M: De az édesség megérkezik végül, nemde? Honnan jön?

V: Azon biokémiai változások révén, amelyek a gyümölcs érése során bekövetkeznek.

M: Amikor megérted, hogy mi a gyermekkor, akkor az a megszabadulás. Paradox módon realizálni fogod, hogy már megszabadult vagy. Próbáld megérteni „én”-tudatosságodat vagy létezéségedet. Ez által sok objektív tudásra tehetsz szert, és megpróbálhatod irányítani a világot. És ha ezt a tudatosságot magát nem érted, akkor rabságban vagy. Bármit megtehetsz a világban, de a bilincsek végső soron rajtad maradnak. A tudatosság, a gyermek-tudatosság, meg kell, hogy ismerje a tudatosságot. Meg kell, hogy ismerje önmagát. Ez az egyetlen út. Élhetsz ezer évekig, felvehetsz bármilyen identitást, időről időre, ugyanúgy nem marad semmi. Nem lesz semmiféle állandó identitásod, éljél bár mégoly hosszú ideig.

A tudásban, hogy gyermek vagy, minden benne foglaltatik, és mindez végül véget is fog érni. A teljes identitásod el fog tűnni tehát, végső fokon még a gyermek identitást is beleértve.

Ez a gyermekkor, és ez a gyermek-tudatosság, igaz? Aki felismerte a tényt, hogy hamis, mit fog mondani arról az emberről?

Aki megértette ezt, a Védák szóhasználatával *nirgunává*, *nirvánává* válik. A *nirvana* azt jelenti, nem mintá. A *nirguna* azt jelenti, tudatosságon túli. Így a *nirguna* vagy a *nirvana* cselekedetei olyanok, mint ennek a Bombay nevű városéi. Ennek mik a cselekedetei? Aki megértette ezt az igazságot, és transzcendálta, annak a cselekedetei olyanok, mint Bombay város cselekedetei.

V: Azt hiszem, hogy a cselekedetek sokkal nagyobbak, mint Bombay város cselekedetei, és bizonyosan még sokkal tovább is terjednek.

M: Amit én Bombay városán értek, abban nincs benne ez a föld, nincs benne egy darabka föld sem. Mivelhogy nem tudod megmondani pontosan, hogy mi ez a Bombay város.

V: Azt hiszem, sokkal jobb metaforák is vannak erre.

M: A kicsit és a nagyot akkor tudod összehasonlítani, amikor létezik valamiféle mérték. De ha a nagyként vagy kicsiként megjelölendő valami az egyetlen létező entitás, hogyan tudsz összehasonlítást végezni? Ha nem tudsz felmutatni valamit kisebbként, akkor nem tudsz felmutatni valamit nagyobbként sem; ez az egész dolog viszonylagos.

V: De hát állandóan ezt tesszük.

M: A világi tevékenységeid során, az objektív világban, igen, használod ezeket a kifejezéseket, akár egy álomban. Így mindezek a tevékenységek olyanok, akár az álom, mint az álom-állapotbeli viselkedés. Ehhez hasonló az összes tevékenység.

V: Néhányunk számára az élet valószínűtlenül bonyolult, és felszínesen nézve tetszetős álmokat produkál. A nagy kihívás, hogy álomnak fogadjuk el ezeket, és átlássunk a kötöttségen, amit reprezentálnak számunkra – a név és hírnév következményeit, és az arra való képtelenségünket, hogy eleresszük mindezt.

M: Most ez a tudatosság ... ami a gyermekkori tudatossággal kezdődött, amikor is az „én”-tudatosság először jelent meg... ennek a megjelenése miatt mondhatod azt, hogy valaki nagyon nagy. De tegyük fel, hogy e tudatosság egyáltalán nem jelent meg, fel tudtad volna ismerni valakinek a nagyságát?

V: Nem tudtam volna, tudatosság nélküli lettem volna.

M: Ez azt jelenti tehát, hogy a gyermek-tudatosság hiányában nem tudnád felismerni a nagyságot, nemde?

V: Első benyomásainkkal kapcsolatban az a vicc, hogy a gyermeki ön-tudat a fájdalmas emlékeket hozza fel, inkább, mint a boldog játszi időket, amikor semmilyen szükségleted nem volt, és nem utasítottad el önmagadat.

M: A gyermekkorra való emlékezés tehát szerinted is fájdalmas tapasztalatokat jelent?

V: Nos, ez volt az első alkalom, amikor az ön-tudat felmerült, amikor megsebeztek, visszautasítottak, a barátaid megvernek, amikor anyád elvert, vagy apád nem törődött a szeretet igényeddel.

M: Maga a gyermekkor fájdalmas dolog. A gyermekkor nélkül nincs fájdalom tapasztalás, ugye? Ez egy nagyon világos, nagyon egyszerűen érthető dolog. Aki nem tapasztalta meg a gyermekkort, lesz-e valamiféle tapasztalata a fájdalomról? Az egész azzal kezdődik.

V: Nem gondolnám, hogy a felnőttkor sokkal jobb, a maga nemében.

M: Mindennek a kezdetéről beszélgetünk. Ez az egész a gyermekkorral kezdődött. Na, most, a gyermekkor is egy koncepció, egy idea. Így ha azt megérted, azonnal meghaladsz minden fogalmat. Ezért okvetlenül szükséges a gyermekkor megértése.

Mi a gyermekkor funkciója? Az a funkciója, hogy tudatosuljon számodra, hogy létezel. Ez minden, amit tett. Azt megelőzően nem tapasztaltad az „én”-tudatosságot. Azt állítom, és a gurum is azt állítja, hogy a gyermekkor csalás, hamisság. A „vagyok” tudomás maga egy csalás. Amikor a létezés megjelenik, a létezés iránti szeretet az elsődleges illúzió, a *maya* eredménye. Amint tudomásodra jut, hogy létezel, úgy érzed, örökre fenn akarsz maradni. Azt akarod, hogy mindig legyél, létezz, fennmaradj. És ezzel a küzdelem elkezdődik. Mindez a *maya* miatt.

T: A doktor azt mondta neki, hogy ne beszéljen.

V: Hogy mondhat ilyet a doktor, hogy Maharaj ne beszéljen? Valójában ez az oka, hogy ő velünk van.

T: Azt mondja, hogy a doktor megvizsgálta, és talált nála valamilyen bajt, és eltanácsolta őt a beszédtről.

V: Ez az általános javaslat. Itt az élet és halál legfelsőbb doktora, és gyógyszere a szavai révén jön.

1980. július 5-6.

5. A LEGNAGYOBB CSODA A „VAGYOK” ÜZENET

Maharaj: Akármi, ami megjelenik, valódi létezés nélküli. És akármi, ami nem jelent meg, szintúgy elmúlik; csak Az marad, az Abszolút. „Az” olyan, mint Bombay.

VENDÉG: Bombay határozottan megjelenni látszik, e pillanatban. Egy másik várost kellene eladnunk számára.

M: De én általában teszem fel a kérdést, akár alszik Bombay vajon, akár felébredt reggel, akár gondterhelt, akár szenved, akár örül. Nem Bombay lakosságára utalok, és nem is a földre, csak arra, ami marad.

Most tudod, hogy vagy. E pillanatot megelőzően tudtad-e, hogy létezel? Ez a tudatosság, létezőség, amelyet most tapasztalsz, létezett-e korábban?

V: Létezett, néha-néha.

M: Ez a bizonyosság, hogy vagy, a létezésedről való tudás, jelen volt-e korábban?

V: Amikor azt teszem, amit Maharaj mond nekem, nagyon világosan jelen van. Még gyermeki stádiumban van, de „én”-em érzete teljesen megsemmisül, és akkor nagy boldogság, béke és tisztaság keletkezik, de ez jön és megy, én pedig elfelejtem.

M: Velejáró természete időhöz kötött. Megjelent, mint gyermekkor, és jelen van most is; de elég sok évvel ezelőtt nem volt jelen. Valószínűleg nem tudod azt mondani tehát, hogy Örökkévaló. Vagyis, nem fogadod el igaznak. És amíg ez „én”-tudatossággal bírsz, dolgok megszerzésére fogsz törekedni; amíg tudod, hogy vagy, a birtokolt dolgok érzelmi jelentőséggel bírnak számodra. Nos, tény, hogy „én”-tudatosságod maga időhöz kötött. Így, annak szertefoszlásakor mi lesz az értéke az addig birtokolt dolgoknak?

V: Semmi.

M: Amíg ezt a gyermek-tudatosságot nem érted, bele leszel bonyolódva a világba és annak tevékenységeibe. Következésképpen, a valódi megszabadulás csak akkor következik be, amikor ezt a gyermek-tudatosságot megérted. Egyetértesz?

V: Egyetértek.

M: Egész életedben nem rendelkezél állandó identitással. Akárminek tekinted magad, az pillanatról pillanatra változik. Semmi nem állandó.

V: És amit arról gondol, hogy mivé válik, szintén változik az idővel, önnel magával dacolva.

M: A változást a gyermek-tudatosság is lehetővé teszi. A miatt következnek be mindezen változások. Ezért kell megértened ezt a princípiumot.

Ha valóban meg akarod érteni, fel kell adnod a testtel való önazonosságodat. Természetesen, használd a testet, de ne tekintsd magad a testnek, miközben a világban cselekszel. Azonosítsd magad a testben időző tudatossággal; ezzel az identitással cselekedj a világban. Lehetséges ez?

Amíg a testtel azonosítod magad, napról napra egyre fokozottabb fájdalmat és szomorúságot fogsz tapasztalni. Ezért kell ezt az identifikációt feladnod, és a tudatossággal azonosítanod magad. Ha a testnek tekinted magad, azt jelenti, hogy elfelejtetted igazi Önvalódat, mely az *atman*. És

szomorúságot eredményez annak számára, aki elfelejti önmagát. Amikor a test lehallik, a princípium, amely örökké megmarad. Te vagy. Ha a testtel azonosítod magad, úgy fogod érezni, hogy meghalsz, pedig valójában nincs halál, mivel te nem a test vagy. Engedd, hogy a test legyen, vagy ne legyen, létezésed mindig jelen van; örökkévaló.

Most ki, vagy mi hallja a beszédemet? Nem a fül, nem is a fizikai test, hanem a tudatosság, amely a testben van; az hall engem. Azonosítsd hát magad azzal a tudatossággal. Akármilyen boldogságot élvezel ebben a világban, csupán képzeletbeli. A valódi boldogság létezésed tudomása, amely független a testtől. Soha ne felejtse el valódi identitásodat. Tekintsünk egy halálos ágyon fekvő beteget, aki bizonyosan meghal. Na, most, amikor a beteg először szerez tudomást a betegségéről, például rákos, akkora sokk éri, ami maradandóan a memóriájába vészi. Ehhez a beteghez hasonlóan ne felejtse el te sem soha a valódi természetedet – a valódi identitást, amiről beszéltem neked.

A rákban szenvedő beteg, állandóan csendesen kántálja úgymond, hogy: „meg fogok halni a ráktól”; és ez a kántálás minden erőfeszítés nélkül megy végbe. Hasonlóképpen járj el te is: folyamatosan kántáld, hogy „én tudatosság vagyok”. Ennek a kántálásnak is erőfeszítés nélkül kell végbemennie. Aki folyamatosan éber az ő valódi természetében – ezt a tudást bírva önmagáról –, az megszabadult.

A végső stádiumban szenvedő rákos beteg állandóan emlékszik az állapotára, és végül keresztülmegy a legvégsőn; ez teljesen bizonyos. Hasonlóképpen lesz vége annak is, aki emlékezik arra, hogy ő a tudomás, hogy ő a tudatosság, a *Parabrahmanná* válik.

Tehát, ha fotózni készülnél ezt a vidéket, azt tanácsolnám, ne tedd, ne fényképezz ... csinálj egy képet, de a vidék nélkül. Bármilyen legyen is Bombay, csinálj róla egy fényképet, és mutasd meg nekem. Meg tudod tenni?

V: Nem tudom.

M: Na, ugyanilyen, ha önmagadat fotózod le a test nélkül. Te az vagy, mint Bombay. Az emlékezésnek, hogy te a tudatosság vagy, minden erőfeszítés nélkülűnek kell lennie. Amikor „én”-t mondom, akkor azt ne ennek a testnek az „én”-jére vonatkoztasd, hanem arra az „én”-re, amely ezt a tudatosságot reprezentálja. A tudatosság az „én”, és ennek tudatában cselekedj.

Az örömed vagy boldogságod a hallott szavak révén keletkezett, vagy, mert bepillantást nyertél atmanodba?

V: Az egész *sadhana* gyakorlása során mindvégig sokat tanultam. Maharajal való találkozásom óta a dolgok egyre tisztábbak, és a tanultak is megerősítést nyerne.

M: Mi kell, hogy legyen a végső következtetésed a sok olvasás, *sadhana* gyakorlás, és e beszélgetések hallgatása után? Az, hogy a hallgató, a tudó, nem érintett az *upadhi* – vagyis, a test, elme és tudatosság – által, és az, hogy el van különülve ettől az *upadhítól*, ami rátevéődött.

V: A *sakshivan* jelentése tanú-tudatosság?

M: A *sakshivan* szót használod, de valójában mit értesz alatta? Azt, hogy van egy érzés, amin keresztül látod, ami történik. Ezen kívül van-e szükség valamire a tanúság működéséhez? Felkelt a nap, és nappal van. Kítetted magad a tanúskodás végzésének? Vagy erőfeszítés nélkül látsz; tehát a tanúság egyszerűen végbemegy. Amit a „tanú”-nak nevezel, annak semmit nem kell tennie; a tanúság egyszerűen megtörténik, önmagától.

Ez a „vagyok” tudomás megjelent benned. Azóta akármilyen tudást szereztél, akármit tapasztaltál, akármit láttál a világban láttál, a tanúja vagy. De az, aki számára a tanúság végbemegy, teljességgel elkülönül attól, aminek a tanúja. E tanúság, e tapasztalások során feltételezted, hogy a test vagy, bele vagy abba vonódva. Ezért a visszahatásait bárminek, amit láttál, és tanúja voltál, csak a testtel való ezen identifikáción keresztül kapod. De valójában semmi közöd ahhoz, ami a látásodat lehetővé teszi, és amit láttál. Te mindezekről független vagy.

V: Miközben az ember a *grishastha ashrama* személyének a világi életét éli, agyonhajszolja magát, dolgozik, alszik, nevet, emberek közé vegyül, lehetséges-e, hogy csupán *legyen*, és ne azonosítsa magát teljesen a testtel?

M: Mondj egy példát, mire gondolsz a testtel való azonosulással kapcsolatban.

V: Általában az ember a testtel azonosul. Nem kellene így tennie. Nem test, hanem tudatosság vagy, más néven *buddhi*. Valami más vagy. Az „én” valami más. De te a világban való étellel azonosulsz. Lehetséges nem teljesen azonosulni?

TOLMÁCS: A kérdésedet továbbítottam. De Maharaj azt kérdezi: „Mi ez az 'én', amely nem tudja távol maradni azonosulástól...?”

V: Ugyanaz az „én”, amiről Maharaj beszél.

M: Miért van bármilyen kapcsolat közted és a világban zajló dolgok között? Hogyan jön létre a kapcsolat a test és a világ között?

V: Mert az „én” a testbe van zárva. És a test tartja fenn a kapcsolatot az anyagi létezőkkel, a többi testtel, az élőkkel és az élettelenekkel.

M: Azt gondolod, hogy a test az, amik kapcsolatba kerül. Ha a tudatosság nem volna, hogyan tudna a test kapcsolatba kerülni a világ többi részével? Valójában mi az, ami kapcsolatba kerül a világgal?

V: Az „én” kerül kapcsolatba a világgal a testen keresztül.

M: Bármilyen legyen a *madhyama*, ha a tudatosság nem volna jelen, lehetne-e beszélni akár az elme médiumról, akár arról, amivel a médium kapcsolatba kerül? Ha a tudatosság nem volna jelen, létezne-e test, vagy akár világ?

V: Ez teljesen rendben van.

M: Akkor tekintsd a létezőséget vagy tudatosságot a legfelsőbb Istennek, és engedd el [angol eredetiben: let go(d)]. És még akkor is, te, mint ennek a tudója, elkülönülsz a tudatosságtól és a testtől.

V: Értem.

M: Amit megértettél, nem tud többé bajt keverni. Így van? [*nevetés*]

V: A *budhimmal* értettem meg.

M: Ami azt jelenti, hogy csak az intellektus eszközét tudod használni a megértéshez. De mi van az intellektust megelőzően?

V: Az *atman*.

M: Te érted az *atmant*. Ami az *atmant* érti, annak még az *atmant* is meg kell előznie.

V: Ami azt jelenti, *buddhi*.

M: Az *atman* megelőzi a *buddhit*, és te érted a *buddhit*, és azt is, hogy az *atman* is előbb van, mint a *buddhi*.

V: *Buddhival* értem az *atmant*; *budhimmal* azt mondja nekem, hogy az *atman* létezik. Meg akarom érteni az *atma-jnanát*. Az *atma-jnanát*, nem a *buddhi-jnanát*.

M: Nem kell túlbonyolítani. Értsd meg az egyszerű tényt, hogy bármilyen tapasztalata csak a jelenlévő tudatosságnak lehet. És te mind a tudatosságtól, mind a tudatosság tapasztalataitól különbözől.

Hacsak nincs tudatosság, nevezd *buddhinak*, elmének, vagy bárminek, létezhetne-e bármi? A válasz nyilvánvalóan nem. Tehát, abban a tudatosságban látom a testemet és a világot; és ez alapvetően csak arra a tudatosságra épül, és abban mehet végbe bármiféle mozgás vagy tapasztalat.

V: Vagyis a tudatosságnak hatalmában áll gondolkodni? Vagy érezni?

M: A tudatosságban történik minden. Bármilyen mozgás, gondolkodás, vagy tapasztalás történik, csak a tudatosságban történhet. És te megelőződ a tudatosságot; ezért te sem a tudatosság – vagyis az eszköz – nem vagy, sem semmilyen gondolkodás, vagy tapasztalás nem vagy, illetve semmi olyasmi nem vagy, ami ezen eszközök által történik. Te mindettől teljesen különálló vagy. Ehhez ragaszkodj.

V: Mihez ragaszkodjak?

M: A tényhez, hogy tőle különálló vagy.

V: És, hogy Az vagy. Tudom. De gyakran előfordul, hogy az ember nem tud róla megfelekedezni, hogy a testben van.

M: Emlékezz rá, hogy ez a test az öt elemből áll; anyagi test – én táplálék-testnek nevezem – amiben benne van ez a tudatosság, ami miatt a testnek érzései vannak, lehetővé téve az érzékszervek funkcionálását. Mert a testi érzékszervek működése egyedül a tudatosságnak köszönhető. Te pedig különálló vagy ettől a testtől, és a tudatosságtól. Ez az egyetlen dolog, amire emlékezni kell.

Mindössze az életadó lélegzettel, az életerővel rendelkezel. És az *atman* a *prana* része. Mit kapsz ezen kívül? Mindig ugyanarra a dologra térek vissza. Ezen kívül abszolúte semmi nincs.

[*Maharaj „X”-re utal, aki tele van gondokkal.*] Mindezekre a nehézségekre, amelyek jönnek és mennek, úgy kell csupán tekinteni, mint valamiféle játékokra. Amikor az egyik jelenet véget ér, egy másik kezdődik, zajlik, akár egy színdarab. Az egész színdarab, az egész játék, hol máshol játszódna, mint önmagadban? Ha a hölgy nem rendelkezne tudatossággal, tudatában lehetne e játéknak, ami játszódik? Végző soron tehát, bármi is a játék, bármilyen jelenetek és színdarabok játszódnak, azok csupán a hölgy tudatosságában lévő mozgások.

[*A hölgy megpróbálja Maharajt rávenni, hogy vigyázzon magára.*] Ki vigyázzon, és mire? Tudom, mi tevődött rá az eredeti állapotomra, és semmi sincs, aminek a gondját kellene viselni. Ez egy történés, ami bekövetkezett, és gondját fogja viselni önmagának. És bármi történt, nem volt rám hatással. Tehát, megismétlem, ki viselje gondot, és mire? Nem vagyok érintett semmiféle gond viselésében. A világ több millió éve létezik. Ez alatt avatárok, nagyszerű emberek, és fontos személyiségek ezrei éltek. Képes volt-e akár egyetlen egy is közülük bármi olyat tenni, ami megváltoztatja a világ eseményei természetes folyamatát?

Bármi tevődött is rá erre az eredeti állapotra, az időhöz kötött, de az eredeti állapot időtlen, és korlátlan. És egyetlen egész, a Teljesség. Valójában nem egy, mert ha „egy”-et mondasz, akkor mindjárt ott a kettő is.

V: Amit Ramakrishna mondott, és amit Maharaj mond, egy és ugyanaz a dolog?

M: Mondtam már, hogy az alapvető lényeg egy és oszthatatlan. Mindezen különbségek utólagosak; mindezek a fogalmakban vannak. Tehát, alapjában véve, a Teljességben hogyan is létezhetne bűn, vagy érdem, vagy *bármiféle* kettősség?

Van valami, amivel alá tudod támasztani a megértésedet. És te különbözöl attól. Amit úgy gondolsz, hogy megértettél, csak tudatosságodbeli mozgás. És te különálló vagy a tudatosságtól. Így, amíg érintett vagy, addig nem lehet szó megértésről vagy nem megértésről.

V: Mindig azt gondoljuk, hogy amikor értelmileg megragadjuk valaki tanítását, *ipso facto* realizáltuk a tanítást. De egyáltalán nem így van, lényegét tekintve ugyanaz a személy vagyunk, aki ugyanúgy szenved.

M: Hogyan ment végbe a gyermek testének eredeti teremtése? És még születését megelőzően: Hogyan történt a fogantatás? Hogyan született a gyermek, anélkül, hogy kérte volna? Ezt értsd meg. Értsd meg mélyrehatóan az anyagi cseppet, ami végül testté fejlődött, és akkor az egész rejtélyt érteni fogod, hogy te nem az vagy. Ez a test, amely most egy bizonyos teret foglal el, mekkora teret foglal el a fogantatásakor? És mi volt akkor a test? Ha ezt megérted, akkor az Önvaló rejtélyét is érteni fogod.

A testre alapozod önmagad, hogy most az vagy, és nem érted a gyökerét. Ezért gondoljuk, hogy a test vagyunk. És emiatt kell meditálnod. Mi a meditáció? A meditáció nem a test-elme individuumbéti meditációja, hanem az „én vagyok” tudomás, a tudatosság meditál önmagán. Aztán a tudatosság meg fogja fejteni saját kezdetét.

Identifikáció – mivel? Ezzel a testtel, ami most létezik. De érti-e az az ő eredetét? Ha megérted az időbeli aspektust, akkor nem leszel annyira büszke arra a most létező testre

[*Maharaj most önmagáról beszél*] A test alaposan megöregedett, küldetésem bevégeztetett. Ti most idejöttök, ami teljesen rendben van, de én a küldetésemet bevégeztem. Lelkem elhagyni készül e testet. Boldog vagyok. Tapsikolok! [*összecsapja a tenyerét*] Tapsikolás kedvem van, amit kész vagyok tovább adni. Nem vagyok többé se szerelmese, se függvénye senkinek, semminek, semmiféle köteléknek.

A feledékenység – a nemes, legfennköltebb feledékenység – nem fog addig megérkezni, amíg minden kétség el nem oszlik. Amíg a kétségek meg nem semmisülnek, nem lesz béke.

Amíg azonosítom magamat a testtel, cselekvésekkel akarom elfoglalni magam, mivel nélkülük nem vagyok képes fenntartani a tiszta „én”-t. Nem tudom fenntartani, mivel a test-elmével, és mindenféle cselekvésekkel azonosulok. *Jiva-atmannak* nevezem, ami azt jelenti, hogy a „test-elme által kondicionált”, és az én, amely mindezen cselekvések által elfoglalt. És az „én”, amely nem kondicionált, nem azonosult a test-elmével – amelynek ezért nincs se formája, se dizájnja, se neve – a *Paramatman*. A *jiva-atman* tanúja a *Paramatman*, amely a te valódi Önvalód.

V: Mit csinál? Részt vesz a világ működésében?

M: A *Paramatman* nem kell, hogy részesévé váljon a világ tevékenységeinek, de azon princípium nélkül egyáltalán semmilyen tevékenység nem tudna zajlani. Éppen úgy, mint az *akash* (tér) esetében: nélküle semmilyen tevékenység nem lehetséges.

A tevékenységek természetes, spontán módon zajlanak, ugyanúgy, ahogyan álmvilágodnak sincs se szerzője, se cselekvője. Mindazonáltal, teljes mértékben használod álmvilágodat. Ezt mindaddig nem leszel képes megérteni, amíg individuumbéti próbálsz megérteni a dolgokat. De amint az egyetemes megnyilvánult tudatosság vagy, és a *Paramatmanban* – a forma és sajátosság nélküli „vagyok”-ban – időzől, realizálni fogod, hogyan vannak a dolgok.

V: Kétkedhetünk az iránt, hogy Krishna emberi lényként testet öltött Isten volt. Mindazonáltal, ha valóban ez a helyzet, akkor jelentőséget kell, hogy tulajdonítsunk annak, amit mondott nekünk.

M: Krishna minden kijelentése tökéletesen igaz. Arra a pillanatra nézve, a történelemnek abban a sajátos időszakában a legmegfelelőbb volt. De a pillanat, az idő, elmúlt. Ő szintűgy eltávozott. Megtörtént vele a lelki felemelkedés; ez az ő nagyságát mutatja.

A dolgokat a beléd épült fogalmakon keresztül látod és értelmezed. De a tényállás, alapján véve, teljesen más. Igazságként kapaszkodsz belé, de akármit hallottál, az se nem megbízható, se nem állandó; el fog tűnni. Ami aztán a minden dolog eltűnése után marad, az vagy te: *neti-neti*.

Folyamatosan változol; az állandó mozgás állapotában vagy. Semmilyen identitásod nem marad meg állandó tulajdonságodként. És, ha eljön az ideje, te is nagyon meg fogsz öregedni. Nos, van bármiféle állandóság mindebben?

V: Az igazság az, hogy a test halandó, de az Atman elmúlhatatlan, örökkévaló.

MÁSI K VENDÉG: Tudod, vagy olvastad valahol?

V: Tapasztalom, és olvastam is. Egyre öregszen, és láttam embereket meghalni.

M: Mégis csak kell, hogy legyen valamilyen teremtő, aki felhatalmazást ad mindezen tevékenységekre. Vegyük a négy durva elemet, a tevékenység résztvevőit. E négy elem a tér által uralt. Milyen tevékenység foglalja el őket? Ha az általad megfigyelhető világot vizsgálod, soha nem éred el a célot. Hacsak fel nem adsz mindent, amit hallottál, és nem tartózkodsz Önmagadban, nem fogod megérteni mindezt. Felvállalhatod ennek az egész megnyilvánult világnak, és minden hallott dolognak a tanulmányozását, de egyre mélyebbre fogsz süllyedni az ingoványba.

Mi okból következik be a megtestesülés? És milyen formában következik be? A történetek, amiket hallottál...

V: Miért nem válik mindenki Krishnává?

M: Mi a gyermekkor? Mi a gyermek-princípium? Vizsgáld meg. A minőség érintése, a gyermek minősége: ezt értsd meg, és realizáld. Mikor találtál önmagadra? Mióta, és hogyan? A világ üzeneteinek és fogalmainak a begyűjtése után nem tudod vizsgálni magad. Amikor Krishna megszületett, rendelkezett a „vagyok-ság” érintéssel. Ugyanez vonatkozik terád is. Értsd meg ezt! Mi ez a „vagyok-ság” érintés, a gyermeknek ez az érintése benned? Mióta tudod, hogy vagy? És mi által tudod, hogy vagy? Ha alkalmazni próbálsz, akármit is hallottál, soha nem leszel képes megérteni ezt. Tudod, hogy nem voltál, de most tudod, hogy vagy. Hogyan történt ez, ez az átmenet? Nem voltál, és hirtelen vagy. Ez az, amit fel akarunk fedezni.

V: Azt gondolom, feladom ezt az egészet.

M: Csak derítsd ki, és tanulmányozd, hogy ki vagy. Mióta ébredtél tudatára saját énednek? És hogyan? Közölte veled valaki, hogy vagy? Vagy spontán módon ébredtél tudatára önmagadnak?

V: Közölték is, és meg is történt velem, amikor Ramana Maharshi kérdéseit olvastam, „Ki az, aki álmodik, ki az, aki alszik?”

M: Add fel a testtel való identitásodat. Mikor kezdted felismerni önmagad?

V: Ki az, aki aludt?

M: Hagyjuk ezt a kérdést, mert nem tartozik a tárgyhoz. Nincs haszna a kérdésednek. E pillanatban semmiféle kérdést ne tegyél fel. A forráshoz vezetlek, és elégedett lennék, ha megtudnád, mi vagy. Azt akarom tőled hallani, mi által tudod, hogy vagy. Korlátozd magadat erre a területre. Összpontosíts csupán arra a tudásodra, hogy „vagy”. Honnan tudod, hogy vagy? Csak legyél. Arnyékbokszot folytatsz a világból összeszedett fogalmakkal – harcolsz mindezekkel. Mi haszna ennek?

Tudod, hogy vagy. Honnan tudod? És mi által tudtad meg? Ez az én tanításom végső összegzése, kvintesszenciája, ami a megfelelő pályára kell, hogy állítson. Amikor minden kérdésed megválaszolásra kerül, nagyon könnyű lesz értened, amiről beszélek. És amikor érted, a kérdéseid megszűnnek. Ez egy ördögi kör: amíg kérdéseid vannak, addig nem tudod követni az elhangzottakat.

V: Az úgy van, hogy bizonyos kérdések állandóan fölmerülnek.

M: Engem csak az alapvető kérdések érdekelnek: Mi vagy? Mióta vagy? Hogyan lettél? És mi miatt vagy? Nem akarok mindenféle kérdésekkel foglalkozni; nincs semmilyen értékük számomra. Ha érdekelnek a tanításaim, elüldögélhetsz itt; egyébként feltétlenül hagyd el ezt a helyet.

Bármilyen valódi spirituális keresés során bármit hallottál, bármit tettél, semmi hasznát nem veszed, hogy elérkezz az igazsághoz. A „te vagy” tudomás már megtörtént. Mi miatt?

Először is, tanúja vagy annak, hogy vagy. Maradj csupán ott, ezzel a „te vagy”-gyal. Csak legyél. Akkor ennek a „te vagy”-nak a segítségével tanúja vagy a világnak. Ha nem vagy tanúja a „te vagy”-nak, akkor leszel tanúja a világnak sem.

Amikor nem tudod, hogy te vagy, az emberek sem fogják tudni, hogy te vagy, és el fognak hamvasztani. Amíg tudod, hogy vagy, az emberek méltányolni fognak, mivel valami vagy. Amikor nem tudod, hogy vagy, az emberek meg fognak szabadulni tőled. Maradj abban. Legyél jelen csupán ott, azon a ponton – a „te vagy” ponton, elveszítve minden fogalmat, minden szóbeszédet. Amikor felismered és realizárod a tudást, hogy te vagy, te is tudni fogod, hogy Krishna micsoda. Számtalan inkarnáció jött és ment. De amikor önmagadat megérted, mindegyik inkarnációt realizálni fogod.

Mivel tudod, hogy vagy, tudod, hogy a világ van. Azt is tudod, hogy Isten van. Ha nem tudod, hogy vagy, hol a világ, és hol van az Isten?

Oly sok megtestesülés után most tudod, hogy vagy. A „te vagy” az isteni princípium, amely miatt az inkarnációk bekövetkeztek. Sokan jönnek ide, de kevesen kerülnek közelebb önmagukhoz, miután meghallgattak; kevesen értik meg, amire rá akarom őket vezetni. De azon kevesek, akik a megértésem révén közelebb kerülnek önmagukhoz, hallgatnak. Aki igazán megért, önmagában időzik.

Megszületésed előtt nem ismerted a szüleidet, és a szülők sem ismertek téged. Ennek dacára a „te vagy” tudomás hogyan tudott kicsírázni abban a sajtószerű helyzetben? Miféle meglepő dolog ez? Ismét fölteszem ugyanazon kérdést. A szülők nem ismerték a gyermeket, a gyermek szintén nem ismerte a szüleit a születése előtt. Most a gyermek azt mondja, itt vagyok. Hogyan van ez?

A legnagyobb csoda, hogy tudomásomra jutott, hogy „vagyok”. Van bármiféle kétséged afelől, hogy vagy?

V: Nincs, nyilvánvaló dolog számomra.

M: Mielőtt tudomásodra jutott, hogy vagy, miről tudtál? Milyen kérdéseket tudsz feltenni e ponton? Mi az, amit tudsz?

A *dhyana* azt jelenti, céllal bírni. Tekintetbe akarsz venni valamit. Te vagy az a valami. Csak azért vagy, hogy legyél. Csak azért „vagyok”, hogy létező legyek. Meditálsz valamin. Az „én vagyok” tudomás önmagad. Csak időzz abban. Mit tudsz kérdezni ezen a ponton? Mert ez a tudásnak a kezdete.

V: Nem kell semmilyen kérdést feltenned, amíg el nem éred a célt. Amikor eléred, a kérdések szertefoszlanak.

M: Pontosan erről beszélek. Tudni, hogy „vagy”, egy rendkívül nagyszerű csoda. Ilyen dolgokat sehol máshol nem fejtenek ki. A végső forrást, e filozófia magját, senki nem fejti ki. Azt mondják, menj, és imádj bizonyos Istent, és meg fogod kapni az áldását – haszonnal fog járni számodra ilyen és ilyen módon. Tedd ezt, és meg fogod kapni azt.

A mély készítés az igazság megértésére kétségtelen, hogy be fog következni. De, ha a vágyad ennek az egész objektív világnak a tanulmányozása, és el vagy bűvölve általa, soha nem fogsz célba érni.

Ha Rama, Krishna, Krisztus stb. összes történetének megtanulására törekszel, egyiket sem fogod megvalósítani; soha nem fogod elérni a beteljesülést. Csak akkor fogsz békére és nyugalomra lelni, ha ismered önmagad, ha rendelkezel a „te vagy” mély tudásával. Tudod, hogy vagy. Hogyan történt, hogy vagy, mi által? Mi miatt vagy? Mi az oka? Tudj meg róla mindent!

Jelenlegi az a tőké, amit olvastál – akármit is hallottál és olvastál. De az ilyenfajta befektetésnek semmi haszna a spiritualitás terén.

Ahogy mondok, időzz önmagadban, légy saját léted, csak akkor fogod elérni a békét és a nyugalmat.

V: Tehát semmit se kérdezzek?

M: Így van, ne legyenek kérdések. Csak légy, ami vagy. Ahogy mondok, amikor saját önvalódban időzöl, minden kérdésed szertefoszlik a „te vagy” tudomással.

A megnyilvánult minden korlátot meghaladó, mindenre kiterjedő, bőséges. Ha a „te vagy” tudomás nem létezik, beszélhetünk-e a világról? És beszélhetünk-e az istenekről?

Nem a mindenféle könyvek elolvasása és mindenféle dolgok meghallgatása révén válhatsz *mahatmá*vá, hanem csak az „én vagyok” tudomáson keresztül. Ne koncentrálj a testre. A test miatt nevezed magadat férfinak vagy nőnek. Kizárólag csak az „én vagyok” tudomáshoz ragaszkodj, testi érzet nélkül – néven és formán vagy dizájnon túl. De a nevet, formát és dizájnt használnod kell a világi tevékenységeid érdekében.

Szerencsés vagy, ilyen részletességgel nem szoktam ezt másoknak kifejteni. Nekik egyszerűen azt mondom: Te „te” vagy, a „te vagy” tudomás”. Csupán fogadd el ezt, és menj utadra.

Ne meditálj semmin, semmilyen Istenen vagy szenten. És a „te vagy” tudomást ne cifrázd a testtel. Nem mondom többet az embereknek, mint amennyi számukra szükséges, és nem mehetek bele nagyon a részletekbe. Mivel szüleid eredményesek voltak, ezért vagy itt, ebben a pillanatban. A tudomásnak, hogy vagy, nincs se formája, se neve; tisztán „te vagy” tudomás. Név és forma csupán világi célokra jók. Jelen pillanatban a név által vagy beállítható; a név jelenti azt, hogy „önmagam”. És a névhez hozzáadtad a test jelmezét. Miután a kapott névről lemondtal, mondd meg nekem a nevedet. Nem hallok semmit, mi lehet a neved?

V: Nincs nevem!

M: A testet hasonlóképpen identitásodként fogadod el. Éppen itt és most, dobd el a testtel való önazonosságodat, és ülj csendesen. Csak dobd el ezt a testet, mint egy viseltes ruhát; dobd el a névvel való azonosságot is. És most mesélj nekem magadról. Bármilyen vagy, a leghelyénvalóbb – a legfőbb elv, hogy vagy, amiről nem tudsz semmilyen információt közölni. De vagy.

Amíg azt mutatod, hogy egyre meghittebbé válsz önmagaddal, és tudójává válsz, hogy az önvaló vagy, addig kommentárjaid helyesek. Az „én vagyok” tudomás iránti szeretet, a legszeretetre méltóbb elv, az „én vagyok” tudomás maga. Nem így van? Az önvalónak, az „én vagyok” tudomásnak a mérhetetlen szeretete az önvalóra irányul egyedül. De amikor az önvaló, vagy az önvaló szeretete összekeveredik a testtel, vagy a testhez kapcsolódik, elkezdődik a szenvedés.

V: Az embernek realizálnia kell az „én-ség”-et, ugye?

M: Igen, de hogyan máshogy történhetne ez meg, mint annak a teljes bizonyításával, hogy az „én vagyok” tisztán „én vagyok”. Szilárd meggyőződésednek kell lennie, hogy az „én vagyok” csupán az „én vagyok”, a test-elme forma nélkül – tisztán az „én vagyok” tudomás.

V: Próbálom megcsinálni, gyakorolni.

M: Amikor gyakorlást mondasz, azt jelenti, hogy kifejleszted a meggyőződésedet. Megerősíted az ezzel kapcsolatos meggyőződésedet. Ez minden. Milyen más gyakorlatra van szükséged?

V: Mi másra volna szükség? Létezik hozzá valamilyen technika?

M: Az maga a technika, mert miatt van a világ. A férfi és a nő a testi forma megnevezése, nem az *atman*, nem az Önvalóé.

V: Értem mindezt. Mindennap szépen elmagyarázásra került, elolvastuk a könyvekben, megértettük, és ezért jöttem ide.

M: Mindezt elmondtad, de a tudás az „én vagyok” tudomás hatókörén belülre került?

V: Nem.

M: Teljes meggyőződésednek kell lennie, mondhattál akármit. Ez az igazság, és ez az „én vagyok”. Nincsenek technikák, azon technika kivételével, hogy én vagyok – az „én vagyok” szilárd meggyőződése azt jelenti, hogy csak „én vagyok”, „én”-ben való időzés.

V: Próbálok megcsinálni, és azt gondolom, minden jelenlévő ugyanígy próbálja megcsinálni.

M: Amikor egy guru valódi *jnani* – vagyis, önmagát megvalósított egyén –, őbenne kell időznöd. Amikor egy ilyen guru segít vagy irányít egy tanítványt, nincs szükség spirituális technikákra. Volt idő, hogy Arjuna sem végzett semmiféle spirituális gyakorlatot. A csatatér összes serege, és a lovak készen álltak az ellenség megrohamozására. Mikor tudott volna gyakorolni Arjuna? Csak meghallgatta, és elfogadta, amit Krishna mondott neki, és ez volt minden, amit meg kellett valósítania. Arjuna a célt helyes hozzáállással érte el, és mivel guruja, Krishna, megvalósított volt.

Ne gyakorolj, csupán fejleszd ki a meggyőződésedet.

Meddig végzel ilyesféle meditációt? Amíg meg nem szilárdulsz a meggyőződésben: én az „én vagyok” tudomás vagyok. Azon a ponton az individualitásod teljesen kiálszik; nincs többé személyiséged. És „te” jelented a megnyilvánultat. Az elveszett egyéniség helyébe a megnyilvánult totalitás kerül.

A megvalósított bölcs nem foglalkozik *samadhiba* kerüléssel, és *samadhiból* való visszatéréssel. Amíg az úgynevezett bölcs nem időzik abban az állapotban, az önvalóságban, addig gyakorolnia kell a *samadhiba* kerülést, és a *samadhiból* való visszatérést.

V: Bölcs alatt az individualitást érti?

M: A keresőt. Általában itt a *sadhaka* szó használatos, valamint a *mumukshi*. A *mumukshi* alacsonyabb fokozat, és azt jelenti, hogy „spiritualitásra kész”. A *sadhaka* azt az embert jelenti, aki a hite szerint ő nem a „test-elme”, hanem a megnyilvánult csupán.

1980. július 6-7.

6. AMIT EL TUDSZ FELEJTENI, NEM LEHET AZ ÖRÖKKÉVALÓ

VENDÉG: Elmondaná nekem, lépésről lépésre, mit kell tennem, hogy közelebb kerüljek a megvalósításhoz?

Maharaj: Miért kellene végezni bármiféle gyakorlatot, és mi célból?

V: Akkor tehát semmilyen gyakorlatot nem kell végezni?

M: Mindaddig zavarban maradsz, amíg azonosítod magad a testeddel. Még a teendőkre vonatkozó kérdésed is csupán a testeddel való viszonyod nézőpontját tükrözi. Valójában ezt kérdezed: Mit tehetnék testhez kapcsolódott individuumként? Amíg a testtel való azonosultságod fennmarad, a zavarod is megmarad.

V: Igen, intellektuálisan értem. De amikor egy megvalósított személy azt mondja, hogy már mindenki megvalósított, azt kell, hogy jelentse, hogy én is megvalósított vagyok, de én nem így érzem.

M: Az a személy, aki azt mondja, hogy „nem így érzem”, ismét a testtel azonosítja magát.

V: Így hát képtelen vagyok kifejezni, bármit érzek.

M: Ez nem valami, ami jelen van, és amit használsz? Tudatosság nélkül nem lennél képes se gondolkodni, se cselekedni. Vagyis, amit használsz, már jelen van.

Semmilyen más gyakorlatot nem kell végezni, kivéve a megértést (vagyis, az önmagadnak meggyőződéssel való mondást), vagyis a te vagy tudomás maga a tudás, nem pedig a mód, ahogyan használod ezt a tudást, az individuális szinten. Tehát a tudomás maga a létező egyén, és tisztának kell maradnia a tudomásban és a tudomásként; és amin kívül kell maradnod. A tudomás, ami vagy, tévesen a testtel azonosította önmagát, és így a testként gondolsz önmagadra. De te a „tudomás” vagy. Erősítsd abbéli meggyőződésedet, hogy te a tudomás, ez a létezőség vagy, és nem a test.

V: Hogyan tud így tenni az ember?

M: Meditációval, például *dhyánával*. És *dhyana* azt jelenti, hogy a tudomás meditációban a tudomással kell, hogy maradjon. Na most, mi a meditáció? Meditáció a tudomásban maradó „én vagyok” tudomás.

Van az ébrenléti állapot, és az alvás állapota, és a tudomás, hogy vagy. Létezem, és tudom, hogy létezem. Ezen felül mi vagyona van bárkinek, mint a pusztán „én vagyok” tudomás?

V: Úgy látom, hogy ez fontos dolog, mivel minden más változik.

M: Mire tudod alapozni a kérdésedet? Az egyetlen dolog amid van, a tudomás, hogy létezel. Ezen felül milyen tudással rendelkezel?

V: Nincs tudás, nincs semmilyen más tudás.

M: Akkor legyél abban. És ne feltételezd, hogy cselekvő vagy. Ez minden, amit ebben a fázisban tehetsz, és maradj benne. Minden kérdés valójában az elméd és a tested útján érkezik, amelyektől el kell, hogy különülj. Ez a teljes üzenet; maradj abban. Ha el tudod fogadni ezt az üzenetet, akkor

ide jöhetsz, mivel ugyanazt a dolgot fogod hallani újra meg újra. De ha nem elfogadható számodra, akkor ne veszteged az idődet.

Spirituális téren milyen munkát végeztél? Olvastál valamit, csináltál valamit? Voltál valahol?

V: Igen, 1960 körül támadt fel bennem az érdeklődés. Akkortájt találkoztam Swami Menonnal [*a vendég feltehetően Sri Krishna Menonra utal, aki Sri Atmanandaként is ismert*], és eljártam az előadásaira. Gyakran megyek a Ramanashramba, mert Sri Ganesantól megkaptam Maharaj könyvét.

M: Olvasod Ramana Maharsit? És az *I Am That* két kötetét?

V: Állandóan. Ramana Maharsi könyvét, és Maharajét is.

M: Miről van szó Ramana Maharsi könyvében, és miről van szó Maharaj könyvében – egybehangzanak?

V: Abszolúte. Ramana Maharsi némiképp zárkózott, és egy kicsit riasztó. Maharaj csavarja az orrodát és beszél, és könnyebb megemészteni.

M: Akkor neked tiszta képed van a te igazi természetéről, arról, hogy mi vagy?

V: Szavak tekintetében, igen.

M: Ha szavakként fogadod be, már az is sokat jelent. Ki az, aki befogadja, amit a szavakkal elmondtak? Ami befogadja, amit a szavakkal elmondtak, az a princípium nem a szavaktól különböző?

V: Én még mindig személy vagyok, akinek emlékei vannak. Remélem, meg fogom ezt haladni.

M: Mi készítet rá, hogy személynek tekintsd magad? A testtel való azonosulásod. Maradandó ez az individuum? Csak addig fog fennmaradni, amíg a testtel való önazonosulás is fennáll. De amint szilárd meggyőződéseddé válik, hogy nem a test vagy, az individuum eltűnik. Ez a legegyszerűbb dolog, amint kialakul a meggyőződés, hogy nem a test vagy, akkor automatikusan, azonnal a megnyilvánult teljességgé válsz. Individualitásodat amint leveted, a megnyilvánult teljességgé válsz. De valódi léted még a megnyilvánult teljességtől is különbözik. És addig feltételezed ezt a megnyilvánult teljességen belüli individualitást, amíg a testtel azonosítod magad.

Ha nem lesz individualitás, minek fogod tekinteni a meditálót és a meditációt? Amikor az individualitás nem létezik, ki meditál és min? Az emberek nagyon szabadon „meditációról” beszélnek, de mit csinálnak valójában? Tudatosságukat arra használják, hogy koncentrálnak valamire. *Dhyana* az, amikor ez a tudomás ez a tudatosság, ami én vagyok, önmagán meditál, és nem valami más, önmagán kívüli dolgon.

V: Önmagán...

M: A tudomásnak nincs formája, mindenesetre.

V: Tehát, amikor az „én vagyok” önmagába fordul, akkor ismét a forma által minősítetté válik, mert az az én vagyok útja önmagamhoz.

M: Amikor azt mondod, hogy leülsz, hogy meditálj, az első teendő annak megértése, hogy nem ez a test identifikáció ül le meditálni, hanem az „én vagyok” tudomás, ez a tudatosság az, amely a meditációban ül, és meditál önmagán. Amikor ezt szilárdan megértetted, akkor könnyűvé válik. Amikor a tudatosság, a tudatos jelenlét önmagába olvad, *samadhi* állapot következik be. Amikor a *mana*, *buddhi*, *chitta*, vagy nevezzük bármilyen néven, beleolvad abba az állapotba, akkor még az „én meditálok” tudomás is eltűnik; szintén beolvad abba az állapotba. A konceptuális érzés, hogy létezem, eltűnik és beleolvad a létezőségbe magába. Tehát, amikor a tudatos jelenlét is beleolvad a tudomásba, a létezőségbe – az a *samadhi*.

A tudomás felfedi önmagát, és minden mozdítható és nem mozdítható tudomása kezd lenni. És a tudomás tudatában kezd lenni önmagának. És a végén mi történik? A tudatos jelenlét marad egyedül. Vagyis, csak tudatos jelenlét létezik, nincs „én”, „te”, vagy bármi más. Megismétlem: ez a totális jelenlét; vagyis, a totális megnyilvánulás – nem én, te vagy bármilyen individuum.

A tudatosság, ami a testen belül van, és ezért tévesen azt feltételezte, hogy a testtel azonos, fokozatosan megvalósítja saját igazi természetét, nevezetesen, hogy tudatos jelenlét csupán, mindenféle belső individuális aspektus nélkül. Végül, a totális megnyilvánult tudatos jelenlétének tekinti önmagát, és minden individualitás eltűnik.

Így, ami önzésnek indul (az individualitás értelmében, mint az individuummal való azonosság), végül az Önvaló tudomásává, tudatos jelenlétté válik.

Van ehhez valamilyen megjegyzésed? Amikor kérdést teszel fel, azon az alapon kérdezz, hogy te nem a test-elme vagy, hanem te vagy a tudatos jelenlét.

V: Úgy tűnik, hogy Maharaj a túlvilági meditáció két aspektusát írja le. Elsőként a koncentrációt – a tudatosság önmagába, az „én vagyok” érzésébe fordul –, és aztán erről az álláspontból, és csak ekkor, a tudatos lény meg tudja figyelni, hogy mivel azonosította önmagát, és megszabadítja önmagát mindezen azonosulásoktól.

Az egyetlen dolog, amibe beleütközök időnként, hogy a meditáció gyakorlása alatt bizonyos nagyon erőteljes erők szabadulnak fel a testben, és olykor igyekeznek megrázni azt, máskor pedig vízióim, és más pszichikus tapasztalataim vannak. Mindössze azt kell tenni ilyenkor, amit Maharaj révén értettem meg, hogy ragaszkodni kell az „én vagyok” érzéshez, és meg kell próbálni megfigyelni, ami történik, még ha hajlamos nagyon erősen eltéríteni az embert a jelenlétnél ettől az érzéstől.

M: Ez igaz, a megértés kivételével, hogy valójában nem te vagy, aki tanúskodik. Bármi, ami a reggeli ülés közben, vagy a rád törő víziókban történik, figyeld csupán, de értsd meg, hogy nem te látod azokat, „te” nem létezel entitásként, amely tanúja azoknak; a tanúsítás magától megy végbe. Tehát csak legyél a meditációban, és a tanúsítás megtörténik, bármit kelljen is tanúsítani. És még csak be se vonódj a tanúsításba. Odakint süt a nap. Nos, látjuk, hogy így van; nem kell kinyilatkoznunk: Ah, látom, hogy süt a nap! Vagyis, nem *mi* tanúskodunk, a tanúság automatikusan végbemegy.

V: Érdekes dolgok történtek Amerikában az elmúlt néhány évben, amelyek egyike azért volt jelentős, mert az embereket testmasszázsban, és olyan dolgokban részesítették, amelyek mesterségesen felszabadítják az életerő folyamatát a testben. Én ezt egy tisztán mechanikai dolognak gondolom, és előbb-utóbb az összes régi probléma visszatér. De, ha nyitottá válunk a módszerre, amire Maharaj tanít bennünket, természetes módon fogjuk érezni, hogy a test feszültséggel teli pontjai feloldódnak. És úgy tűnik számomra, hogy ez egy csekély, bár fontos következménye annak a spirituális vonatkozásnak, amelyet ő bemutat a számunkra.

TOLMÁCS: E pillanatban nincs elég ereje, hogy erről beszéljen. Amikor az emberek a rajongáshoz folyamodnak, akkor Istennek szentelik magukat, de valójában ez az életerő iránti rajongás. Minden yogi annyit tesz csupán, hogy idejét az életerőnek szenteli.

V: Ezen ő az életerőnek az egész *chakra* rendszeren keresztüli működését érti, és azt, hogy mindenféle, különféle hatásokat eredményező, gerinckezelő gyakorlatokat végezzenek?

M: Az életerő a legfontosabb dolog. Illessük akármilyen névvel a spirituális gyakorlatokat, végül is ezen erőfeszítések csak az életerőre vonatkoznak, mert anélkül egyáltalán nincs se létezés, se tudatosság. Tehát az életerő a legfontosabb. Bármikor, amikor az életerő jelen van, jelen van az „én”-tudatosság, az „én vagyok” tudomás.

És akkor ott van a négyféle beszéd. A *para* és a *pashyanti* a létezésre utalnak; és minden tevékenység a *madhyamán* és a *vaikhari*n keresztül történik. A *madhyama* jelenti az elmét, és a *vaikhari* a kimondott beszédet, a szavakat, amelyek végül a szádon kijönnek.

Az embereket más dolgok felé irányítják, de senki nem beszél nekik a születési princípiumról, a *sattváról*. A születési princípium mindent magában foglal; mind a négyféle beszédet, és minden más is benne foglaltatik. De nem csak az, az egész univerzum, minden ami megjelenik, benne foglaltatik a születési princípiumban. Ez az oka, hogy akkora nehézséget jelent felfedezni, hogy mi ez. Kevesen figyelték meg a születési princípiumot, mivel nem ismerték fel annak jelentőségét. A születési princípium következtében van minden, van a világ. A világ minden tudása benne foglaltatik. Tízmillió emberből csak egy tudja felfedezni, hogy mi a születési princípium. És amit tudod, minden, az összes tudás a tiéd – még a megszabadulás is a tiéd.

Aztán ott az a kilenc hónapos időszak az anyaméhben. Tehát, mi a tartalma az anyaméhnek? Az „én vagyok” tudomás szunnyadó formában. A lassan kifejlődő lény. Tehát, abban a születési princípiumban minden benne foglaltatik.

TOLMÁCS: Azoknak, akik sokat kritizálnak, de semmit nem tudnak, vagy akik túl sok tudásra formálnak jogot, Maharaj viccesen azt mondja, hogy nem túl gyorsan jöttél ki az anyaméhből. Tehát minden, minden tudás az anyaméhben foglaltatik, mondja.

A testében bizonyos változásokat – valami szokatlant – talált bekövetkezni. Amikor a pulzusát vizsgálod, például, egyfajta belső erőt lehet érezni. Hogy történtek ezek? Azt mondja, hogy a betegség a születési princípium miatt van, ami őrá, tanúja lévén a születési princípiumnak, hatástalan. Mivel nem született, meghalni sincs lehetősége. Tehát csak tanúja mindezen dolgoknak. Továbbadott mindent a születési princípiumnak, mondja, lévén ismerője annak. A betegség tehát csak a születési princípiumra vonatkozik. Megjelent, és végül amit a betegség tehet, hogy kicoltja a születési princípiumot. De én nem az vagyok, mondja; ezért az nem érinti őt.

Ismerd fel, mi ő. Felismerése érdekében a következő módszert kell követned. Azt mondta neked, hogy a tudatosságod Isten. Most, mihelyt megérted, hogy nem a test vagy, hanem a tudatosság, akkor stabilizálódj vagy állapodj meg Isten méhében. Amikor odamész, megtudhatod, mi ő. Addig nem tudod. Ezért mondja, hogy sok ember jött és ment, de senki nem ismerte fel őt helyesen. Eljöttek, és rendszeres résztvevői voltak a találkozásoknak, és azt mondták, követik őt. Végül fel fogják ismerni, hogy ők a *Brahman*. De most még nem ismernek engem, mondja. *Brahman* tudói nem ismernek.

Te még mindig a tudatosság birodalmán belül vagy; meg kell haladnod a tudatosságot, hogy megismerd őt.

A betegség hatásának következtében a születés emléke el fog tűnni. Rám nincs hatással, mondja. Amíg még marad tinta, feljegyzés is készül; ez a kauzális testre is érvényes. Amikor a tinta kiszárad, a kauzális test is kifogy a kérdésekből.

Azt mondja, néhányan a hozzá jövők közül megvalósultak. Semmi kétség efelől. Ők *jnanik*, de nem *Brahma-jnanik*. Stabilizálódtak a tudatosságban. Megértették az istenséget, hogy ők Isten, de nem tudták meghaladni azt. *Brih* azt jelenti „világ”, és *aham* azt jelenti „én”, „én vagyok”. Tehát a világ az „én vagyok”-kal együtt („én vagyok a világ”) – azaz *Brahman*.

Negyvenkét éven át oly sokat beszélt, hogy most nem szeret sokat beszélni. Habár az emberek meghallgatják őt, nem szabadulnak meg a fogalmaiktól; ezért a fogalmaik kelepccéjében maradnak. Azért, hogy igazán megértsd amit mond, tisztelned kell a *pranát*, az életerőt. Szükség van a meditációra.

M: Akármikor megszólal egy hang, valami felelős kell, hogy legyen érte. Most a világ létezik, tehát valami felelős annak megjelenéséért. A tudatosság. A tudatosság létezik, ezért a világ létezik. Most, kinek a jelenlétében mondhatod, hogy az örök igazság, az abszolút princípium létezik? *Turiya* jelentése, ahol a tudatosság van. Aki a *turiyát* ismeri az *turiyatita*. Az én állapotom. A *turiya* a tudatosságon belül van, ami az öt elem produktuma. És aki meghaladja azt, aki ismeri a *turiyát*, az *turiyatita*. A *turiya*ban való stabilizálódáshoz ismerned kell a születési princípiumot.

V: A *turiyát* mindig a tanú állapotaként írják le, ami átlátja az ébrenlétet, álmod, és alvást. És a *turiyatita* még ezen is túl van.

M: Amit születésnek neveznek, a születési princípium maga, a *turiya*. A tapasztalat, hogy létezel, maga a *turiya*.

Bármi vagy e pillanatban, princípiumának kezdete van. Keletkeznie kellett valahol. Lehet az valamilyen Isten, Krishna, Rama, vagy akárki. De keletkeznie kellett valamilyen ponton. A születési princípium nélkül mi létezik?

T: Tudod, nincsenek fenntartásai. Senkit sem kímél, csupán egyenesen beszél.

V: Mondd meg neki, hogy tegnap nagyon élénknek láttam egy barátommal, akivel idejöttem.

T: Azt mondja, azért tud így beszélni, mert nincsenek kétségei semmivel kapcsolatban, ami van, és ami nincs. Azért beszél így. Nincs „talán”, vagy „tegyük fel”, és mindezen dolgok.

V: Nagyon frusztráló lehet számára, hogy az emberek idejönnek, és csupán néhány fogalomba kapaszkodnak, vakon és hajthatatlanul, és azt gondolják, hogy megtalálhatják a megoldást azok csekély manipulációjával.

M: Sok bölcs bizonyította a múltban az elme feletti győzelmét. Itt van például Mirabai – Mirabai egy nagy szent volt -, akinek a mérget adott a férje. De semmi nem történt vele.

Aztán itt van egy másik szent története. Beteg volt, és nem vette be az orvosságot nagyon hosszú ideig, és a tanítványai nagyon aggódtak érte. Így azt mondták neki, hogy muszáj bevennie a gyógyszereket. Azt válaszolta, adják oda az összes gyógyszert, és lenyelte az egészet. És ők megint aggódtak. De megint nem történt semmi. Nos, ez szintén ez elme feletti győzelem.

Az elme feletti diadal egy dolog; jobb kifejezés lenne az Önvalóban való rögzülés: a valódi természetéről való meggyőződés.

Egyik közös jellemzője e szenteknek, hogy tudják, hogy ők mik. Azonosítják önmagukat a legfelsőbb Önvalóval. Így, ha születésről, halálról, betegségről beszél nekik valaki, nem fogadják el; mert nincsenek kétségeik afelől, hogy mik ők valójában.

V: Kikergethet engem az üzletből! Haza fogok menni, és minden hozzám forduló páciensnek azt fogom mondani, hogy mindez a fejükben van.

M: Semmilyen állítást nem fogadtam el, amit halottam, gurumét kivéve, hogy én vagyok *Brahman*. Ez az egyetlen elfogadható állítás számomra.

Jött egyszer egy ember Barodából, és adott nekem valamiféle számot, és azt mondta, milliomos leszel, máról holnapra. Azt mondtam, ne add nekem azt, add valaki másnak a jelenlévők közül. Mert holnap, ugyanezen a módon, azt fogod nekem mondani, hogy meg fogok halni. Így, ha milliomos leszek, meghalni is tudok. Ez értéktelen a számomra. Oly sok ember jön ide, közöttük sok orvos is. Annyi mindent mondtak már; csak néztem rájuk, és figyelmen kívül hagytam, bármit mondtak nekem.

Mi koncepciókként fogadjuk el, és magunkévá tesszük ezeket a dolgokat; nehéz őket visszautasítani. Én nem a szüleim produktuma vagyok. Engem nem ők teremtettek. Spontán jöttem létre. A te esetemben, gondold csak el, hogy szüleid rögzítették-e a azokat a szemeket ide, tették az orrot oda, és a száját... Bármilyen születést megelőző információ van, az egyetlen helyes információ. A tudás *Parabrahman*. A születést megelőzően az Abszolút, *Parabrahman* van. Születést követően pedig a *chetana-parabrahman*, a *Brahman* megnyilvánulás, vagy *Brahman* tudatosság.

Én az a princípium vagyok, amelyre nem volt hatással az univerzum annyi alkalommal való megszűnése.

Ez az „én vagyok” koncepció nem létezett azt megelőzően, amit te „születés”-nek nevezel. Így ahogy ez a koncepció megjelent, úgy el is fog távozni. Mert nem valóságos. Ez minden koncepcióra

vonatkozik. Születés előtt, és halál után, akármilyen tudásom volt, sajátomként, anélkül, hogy hallottam volna bárkitől, az egyetlen valódi tudás, amelyet elfogadok. És a bizonyíték a gurum szavaiban rejlik.

Akármit mondok az embereknek, az helyes. Nekem nem kell Védákat olvasnom, hogy tanuljak belőlük, mert azt megelőzően, amit születésemnek neveznek, akármilyen tudásom, ami megvolt már, az a Védákban megerősítették.

Ebben a világban az emberi lényeknél általános gyakorlat, hogy másoktól kérnek tudást, mind világi, mind spirituális dolgokat illetően. És abból próbálnak élni – a másoktól összegyűjtött tudásból, nem a sajátjukból. Az emberek akármit megtanulnak, amit tanítanak velük. Arra, hogy mik voltak, a tanulást megelőzően, senki nem fordít figyelmet. Bármi, amit elfelejthetsz, nem lehet örökkévaló; nem lehet az igazság. Ezért nem tudod elfelejteni a valódi állapotodat, és ezért nem tudsz emlékezni rá. Bármi, amit elfelejthetsz, az nem az igazság, ezt mindig tartsd észben.

Az emberek eljönnek ide, hogy kérdéseket tegyenek fel, de milyen tudással bírnak ahhoz, hogy kérdezzenek? Rendelkeznek valamilyen tudással önmagukról? Van valamilyen valódi tudásuk? Akármit visszamondanak, amit olvastak, hallottak, vagy tanultak.

A névvel azonosítjuk magunkat, amit adtak nekünk. És mi a név? Valami, ami a szüleinknek az eszébe ötlött. Annyira ragaszkodunk a névhez; mindig azzal cselekszünk a világban. És ez a név egy baleset; a szó, ami szüleinknek az eszébe jutott, az én nevem, és ebben a véletlen dologban öltöm fel a formámat.

Ez a hölgy rendszeresen elmeséli a férjének, az itteni beszélgetéseken hallottakat. De a mai napon ez nagyon nehéz lesz a számára. Mert ez a tudás túl van a szavakon. Hogyan tudná ezt szavakba foglalni?

Normál esetben a gondolat áramlás folyamatos, állandóan jelen van. Mennyire hasznos számodra ez a gondolat folyam? Mindezen gondolatok közül vedd csak azokat, amelyek hasznosak számodra. Időnként utasítom a gondolatokat, hogy álljanak le: „Nem akarok semmit sem csinálni veled”. Ezer ember közül egy ha eltöpreng felette, mi haszna mindezen gondolatoknak, amelyek éppen folynak.

V: Nagyon kevesen állnak le, hogy a gondolkodásról gondolkodjanak.

M: Amikor gondolatnak nincs vevője, a gondolat eltűnik; nincs gondolat.

V: Mégis, amikor Ön bennünket tanít, a gondolatok annyira tiszták, és jól definiáltak. Ez egy paradoxon.

M: Nem hiszek semmiféle vallásban, a Hinduizmusban sem.

Amikor először jössz ide, csupán hallgasd, mi folyik itt, próbáld megérteni. Még ha lennének is kérdéseid, egyelőre ne tedd fel azokat – csak hallgass. Most arról az erőről fogok beszélni, ami individuumnak néz ki, de aminek a jelenléte miatt folynak a világ dolgai. Nem biztos, hogy könnyen érthető leszek, de nem törődhetek a részletekkel, és azzal, hogy mindent megmagyarázzak ezen a ponton. Tehát, próbálkozz megérteni, amennyire csak tudod; egyébként hagyd elmenni.

Arról az erőről beszélek, amely a testben van, de amely gyökere a létezésnek, és fenntartója az egész univerzumnak. Ami az én testemben van, mindenki más testében is benne van. De mindenki más inkább törődik a „korpusszal”, amivel együtt él, mint azzal, ami a korpuson belül van. A világban bekövetkező mindenféle változások annak az erőnek a mozgásai, mert az észlelt működésre a világot. És mindenféle esemény, ami zajlik, tudatosságbeli mozgás. Boldogtalanok azért vagyunk, mert kapcsolatba hozzuk magunkat az eseményekkel. Én a dolgokat más szempontból, az Abszolút nézőpontjából tekintem.

Tehát, mi a kérdésed?

V: Nos, csak ennek az erőnek a személytelensége, és hogy úgy tűnik, senki sem képes azt kontrollálni, vagy manipulálni. Mi nyugatiak többnyire képesek vagyunk a gondolkodásra, ami a legnagyobb része az illúzióknak. És időnként úgy tűnik, hogy a dolgok emberi módon mennek, máskor meg nagyon ellentétesnek tűnnek azzal, amit jónak és helyesnek gondolsz.

M: Akármilyen történjék, annak kellett történnie. Az eseményeknek sora van; a forgatókönyv meg van írva. Így a dolgok a forgatókönyv alapján történnek. Ha mindenféle dolgokkal azonosultunk, akkor reményeink és törekvéseink vannak; és ha a dolgok ennek megfelelően alakulnak, boldogok vagyunk. Ha a dolgok nem a kívánságainkkal összhangban történnek, boldogtalanok vagyunk. Boldogságunk és boldogtalanságunk tehát végtelen ciklusban zajlik mindaddig, amíg ezen attitűdünk megmarad. Abban a pillanatban azonban, hogy a dolgokat megfelelő perspektívából látjuk – vagyis mindössze annyit tehetünk, hogy megértjük, hogy tanúság történik, és hogy akármilyen történik, az független a gondolatainktól – akkor az egy másik állapot. Nincs akarás, amennyiben az individuum érintett; a dolgok maguktól történnek. Amikor ezt megérted, az elme bizonyos mértékig már békében van.

Akármit kifogásolnak az emberek, az öt elem nem törődik vele. Miért kellene hát zavarnia az individuumot, mi történik az öt elemben? Ha az öt elem nem törődik vele, hogy az emberek mit gondolnak, és mit tesznek, vagy nem tesznek, mi módon érinti ez azon elemek forrását, amiktől azok függenek? Miért érintenék azt?

Régebben azt tanácsoltam neked, hogy a Gitát Úr Krishna szemszögéből olvasd, ne Arjunáéból. Most még inkább meg kell értened, mit értek Úr Krishna alatt. Úr Krishna alatt nem individuális személyiséget értek. Úr Krishnának a benned lévő tudatosságot, az én vagyokot, az „én-vagyok-ság” szikráját tekintem. Ez Úr Krishna, ez az „én-vagyok-ság” és ebből a nézőpontból kell olvasnod a könyvet. Mindaddig, amíg valaki érintett, létezhet-e valami egyáltalán e Krishna tudatosság hiányában?

V: Nem, nem hiszem.

M: A pillanatban, hogy ezt világosan megértetted, megvan. Semmit nem kell tenni a továbbiakban. És bárki aki cselekszik, vagy hiszi, hogy cselekszik, pusztán valamilyen önmagáról alkotott kép alapján teszi. És amint a kép alapján cselekszik, mindenféle boldogtalanságra válik hajlamossá. Bármilyen, ami történik, pusztán mozgás a tudatosságban. Amint ezt megértetted, semmiféle teendő nem marad; semmi nincs, amit tehetnél, vagy tenned kellene.

V: Maradt itt egyfajta paradoxon azon értelemben, hogy amikor elkezd spirituális életet élni valaki, bizonyos döntéseket kell meghoznia világi tevékenységei minimalizálására, vagy legalábbis az azokkal való takarékoskodásra, hogy több ideje maradjon a tekintetben. Van ebben egyfajta nyomás is, valószínűleg azon, még mindig fennálló illúziója miatt, hogy ő személy. De, ha a megvilágosult állapot egyszerűen a passzív tanú hozzáállása, hogyan lehetséges e döntéseket meghoznia, és hogyan lehetséges azokat véghezvinnie?

M: Csak a koncepció, amivel magadról rendelkezelsz, ami dönt. Lehetsz te nagy ember, fontos ember, illetve kis ember, akárhogy döntesz, vagy gondolsz, hogy döntesz, az pusztán egy koncepció. Vagyis, az individuum mint objektum, azt gondolja, hogy dönteni tud, de valójában egy objektum nem tud dönteni. Ha nem érti meg, akkor az egész dolog konceptuális. Meg kell értened, hogy a test-elme komplexum csupán egy objektum, egy jelenség; és a jelenség nem tud cselekedni. A koncepció tehát a test-elme komplexumod nagyon erős velejárója.

Soha nem leszel képes igaz természeted megragadására; ezért az észlelés centrumát kell megváltoztatni. Ha az észlelés központja egy jelenség, akkor akármilyen módon nézel, a nézés továbbra is a jelenség központjából történik. Így hacsak az észlelés központja maga nem válik a Numenonná, soha nem fogod megszerezni igaz természeted ideáját.

Ki az, aki úgy döntött, hogy én a test vagyok? Tisztán egy koncepció. Ez a koncepció, természetesen, az elme szintjén van. Tehát csupán koncepció, hogy én a test vagyok. És ugyanígy koncepció, hogy legyen szó bármilyen cselekvésről, azt a test teszi; azaz, bekövetkezett egy „tárgyasítás”, egy koncepció, hogy én ez az objektum, a test vagyok. Ettől fogva áll fenn a koncepció, hogy akármilyen tesz a test, azt én teszem. De amint ezt a koncepciót megérted – vagyis, amint az objektumot objektumként, a hamisat hamisként ismered -, akkor elfoglalod a szubjektum

álláspontját. Amint erre az álláspontra helyezkedsz, az objektum eltűnik. És ha azt látod, hogy zajlik valami a kondicionált történéseként, és téged nem érint; akkor pusztán szemléled azt.

Az én a test, és individuális személyiség vagyok, azt jelenti, hogy idő-kötött vagyok. Az időnek mértéke van. Ugyanaz a koncepció fogja azt mondatni, hogy megszülettem, és meg fogok halni, amely azt mondatja, hogy én vagyok a test. Ki mondja, hogy meg fogok halni? Csak a koncepció. Amint a koncepciótól eltávolodsz, a szubjektumnak nincs benne ideje. A szubjektumot illetően nincs tér-idő fogalom.

Ismétlem, nem csupán az „én a test vagyok” koncepcióról van szó, hanem az idő-kötöttség tényének a tudatáról is; ennek következtében mondja azt, hogy meg fogok halni. De az, aki tudatában van a koncepciónak, nem idő-kötött; ő teljesen különáll a koncepciótól. A test meghal. Mit jelent ez? Ez csak azt jelenti, hogy az „én vagyok” gondolata, a koncepció, semmivé válik. Az egész történés tudójával semmi nem történik.

Az aki tudatában van, hogy ez egy koncepció, és hogy a koncepció semmivé fog válni, az nem éli meg sem a születést, sem a boldogságot, sem a boldogtalanságot, sem a halált.

V: Maharaj azt mondta, hogy mindannyian alanyai vagyunk ezen erőnek, és nem tudunk tenni sem érte, sem ellene; valójában csak elménk koncepciója, és sosem valósul meg. Nos, bizonyos értelemben, megközelítésünk nézőpontjából, az egyén megvilágosodása mindenféle akarati tevékenységtől teljesen különállónak látszik.

M: Egészében véve a spirituális keresés vagy kutatás célja – valójában nem kutatásról van szó, csak a kommunikáció kedvéért használjuk ezt a szót –, hogy a koncepciót koncepciónak, a hamisat hamisnak ismerjük fel. Semmit nem kell megszerezni.

Az Isten vagyok, vagy Krisztus, Allah, Mohamed vagyok, vagy bármi egyéb, az „én vagyok” koncepción alapulnak. Mert, ha csak ezt a koncepciót el nem hagyod, minden, amit arra építesz, ugyancsak illúzió. Így végül, csak amikor maga az „én-vagyok-ság” semmivé válik, szabadulsz meg a koncepciótól. Amíg az „én vagyok” alapkoncepció jelen van, a konceptuális elem nem tűnhet el. Maga a koncepció az, amely különböző neveket ad önmagának, de attól még ugyanaz a koncepció marad.

Ezen „én vagyok” alapkoncepció nélkül lehet- szó a világról, lehet-e szó Ishwaráról, Krisztusról, Allahról, akárkiről? Mielőtt ezen „én vagyok” alapkoncepció rád települt volna, boldog voltál, vagy boldogtalan? Volt-e akár egy csöppnyi érzése is a boldogságnak vagy boldogtalanságnak? Bármilyen kettősségnek?

V: Nem tudom.

M: Nem tapasztaltam boldogságot, vagy boldogtalanságot, mert az „én vagyok” koncepció nem volt jelen.

V: És semmilyen tényről való tudatosság sem volt jelen.

M: Bármilyen elképzelhető dolog vagy érzés, vagy gondolat, csak akkor jöhet, amikor ez az „én-vagyok-ság” alap jelen van. Maga az „én-vagyok-ság” alap nem volt jelen. Tehát, ki az, akinek tudnia kellett, ki az, akinek tudatosnak kellett lennie? Valójában a létezés érzése nem volt jelen. Az én vagyok, az én létezem, a koncepció maga, nem volt jelen, akkor ki az, akinek bármilyen érzése kellett, hogy legyen? Ki az, aki bármiféle tudattal kellett, hogy bírjon, ki az, aki valamilyen tudatossággal kellett, hogy rendelkezzen?

Ha én egy yogi, egy király, vagy akármi vagyok, ez tudatosság, hogy vagyok, ez az „én-vagyok-ság”, kitalálás, elme, nevezd, aminek akarod, csak koncepció. E koncepció felmerülése előtt volt-e valami? Nem volt semmi. Még csak boldogság vagy boldogtalanság sem volt: a tökéletes állapot.

V: Én a másik dologra gondolok, amely hiányzott, és amely előidézi, így lehetővé teszi a kérdéseinket, ami az időérék. Például, miért nem voltam a múltban tudatos? Ha létezik valami, ami a valósághoz képest kevesebb, akkor nem létezik múlt.

M: Pontosan így van. Amikor tudatosságról beszél az ember, akkor valószínűleg az individuum kategóriáiban gondolkodik. De értsd meg, hogy valójában nem az individuumnak van tudatossága, hanem a tudatosság az, amely számtalan alakot felvesz.

Csak ismételni tudom, hogy az átlagember nem fogja megérteni ezt. Miért? Mert túl egyszerű! A megértéshez az embernek valamire, valamilyen formára, valamilyen alakra van szüksége. Hogy „valami” született, és meg fog halni, mindez képzelődés, merő illúzió – semmi sem született. Meddő asszonytól született gyermek. Ki nevezi annak? Még az is koncepció. Mivel az „én vagyok” alapkonceptió hiányában nincs gondolat, nincs éberség, nincs emberi létezés tudatossága.

[Az egyik látogatóhoz szól] Mi van a művész barátoddal? El fogja érni az elmélyült állapotot, amiről az imént beszéltünk?

V: [A tolmácsához] Mondja neki azt, hogy otthon nyalogatja a sebeit. Egy másik érzés vagy idea, amit el akartam mondani Maharajnak, amíg a koncepciók témájánál vagyunk, különösen ennél az alapvető „én vagyok”-nál, az, hogy hajlamosak vagyunk összekeverni azt mindenféle éretlen, formailag hibás gondolattal... de ez a koncepció olyan, bizonyos értelemben, mint a tudatosság valódi próbakövéhez vezető legkifinomultabb tevékenység; az alapvető természetét elhibázhatod, ha csak olyannak tekinted, mint amit általában a „koncepció” szóval jellemezünk.

M: Tízmillióból egy, aki ennek az egésznek a finom részleteit megérti.

V: Bombay egész lakossága! De láthatóan a Maharaj senkit sem bántott el. Negyvenkét éve beszél. Hányszor látott olyat, aki valamicske reménnyel kecsegtetett egyáltalán?

M: Na, már megint egy koncepció. De adj nekem egy kritériumot, amely alapján az ember meg tud ítélni valamit.

Amikor az ember a stádiumba érkezik, amelyben mélyen átérzi, hogy bármit is tett, az történés, és neki semmi teendője nincs vele, akkor ez egy olyan mély meggyőződéssé válik, hogy bármi történik, az valójában nem történik meg. És hogy akármi is látszik megtörténni, az szintén illúzió. Ez végső lehet. Más szóval, teljesen függetlenül attól, hogy megtörténni látszik valami, amikor az ember megszűnik azt gondolni, hogy él, és az az érzése támad, hogy éltetik, hogy az ember akármit tesz, azt nem az ember teszi, hanem megteszik vele, akkor ez valamiféle teremtés.

V: A nyugati tanító, akinek tanítványai vannak, felteszi nekik a kérdést, hogy ki az, aki él, tudja...

M: Ezt soha nem lehet kijelenteni.

V: Igaz.

M: Ha válasz születik, az csak gondolati szinten lehetséges. Ha sok *sadhanát* végzett valaki, és így cselekszik, még mindig nem valósított meg semmit, maradnak megválaszolandó kérdései, olyanok, mint „Mit csináltam rosszul?”.

V: Sok idejövő számára a legnyilvánvalóbb válasz, hogy Maharaj tanítására vártak, hogy belépjen az életükbe.

M: Hogyan tud minden ember sikeresen, vagy másként működni a világban? Amikor ezt megvizsgálod, azt fogod találni, hogy mindenki elfogadott egy „mintát”, egy bizonyos képet önmagáról. Én ez és ez vagyok – ami egy kép, vagy egy póz. És e póz miatt játszik. A pózt az önmagáról kialakított koncepció hozta létre. És csak aki érti ezt – e cselekedetek forrását – válik szabaddá tőle. Ő a hamisat hamisnak látja.

Ezek az istenemberek, de még a magukat avatárnak tekintő *rishik*, *munik* is ugyanazt csinálják. Elfogadtak egy bizonyos, sajátlagos koncepción alapuló pózt. És hacsak ők is meg nem értik, hogy miért játszanak, és hogyan játszanak azon póz alapján, koncepcióra alapozottan, folytatni fogják ami tesznek, és nem fognak szabadulni tőle.

V: Gyakran érzem, hogy e világon mindenki valamilyen arcot igyekszik mutatni, és hogy minden cselekedetünk azon érzés fenntartását segíti, hogy mi az önvaló érzése vagyunk, ami megakadályoz bennünket abban, hogy túl tekintsünk ezen.

Tegnap pszichiáterekről ejtettünk néhány vicces megjegyzést. Amíg nem kezdik megérteni, hogy a neurotikus emberi viselkedések közül sok akkor következik be, amikor ezt az arcot prezentálni próbálva megrettennek, vagy valamilyen kihívással szembesülnek. Nem hiszem, hogy megértik valaha is, amit csinálnak.

M: A pszichiátereknek azt kell előbb megérteniük, hogy mi az elme, nem azt, hogy hogyan működik az elme, hanem hogy maga az elme micsoda. Akkor lehetséges némi változás.

V: Ez még messze van.

M: Valóban.

V: Mert ezt soha nem fogják könyvekből megtanulni. Mindenki azt gondolja, hogy onnan fogja megtanulni.

M: A pszichiáternek megfelelő szó marathi nyelven úgy hangzik, hogy *mana-shastri*; mivel *mana* az elme, így „elme orvos”. Hacsak az elme orvosa meg nem érti először, hogy mi az elme, nem fog semmit elérni. Akármilyen történik, az elmen alapul. A fő kérdés, amit az első helyen kell feltennie, ez: mi az, amin maga az elme alapul? Az után érhet el minden mást. Akármilyen zajlik a világban, koncepción alapul. Az akcióban lévő koncepció az „elme”. Megértetted-e alaposan a tényt, hogy te nem a koncepció, hanem a koncepció tudója vagy? Bármilyen nevek és jelölések létezzenek is a világban, azok mind koncepciók. És te nem a koncepció vagy. Megbarátkoztál valamennyire azzal, amiről beszélek?

V: Nagyon is. Arra törekedtem az elmúlt két évben, hogy minden nap eszerint éljek.

M: Ez nem olyasvalami, ami könnyen a gyakorlatba ültethető lenne. Csak nézz magadra. Ez vagy „te”. Nem kell csinálnod semmit! Egyáltalán nem szöktetlek meg tőle. Nem kell átélni semmit; valójában ez hangzott el korábban. Amikor realizálsz, hogy amit élsz, amiről azt gondolsz hogy élsz, az, hogy csupán éltetnek téged. Bármi legyen is, amiről azt gondolhatod, hogy megértetted, bármi legyen is a tudásod, mindez koncepció. Bárki legyenél, *rishi*, *muni*, *yogi*, király, mindez koncepción alapul, felvett póz.

V: Zavar engem egy dolog, tiszteltem egy ideig egy embert, akire véletlenül akadtam, aki mindenféle csodálatos erővel bírt, és teljes meggyőződéssel avatárnak vallotta magát. Ez olyan elgondolásnak tűnik számomra, ami nem egyeztethető össze azzal a lényeggel, ami India mindig is volt, és amit Maharaj olyan nyilvánvalóan képvisel. Azzal a tudományos háttérrel, amivel én rendelkezem, nem tudtam kételkedni ezen ember állításának az igazságában, amikor megfigyelhettem, mi történt az emberekkel egy különleges csoda előadását megelőzően és követően. De nehezen volt érthető számomra, hogy egy ember, aki oly hihetetlen módon irányítása alatt tartja a természet működését, és képes azt manipulálni, hogy nem tűnik úgy, hogy a bepillantásnak ugyanazon fokán állna, ami ezen egész koncepció magja.

M: San Franciscóban él ez az ember?

V: Nem, nem, én Sai Babáról beszélek.

T: Ő mindig feltárja a probléma gyökerét. Azt mondja, itt van Sai Baba. Mi is tehát Sai Baba? Amikor azt mondjuk, Sai Baba, mi a Baba, és miért Baba? És korábban azt is mondta, mire való kinyitni másnak az üzletét?

V: Nem tartom lényegesnek.

T: Amikor még elegendő energiával bírt, sokat beszélt. Bárki bármilyen szinten idejött, elbeszélgetett velem. De most, hogy nem túl jól van, azt mondja, csak tudósokkal szeretne

beszélgetni az öt elem speciális ismereteiről. Képes lenne megvitatni, bármit mondanak neki. Minden egyéb, mint mondja, energia pazarlás lenne, ami már kimeríti őt.

V: Egy idő után a (tudományos) tudás – és ez az, ami engem foglalkoztat – nagyon unalmassá válik. Mindig ugyanaz, és ez nem elégíti ki az embert.

1980. július 7-8.

7. TE AZ VAGY, AMI A TUDATOSSÁG JÖVÉSÉT ÉS MENÉSÉT FIGYELI

VENDÉG: Beszél ma reggel Maharaj egy dologról, hogy a testünkben lévő életerő, a prana, nem tudott volna megjelenni a tudatosság jelenléte nélkül.

Maharaj: Amikor megérted, hogy a tudomás-tudatosság valójában a te gondolatod, és ahogyan az erről való meggyőződésed egyre erősebbé válik, vágytalanná válsz. Akkor minden vágyadat fokozatosan elereszted; elhalnak, egyik a másik után.

Tud-e valaki tartóssá tenni egy állapotot medicina révén?

V: Minden esetet a maga értékén kell mérni. Nem alkotható egyetemes törvény. Igen, tapasztalataim szerint megtörténhet. Nem mondhatom, hogy feltétlenül meg fog történni. Éppen, hogy nem így működik.

M: Fájdalommentesnek kell lennie a halálunknak. Indiában a nagy szentek többsége rákban halt meg. Volt egy szentünk, mintegy három évszázaddal ezelőtt, a neve Tukaram. *Bhajan*okat gyakorolt, és az utolsó pillanatban csak úgy semmivé foszlott. Se fájdalom, se test, semmi. Minden valószínűség szerint csak a szandálját és a szitárját, a húros hangszerét hagyta hátra. Egyszerűen eltűnt. Van három vagy négy másik ilyen szentünk, akik csak úgy semmivé váltak, bele a ritka levegőbe. Mirabai volt a másik; ő egy idolba olvadt. Volt délen egy bengáli szent. Puriba [*város Orissa államban*] ment, és ő is beleolvadt egy idolba... maradéktalanul. Úgyhogy azt mondom, hogy ez a legjobb módja, és ha tovább tudták volna adni ezt a képességet, mérhetetlenül hálásak lehetnénk.

V: A Tukaramról hallott történet szerint nem csupán eldöntötte, hogy meghal, hanem tanítványaival volt, és annyira elégedetlen volt a tanítására adott reakciójuk hiánya miatt, hogy azt mondta, elhagylak benneteket. Bement egy kicsi szobába, aminek csak ajtaja volt, ablaka egyáltalán nem volt, miközben a tanítványok odakint ültek. Egy idő elteltével a tanítványok bementek, és a nyomát sem találták.

TOLMÁCS: Maharaj nem akarja, hogy az emberek hosszú ideig ragaszkodjanak hozzá. Vegyék át a tanítást, értsék meg, és időzzenek benne még akkor is, amikor távol vannak tőle.

M: Spirituális értelemben nagy szükség van rá, hogy életben tartsa magát. Megértvén, mi micsoda, arra a konklúzióra jutsz, hogy a halál illúzió csupán. *Jnani* az, aki az Abszolútban tartózkodik, aki maga az Abszolút. *Jnani* az, aki megértette és meghaladta a tudatosságot, aki nem akarja meghosszabbítani a tudatosság életét. Rábízza a tudatosságot az ő saját természetére, spontaneitására; nem avatkozik közbe.

A *jnani*ről senki nem mondhatja el, hogy rokonai lennének: vagy mindenki rokona, vagy senki sem az. Csak a *jnani* tudja, hogy semmi nem létezik, semmi nem fog létezni, és soha semmi nem létezett. A *jnani* individualitása teljesen megszűnt; ő csupán megnyilvánult tudatosság, amely elegendő és bőséges a számára.

V: Azt mondja, nem létezik azonosulás azzal.

M: A *jnani* meghaladta a tudatosságot, jöllehet, a tudatossággal való kapcsolat még fennáll. És a tudatosság, az „én-vagyok-ság”, a megnyilvánulást a maga teljességében reprezentálja, mivel „individualitás”-ként nem a testre van bízva, illetve nem a test által kondicionált. Ahogyan a koncepciók megjelennek a személynél, úgy fognak a viselkedésévé válni. Az „én vagyok” maga az elsődleges koncepció, és belőle származik az összes többi. Szerinted mi a te identitásod? Milyen identitással létezel ebben a világban?

V: Nos, próbálok elszakadni mindenféle identitástól.

M: Igen, de ki próbál elszakadni mindenféle identitástól? Mi a természete a konkrét identitásnak, vagy entitásnak, amely meg akar szabadulni a szenvedéstől? A boldogság, vagy valami más? Mit gondolsz?

V: Talán a kielégületlenség érzése.

M: Van egy érzésed, hogy boldogság van, és van egy érzésed, hogy szenvedés van. E két pont között hol vagy te? Ki vagy te, aki keresed a boldogságnak ezt az érzését, és a szenvedésnek azt az érzését?

V: Úgy találom, hogy voltaképpen senki nincs jelen. Csak a szenvedés van.

M: Valóban meg vagy győződve arról a tényről, hogy nincs senki, nincs olyan entitás, aki érezné azt?

V: Nos, a meggyőződés alapja a gyakorlás.

M: Senki nincs jelen, senki nem létezik, ezért van, mondod, hogy egyáltalán nincs identitás; most ez a „senki” viseli ezt az öltözéket? [*A kérdező szerzetesi ruhát visel*]

V: Nem, a nehézség abban rejlik, hogy valamennyi ragaszkodásérzés még jelen van.

M: Mióta tudod, hogy vagy?

V: Talán, mióta megszülettem.

M: Van valamilyen élményed a megszületésedről, vagy csak hallottál róla?

V: Csak homályos emlékeim, és képeim vannak a nagyon korai gyermekkoromról.

M: Vagyis, a születésedről hallottál, de semmi nem a te saját, közvetlen tudásod.

V: Muszáj volt erről is hallanom.

M: Tudod, hogy vagy, mivel azt hallottad, hogy születted. Ezért, vagy. Azt mondod a születésem óta „érzem, hogy vagyok”, de a születésedről csak hallottál.

V: És ez többé-kevésbé az ember környezetével van kapcsolatban. Az emlékek egy önzonosságérzést építenek.

M: Arra való tekintet nélkül, hogy mit hallottál a születésedről, a konkrét identitás ez, nem? Bármi, amiről úgy érzed, hogy te vagy, az nem a forma? Ugyanaz a forma, nemde, mint amelyről azt hallottad, hogy megszületett, és kifejezésre juttatta a *te* születésedet?

V: Arra gondol, hogy ugyanaz maradt az identitásom, mint amellyel megszülettem?

M: Hallottál a megszülető formáról. És ez az a forma. Ezt nevezed most az identitásodnak, bárminek nevezd magadat. Hallottál róla, hogy megszületted, és csak most tapasztalod azt a születést, ugye? Attól a pillanattól tapasztalod a születést, hogy tapasztalod a világot.

Minden, amit értesz, objektív tudás, ami múltó dolog, és nem fog veled maradni. Aki azt mondja, hogy nem értem, az vagy „te”. Te az a konkrét dolog vagy, ami azt mondja, hogy nem tudom. És bármi vagy, bármi is legyen az objektív észlelésed, mindezek múltó dolgok.

V: Nem következik-e ebből ugyanígy az „én” érzése is?

M: Ha azt mondd, hogy érzed az „én”-t, akkor az nem fog veled maradni; az múltó dolog. Ismétlem, az *anatma*. Miért aggódnánk miatta? Miért aggódnánk olyan dolgok miatt, amelyek nem állandóak? Hol van hát most a kérdésed?

Aki azt mondja, hogy „nem tudom”, létezett-e azon egyént megelőzően, aki azt mondja, hogy tudom? Van valami, ami azt mondja, hogy tudom, és van benned valami, ami azt mondja, hogy nem tudom. Melyik volt előbb?

V: Kell lennie valaminek a létezés előtt. Hogy mit értünk az alatt, hogy „én tudom”, azt nem tudom. Tudom, hogy ez csak egy olyan tudás, ami objektumokon alapul, ami múltó.

M: Ami tudja, hogy ezek múltó dolgok, az örökké létezik. E tudomás nélkül nem jelenthetné ki, hogy „én tudom”. Minden objektív tudás múltó.

V: De akkor mi ez az úgynevezett „Ön-megvalósítás”?

M: El fogunk érkezői ehhez, egy kicsit később. Az Ön-megvalósítás azt jelenti, hogy teljes egész vagyok, nem akarok mondani semmit [*nevetés*], nem kérek semmit. Az Ön-megvalósítás egy végpont, egy cél, amelyet igyekszünk megérteni. Ha az egy külső válasz, akkor nem elérhető. Hacsak nem odabenn hullámszik, magában foglalva, hogy te az vagy, nem fogod tudni megérteni. Nem jöhet kívülről. Azok az egyedüli végpontok és célok, és semmilyen út nem vezet hozzájuk. Semmi más nincs, amit meg kellene érteni, mivel te vagy az. Ha ezt megérted, mindent megértettél. Akkor minden objektív megértés múltó, az entitás, amely tud, állandó, amit soha nem fogsz tudni megérteni.

V: A dolog már teljes, és én nem ismertem fel azt. Ezekben a napokban próbálok eggyé válni vele.

MÁSODIK VENDÉG: De ez a próbálkozás elkülönülés érzést foglal magában. Ami azt jelenti, hogy valahogy abba kell hagyni a próbálkozást.

M: Tudod, azt nem tudod próbálni. Annak már jelen kell lennie. Azt mondd, tökéletes, nem? Lehet-e a tökéletesség eléréséről beszélni? Nem tudsz elérni olyan valamit, ami nem te vagy. Muszáj, hogy kezdettől fogva tökéletes legyél. Következésképpen, te az vagy. Nem kell elérned semmit.

Célt próbálsz kreálni. Tudod, csak az elméd kreál valamit. Egyáltalán nem ismered a tény, mert te vagy a tény. Hogyan ismered meg egy tény, mint objektív dolgot? Vagyis, ha az tény, akkor szubjektív. Nem tudod megismerni, mint tőled különbözőt. Ha tőled különbözőként ismered meg, objektívvá válik, vagyis múltó.

Tudod, ezért hajszolják az emberek a spirituális keresést. Kinyújtott kézzel járnak, szeretnék, ha megáldaná valami. De ha megáld valaki, kinyújtod a másik kezét is, mondván, áldj meg itt is. Az Ön-megvalósítás nem tálcán kapható. Az már itt van. Mi az, ami kapható? Ami megkapható, azt védeni kell. Nincs szükség semmilyen védelemre, illetve egyáltalán semmire. Az már itt van. Ha úgy érzed, nincs itt, soha nem fogod megvalósítani.

V: Valamilyen instrukció segít, úgy vélem.

M: Ha bizonyos útnak vagy módszernek megfelelő instrukciókat kapsz, megint csak bajba kerülsz. Semmi ilyesmiről nincs szó; nincs út, egyáltalán nincsenek instrukciók. Ezt muszáj megértened!

V: Erősek a habituális minták.

M: Igen, és attól kezdve, hogy tudod, hogy múltóak, és nem valóságok, miért aggódnál a habituális minták miatt? Távolítsd el a szokásokat! Lépj túl azokon! Ha nem tudod megtenni, akkor még nem tudod megérteni ezt, a teljes végső igazságot. Nincs út, nincs instrukció, nincs módszer, nincs technika. Teljes vagy, a teljes Egy vagy. Úgy érzed, hogy kettő vagy, rendben. *Értsd meg*, hogy nem kettő vagy, hanem *advaita*.

Gyermekek voltál, és mostanra nagyfiú, nagy ember lettél. Tudsz valamit az útról, amelyen érkezted? És arról, hogyan nőttél fel? Nem tudsz róla semmit? Akkor miért akarod tudni, hogy milyen út fog következni ezután? Szeretném megtudni, milyen úton érkezted ebbe az életbe, és növekedted ezzé az emberré. Ha elárulod nekem, akkor én elárulom neked az utat, amelyen vissza kell menni.

Mindezek ideák, koncepciók! Az egyik nagy idea, hogy megszületted, és felnősz, és erre meg arra mérsz. Az emberek mesélték neked ezeket. Így arra kérék téged, menj vissza a forráshoz, ahonnan úgy tűnik, jöttél. Ott állj meg, és fedezd fel. Nézz vissza, és lásd, ami történik. Ne sodródj az áramlattal, és aztán lásd, ami van. Soha nem fogod felfedezni, mert az áramlattal való utazásod kondicionált csupán... koncepciók által. A dolgokról emberektől hallottál, könyvekben olvastál róluk. Ezért sodródsz tovább az áramlattal, nem? Menj vissza. Menj a forrásához, és fedezd fel, van-e ott valami. Ez a szépsége a tanításomnak. Visszavisz téged a forráshoz, és nem engedi meg egyáltalán, hogy elhagyd a forrást. Ha valami olyannal kapcsolatos dologról akarsz beszélgetni, ami történt veled, miután az áramlatba kerültél, rendben, akkor elég sok történetben bővelkedünk. Az összes Hindu, és más vallások szentírásai is rendelkezésedre állnak. Menj, és olvasd el őket. Semmi hasznuk. De én azt mondom, hogy vissza tudsz menni. Menj vissza ahhoz a ponthoz, ahonnan úgy tűnik, jöttél, és nézd meg, hogy valóban jöttél-e. Ehhez meditációra lesz szükség, és folyton vissza kell térned ahhoz a ponthoz. Teljes figyelmedet annak kell szentelned, és fel kell fedezned valóban és igazán, hogy onnan jössz-e, vajon valóban születtél-e. Addig mindezek történetek, amelyeket emberektől hallottál.

V: Egy bizonyos mennyiségű tudatosság szükséges ahhoz, hogy vissza tudjak menni.

M: Tudatosság ahhoz? Már annyi mindennek tudatában vagy, nem? A helyes dolognak kell a tudatában lenned, nem? Már mindennek a tudatában vagy: akármi történik körülötted, tudatában vagy neki. Semmit nem tudsz tenni tudatosság nélkül. Tehát, a figyelmedet a forrásra kell irányítani, ez minden.

V: Nos, a tudatosságnak mindig jelen kell lennie.

M: De nem vagy tudatában a tudatosságnak, amelynek jelen kell lennie.

V: Az ember nem fókuszál mindig ugyanolyan mértékben.

M: A tudatosságban is kondicionáltan mozogsz, mivel tudatosságod semmi más, mint koncepciók, ideák kötege – bármit gyűjtöttél össze gyermekkorod óta.

V: Ez azt jelenti, hogy csak a jelen pillanatban van tudatosság?

M: Ha valóban a tudatában vagy mindennek, amit látsz, próbálnál-e valaha is belépni a tudatosságba, és ezáltal magadra vonni a szenvedést? A tudatosság bajt hoz rád, nem? Amikor ráeszméltél, hogy vagy, pontosan abban a pillanatban kezdődött a baj. Mindenféle szenvedés, amiről beszélsz, csak akkor kezdődhetett, amikor a tudatosság megjelent rajtad.

Feltéve, hogy *lenni* akar valaki; gyökeret ver a tudatosságban, ami, még egyszer, azt jelenti, hogy a szenvedésben gyökeret verve, és mindenben, ami abból következik. Mindössze arra van szükséged, hogy megértsd a tudatosság természetét, és érezd, hogy semmit nem kell tenni vele. A tudatosság vendégségben van nálad, nem? Nem mindig volt, és valamikor a jövőben ugyancsak nem lesz; ideiglenesen van veled. És a tudatosságról szóló időleges tudomásban mindent a tudatosságban magában akarsz érteni. Hacsak és amíg nem próbálsz tudatában lenni a tudatosságnak, amely jön és megy, amely kondicionált – koncepciók ideák, remények, és mindenféle dolgok...

V: Vagyis a tudat a tudatosságon túl kell, hogy legyen?

M: Már túl van a tudatosságon. Ha tudat van jelen, azon jelenik meg a tudatosság.

Itt a tested. Miből áll a tested? Elemekből, nem? Mihelyst megérted, hogy te nem az elemek vagy... Már az elemek létrejötte előtt is léteztél.

Ahogy az „én” tudatossága megjelenik benned, abban a pillanatban rendelkezel a világ tapasztalatával. Ezért tapasztalod a szenvedést, akárcsak a boldogságot. Próbáld meg kiismerni a természetét ennek a szenvedésnek és boldogságnak, amely a tudatosság révén kerül az elmédbe. És amint megérted, tudod, hogy semmi ilyesmi nem vagy; és ennyi. A szenvedésnek semmi köze hozzád, a boldogságnak szintén semmi köze hozzád. Ez mind tudatosságbeli történés, és te megfigyeled, ahogy a tudatosság jön és megy. Mindezt valami tudja benned; ami a te természeted, te vagy Az. Az nem érthető meg objektív dologként. Egyik pillanatban jön a tudatosság, és a másik pillanatban távozik tőled, érted azt mindennap, nem? Nem ez a tapasztalatod?

Alvó állapotban nem vagy tudatos, ébrenléti állapotban tudatos vagy; ami jelenti, hogy mindezen dolgok jelen vannak, te jelen vagy, tudatában vagy. Ki az, aki tudatában van? Ki tud a tudatosság jövés-menéséről? Az a konkrét dolog, ami tud, az vagy „te”, az a te igazi természeted. Érted?

V: Igen, intellektuálisan értem számomra, de megragadni még mindig nem tudom.

M: De hol van itt szó megragadásról? És intellektuális megértésről szintúgy? Mindig azt mondjuk, intellektuálisan értem, és, hogy intellektuálisan megragadtam; de hol a kérdés? Tény, nem? Minden egyes tényt intellektuálisan kell megértened csupán? Tény, tudod, és ennyi – annyira egyszerű.

Miután öt és fél évig végeztél *sadhanát*, bírsz valamennyire a benned lévő identitás tiszta felismerésével, amely maradandó? Bírsz a tudatossággal, amely tud a világról, de azt is tudod, hogy az jön és megy. Na, most, tudod-e, hogy mi az benned, ami mindig megmarad, ami nem jön és megy, hanem állandó? Felismerted-e ez alatt az öt és fél év alatt, hogy mi a csudát csinálsz? Tudd, hogy van benned egy princípium, amit *chetanának*, vagy tudatosságnak nevezünk, amely a közös tényező, mert a *chetanában* mozogsz, abban csinálsz mindent. De azt is tudod, hogy az jön és megy. A tudatosság nem állandó. Amikor a tudatosság jön, azt nevezed születésnek, amikor távozik, azt nevezed halálnak. Ez tehát szintén nem egy állandó identitás. Rendelkezel valamilyen egyéb ismerettel a benned lévő állandó identitásról, amely mindig veled marad, és soha nem hagy el?

V: Valójában nem tudom azt mondani, hogy rendelkeznék ilyen ismerettel.

M: Ezt a tényt már kezdettől elfogadtad, amikor azt mondtad, semmit sem tudok. Így mi most a „te”-re mutatunk rá, ami azt jelenti, hogy a „nem tudok semmit” a valódi természeted, te Az vagy. És amit tudsz, az nem valódi, múltékony.

Amit tudsz, amit a szemeiddel észlelsz, nem valódi. És ami azt mondja, hogy semmit sem tudok, az a te igazi természeted. Te vagy Az, és ezt nem tudod objektív dologként megállapítani. Mihelyst objektívvá válik, egyből múltékony, tehát nem valódi.

V: Vagyis, akkor valójában nem magyarázható.

M: Természetesen, már mindenhol megállapították, hogy nem magyarázható, nem leírható; csak rámutatni lehet. Tehát bármire rámutatok, azt a konkrét pontot nézd, ne az ujjamat nézd, amely a mutatást végzi számodra. Te csak az ujjra nézel, nem látod a pontot, amelyet mutat. Nem az ujj a lényeg.

Van kérdésed?

V: Mi haszna bármilyen kérdésnek, ha nem tudunk felelni rá?

M: Hacsak és amíg nem vagy ismét a kép, nem fogsz nekem kérdést feltenni. Egyébként, egy vagy velem.

Nincs semmilyen változás az állapotodban. Tökéletes voltál, mielőtt idejöttél, és most, hogy elmész, ugyancsak tökéletes vagy. Egyáltalán semmilyen változás nem lehetséges. De te most

változást érzel, ezért boldog vagy. Menj vissza boldogan! Ha a „te vagy” egy érzés, akkor minden más tapasztalat is érzés. Lehet-e szó boldogságról vagy boldogtalanságról? Minden érzés csupán.

Amikor a világban mozogsz, különféle emberektől származó tanácsokat, mindenféle technikákat, általad tanult módszereket próbálsz ki, és aztán bizonyos következtetésekre jutsz, mi történik veled valójában? Ugyanaz maradsz, és sosem látod, hogy sehonnan nem kellett elutaznod. Nincs bennem semmilyen változás. Csak tudatlanságban mozogsz a világban, ha becsukod a szemed, és azt mondod, „nem látok, nem értek”.

Amíg a testtel azonosítod magad, addig a lemondásodnak semmi értelme. Mit értünk fejlődés alatt? Szó sincs spirituális értelemben vett haladásról. Egyre inkább meggyőződötté válni a guru szavainak igazságáról, egyre jobban megérteni igaz természetedet, az egyetlen dolog, ami számít. Ezt leszámítva nem beszélhetünk spirituális haladásról, vagy spirituális útról, mert te Az vagy. Csak legyél ezzel teljesen tisztában.

A meditációd végzése során jelentkező látomások – mi legyen velük? Ne tulajdoníts nekik nagy jelentőséget. Mert az első csoda, amiben részesülsz az, amikor tudod, hogy vagy, és a világot is látod. Ez azt jelenti, hogy a tudatosságodban jelenik meg az egész világ. Bizony, ez maga a csoda: látni a világot a tudatosságoddal. Miféle nagyobb csodát akarsz?

TOLMÁCS: Ők nyolc éven keresztül jártak valakihez; ennek ellenére nem értenek a nyelvén. És Maharaj megkérdi, mit csináltak az utóbbi nyolc évben? A teljesítményetek annyi, hogy létezik valamiféle Isten, te pedig emberi lény vagy. Ez a meggyőződésetek; ez az egyetlen nyereségetek. Vagyis, mit értettetek meg?

V: Hacsak nem találsz rá a megfelelő bölcsre, nem tudsz spirituálisan haladni, semmit sem tudsz tenni.

M: Nincs semmiféle haladás, felejtse el a „haladást”.

Önmagadról meggyőződnöd csak akkor kell, ha arra készülsz, hogy a meggyőződés embere légy. De ki ismeri őt? Nincsenek kétségei önmaga felől. De ők nagyon nehéznek találják önmaguk megértését.

V: Olvasták egyáltalán Maharaj könyvét?

T: Igen, de kétségeik vannak. Meggyőződtek-e, vagy sem, nem tudni. Mert csak akkor értik őt, amikor néhány napig hallgatják. És többet érthetsz meg oly módon, ha részt veszel a reggeli és esti beszélgetéseken – ez a legjobb. Minden kétséged szerte fog foszlani, ne hagyd, hogy kétségeid maradjanak.

V: Akik idejöttek, közülük sokan válnak *jnanivá*. Maharaj azt mondta, hogy az embernek meg kell látogatnia a létezőség-tudatosságot. Ez elegendő, hogy automatikusan megvalósítsa önmagát, illetve, hogy meghaladja a tudatosságot?

M: Mondok egy példát. Tegyük fel, én itt ülök, és te idejössz. Tudomásomra jut, hogy vagy; ekkor automatikusan tanúság megy végbe. Történt valamiféle cselekvés, hogy ezen a módon történjen a dolog? Nem, nem teljesen vall rá. Ez egyszerű, meg kell, hogy értsd. Más alkalommal kifejtettem, hogy ez ugyanolyan módon történik, mint ahogy a nyers mangóból érett mangó lesz.

V: Egyes guruk megvalósult spirituális mester fizikai jelenlétében való tartózkodás szükségességét tanítják, vagy bizonygatják. Nem úgy tűnik, hogy Maharaj is ezt mondaná. Mégis, amikor a rögzített beszélgetés angol fordítását olvassuk, úgy érezzük, hogy nagyon szeretnénk a társaságában lenni, és bizonyosan van valamilyen erős megvilágosító hatása a jelenlétének. Nem érzi ezt fontosnak, vagy lényegesnek?

M: Nagyon hasznos, ha megszabadulsz minden kétségedtől. Ezért szükségesek a kérdés-felelet összejövetelek. Tehát, azt szeretném, ha kérdéseket tennél fel. Máskülönben, ha maradnak ki nem mondott kétségeid, akkor azok benned fognak maradni. Ez a hely az, ahol az összes koncepciótól meg kell szabadulnod.

Alig találni valakit, aki részletesen kifejtené a tudást, és teljesen becsületes lenne önmagával szemben. A tudás olyan nézet általában, amely ad valamit. Mi az Önvaló, amiben időzni kell? Az egész világ az Önvaló kifejeződése. Ugyanakkor, a parányinál is parányibb, akár egy hangya, vagy mint egy atom, amely szintén az Önvaló.

V: Ezt nevezik néha a szívben lévő mustármagnak.

M: A létezés olyan, akár a szezám, nagyon apró. De a megnyilvánult világ a kifejeződése. Ennek a magnak, az „én-vagyok-ság” tűszúrásának, vagy érintésének köszönheti az eredetét az egész világ. A mag tartalmazza az olajos szubsztanciát, amely a szeretet valódi forrása. Az egész megnyilvánult világot ellátva szeretettel vagy olajjal, a maradék az „én vagyok”. Az „én-vagyok-ság” tűszúrása vagy érintése a kvintesszenciája minden lényeknek.

Minthogy kérdezted, akik megkapták a tudást, még sokan nem Ön-megvalósítottak. Aki azt állítja, hogy elnyerte a tudást, és még mindig aggódik, mi fog vele történni, nem tekinthető *jnaninak*. Bizz a guru szavaiban, akármit mond! Most nem ismétlem, vagy utánzom, amit más úgynevezett bölcsek csinálnak. Én semmilyen vallást nem védem, nincs semmiféle beállítottságom, vagy pozitívumom semmi iránt; még az se számít, hogy férfi vagy nő vagyok. Ha bármilyen pózt, vagy alapállást magadra veszel, arra kényszerülsz, hogy gondot viselj rá, a pózra vonatkozó bizonyos diszciplínák követésével. Ne figyelj oda, akármit is mondanak az emberek. Én kizárólag az Önvalóban időzöm.

Más bölcsek cselekedeteiről nincs mit mondanom. Nem kommentálom azokat.

Bármi történjen is spontán, hadd történjen.

Létezett-e valaki én előttem? Amikor létezőségem megjelent, csak akkor jelent meg minden más is. Létezőségem előtt semmi sem volt.

A testi én kapcsolati rétegei most eltávolításra kerülnek.

V: Ő is azt érti az öt burok alatt, ami a szentírásokban hagyományosan írva van?

M: Én eredendően szennyezetlen vagyok – minden által fedetlen, stigmák nélküli – mivel előttem senki nem létezett. Olyan koncepciókkal sem foglalkozom, amelyek valaki előttem létezőről szólnak. Minden a megnyilvánult világ formájában van, miután az „én vagyok” tudomás a testtel megjelenik. Minden a testtel, és a benne lévő „én-vagyok-ság”-gal együtt van. A test és az „én vagyok” tudomás megjelenése előtt mi volt jelen?

V: Semmi.

M: A *Paramatman* volt jelen, a legfelsőbb Önvaló, az Önvaló magja. Ez az identitás minden stigma nélkül való. Még az ég sem érintheti. A tér sem érintheti. Finomabb, mint a tér. Épp olyan, mint a nap, vagy a hől sugara: nem piszkolódnak be a piszkos vizekben. Ha azok tisztasága ilyen, milyen lehet az Önvaló, a Tudatosság tisztasága?

Értsd meg az első pillanatot, amikor megértjük, hogy „mi vagyunk” – a test első pillanatát, amikor megértjük, hogy „az van”. Ismerd fel a legelső pillanatot. Amikor ezt megragadod, akkor te vagy az istenek legfőbbike, a pont, ahol minden keletkezik. A legelső pontnál minden más is megerősíti, hogy a kezdet és a vég ugyanazon pont. Tehát, amint ezt megérted, elszabadultál attól a ponttól. Senki nem próbálja megérteni az én ezen eseményét, az „én-vagyok-ság”-nak az eseményét. Amint megértésre kerül, én, az Abszolút, nem az „én-vagyok-ság” vagyok.

Mi az, amit megértettél?

V: Azt, hogy az „én-vagyok-ság”-ban való tartózkodás gyakorlásának teljességének elérésekor nem az „én-vagyok-ság” szavakkal jelzett elkülönülő egyéni lét érzésével tartózkodom többé. Ezt értettem meg. De tévedhetek is.

M: Az egyetlen mód, ahogyan ezt szavakkal ki tudjuk fejezni, nincs más mód. Az „én-vagyok-ság”, a kvinteszencia, a *sattva*, *parashakti*, nem az „én”. Az „én-vagyok-ság”, az „én vagyok” érzése, mindennek a kvinteszenciája. De én az Abszolút, nem az vagyok. Az „én-vagyok-ság” a legmagasabb tudomás. És ez átadja magát a cselekvésben való tartózkodásnak.

T: Én az ő duplikátuma vagyok, nem fogsz találni sehol máshol olyat, aki így beszél.

M: [Egy amerikai vendéghez] Ihletet kaptál, hogy írásba foglald ezt, ezeket a tanításokat?

V: Igen.

M: Az Univerzum minden teremtménye ahhoz a princípiumhoz imádkozik, akit Istennek, vagy minek tekint, de mindez csak attól az időponttól történhet, amikor az életerő felébredt, addig az időpontig, amikor az élet nem működik többé.

A meditáció gyakorlatában az életerő megtisztul, és aztán az *atman* fénye felragyog. Mindazonáltal, a működő princípium továbbra is az életerő. Amikor a megtisztult életerő és az Önvaló fénye egymásba olvadnak, akkor a koncepció, imagináció, vagy elme, minden, felfüggesztődik.

Amikor azt mondják, végezz *sadhanát*, mivel tudsz bármiféle *sadhanát* végezni? Csak az életerővel. Az egyetlen eszköz, amivel az egyén *sadhanát* végezhet, az életerő. Az életerő, annak pusztá eszköznek tekintése helyett, a világ – mentálisan elfogadott – legfőbb princípiumaként kezelendő: vagyis Istenként, *Paramatman*ként, *Ishwaraként*, vagy nevezd, ahogy akarsz. Így amikor az életerő elégedett, megtisztul, és összeolvad az *atman* fényével.

Mi a teremtés? A teremtett dolgok Isten teremtményei, vagy ennek az életerőnek a teremtményei? A meditáció szorgalmas és folyamatos gyakorlása révén az életerő oly mértékben megtisztul, hogy megvalósítja az isteni természetet. Értsd meg, hogy az életerő Isten, és Isten az életerő, és válj eggyé vele.

Na, most, amikor az életerő és a legfőbb elv a meditációban eggyé válik, akkor akármit értél el ily módon, az a *mokshát* vagyis a felébredést, megszabadulást jelenti, vagy nevezd, ahogy akarsz. Tehát, mi a *moksha*? A *gunáknak*, és minden más individualitáshoz kapcsolódó *upadishnak* (a kondicionálás, akadályozás) való alávetttség mind eltűnik. Ez a megszabadulás. Az életerő a működő princípium; és ami az érzést adja a személynek, az a tudatosság.

V: Ez Shiva és *Shakti* hagyományos elképzelése.

M: Shiva a tudatosság szikrája; és a működő princípium az életerő, a *shakti*.

Az emberek csak a különféle feldobált nevek után mennek, és az alapvető princípiumról megfeledkeznek. A princípium, amely benne foglaltatik a testben, tudatosságban és a pranában, vagyis az életerőben, együttesen az *atman*. Ezt én *antahkaranának*, „pszichének” nevezem.

Úgy mondják, meghalt valaki. De mi is történt? Az életerő eltávozott, és az életerő mögöttes princípiuma – ami a tudatosság –, ugyancsak megszűnt. Ez minden, ami történt. Évekig magyaráztam, elemeztem a princípiumot. De most már se energiám, se kedvem, hogy ismét elmagyarázzam mindezt, így csak annyit tudok elmondani, hogy mit kell tenni, ha van egyáltalán tennivaló. És az egyetlen dolog az, hogy semmit nem kell tenni a „cselekvés” általános értelmében, csupán kontemplációban ülni, és hagyni, hogy a tudatosság felfedje önmagát, felfedje az önmagára vonatkozó tudást.

Elvégeztél bizonyos mennyiségű házi feladatot, emiatt tisztázom még mindig, ha bármi további tisztázandóra van szükség. Mostanáig a legtöbb ember annyit csinált, hogy elmagyarázta csupán a felszíni állapotot. Végezz *dhyánát*, vagyis meditációt, és a meditációban a tudatosság maga fogja felfedni, akármilyen tudás feltárására van szükség. De az emberek általában nem jutnak el a dolog lényegéig, és nem tisztázzák a princípiumot, amelyet én ezekben az években megtettem. De most, egyéb okok miatt is, abbahagyom ezt.

A Gita egy dal, amit Úr Krisna énekelt. Mit akarsz róla kérdezni?

V: Nincsenek kérdéseim a Gitával kapcsolatban. Úgy tűnik, néhány olyan dolgot kivonatol, amelyekről Maharaj beszélt nekem, rendkívül kegyesen, az elmúlt néhány napban. Csak az ezzel kapcsolatos észrevételeit szerettem volna hallani.

M: Milyen jelentést szedtél össze? Mit értettél meg?

V: Úgy érzékelem, hogy a *dhyana* előírt módon való tökéletes végzésekor elsőként az válik nyilvánvalóvá, hogy a tudatosság, ami általában ezer különböző irányba szóródik a mindennapi tevékenységek során, elkezd jobban érzékelni önmagát, aztán a felmerülő dolgokat tanúsítja. Ugyanakkor, mintegy ennek következményeképpen, a test energiája is fölerősödik, és vertikális dimenzióban polarizálnak tűnik. Nem tudom ennél jobban megvilágítani. Egy másik dolog is történik, ami a tisztulás részének tűnik, és amiről beszélt, hogy mi gyakran...

M: Én a szavaknak az általad elsőként megértett jelentéséről beszélek, nem arról, hogy mi történik. A történet egy tapasztalat kell, hogy legyen.

V: Nos, ez az, amiről beszéltem; ezt értettem jelentés alatt. Azt is gondolom, hogy az Upanisadok és a Gita úgy beszél sok esetben a szívről, mint a lélek helyéről, vagy mint a léleknek a testbe való belépési pontjáról; és a létezés olyasvalami, ami megelőzi ezt az egész vertikális dimenziót, amelyben az életerő mozog. És még az életerő is feloldódik végül a központban. Olyan, mint amikor Maharaj a tudatosságot apró magként írta le, és abban a magban nem csak test-létünk van benne, hanem a világ is, amelyet érzékelünk, sőt az egész univerzumnak az a talapzata. Amikor a *dhyana* irányított, a tudatosság tendenciája visszafordul a központ felé; akkor a tudatosság feloldódik, az életerő megtisztul, és ismét alámerül a központba, az egyén pedig megszabadul a hajlamtól, hogy szakadatlanul a világban játsszon.

M: Ez a tudatosság és az életerő, amikor ezek összeolvadnak, a *Brahmanandában* való megszilárdulás felé tendálnak. És akkor minden gondolat megszűnik, még annak a gondolata is, hogy meditációban ülsz. És ez a *samadhi* kezdete. Ez az állapot fenn fog maradni egy ideig, majd megszűnik, akármilyen okból. És akkor az életerő elkezd normál működését, vagyis tevékenységeit.

Most azt kérdelem: Mi az, amit ez a betegség, amiben mondtam, hogy szenvedek, megbetegített? A tudatosságot, és a működő elvet – vagyis az életerőt. E kettőt érinti a betegség. De az egyén feladata, hogy az életerő elfogadhatóan jó működési rendjét fenntartsa. Ezért vesszük magunkhoz a gyógyszer ugyanúgy, mint ahogy a táplálékot rendes körülmények között magunkhoz vesszük, hogy ez által a tudatosságot és az életerőt tökéletes működési állapotban tartsuk.

A gyógyszer olyan tehát, mint a táplálék. De ami engem illet, nem törődöm vele valójában, hogy az életerő és a tudatosság működnek-e vagy sem, mert teljesen külön állok tőle, túl vagyok rajta, és belefáradtam. Az életerő és a tudatosság valójában nem kettő; mint fogalom, így kezelik őket, de valójában egyek. Amint egy forma létrejön, az életerő beletöltődik, és az érzés automatikusan megjelenik. Van a pszichikai forma, és az életerő, de a tudatosság hiányában a test csupán technikailag lenne élő. De ha a testben csupán életerő van – mi haszna? Olyan, mint az ember belső részeiből kijövő gáz. Nem, semmi értelme, nincs semmilyen funkciója, hacsak nincs a tudatosság is jelen. Tehát a tudatosság adja az életerőt, ami egyébként puszta levegő lenne, a lehetőség az érző lény megteremtésére.

Az emberek írnak nekem, köszönik a segítségemet, és elmondják, most már értik, hogy jóllehet ők és én pszichikailag külön állunk, valójában egyek vagyunk. Mindez azonban még csak felszínes tudás, amelyet azon felismeréssel nyertek, hogy a tudatosság nem a test. De ez az a stádium csupán, amelyben a tudomás a szavak szintjén marad. Valójában nem léptek túl.

V: Tehát bizonyos fogalmakat csupán más fogalmakkal váltottak fel.

M: Igen, tudod ameddig az „én vagyok” fogalma még megvan, nem léptek még túl rajta, vagy nem előzték meg azt; addig nem léptek túl a totális megnyilvánuláson. Így most, ha az emberek idejönnek, beszélgetek velük. Melyik szintről beszélek? Arról a szintről, hogy te tudatosság vagy, és

nem a test-elme. Az én állapotomban bármi megjelenik, a totális megnyilvánulásból jön, nem az Abszolút nézőpontjából. Ragaszkodj a tudatossághoz, egyetlen vagyondhoz, és végezz *dhyánát*, és minden olyan tudást hagyjál feltárulni, amelynek fel kell tárulnia.

T: Azt mondja, korábban erős vágyat érzett a tudás átadása iránt. Így, amikor az emberek idejöttek, és ő úgy találta valakiről, hogy valódi érdeklődést tanúsít, még ő javasolta, hogy maradjon négy-öt napig, vagy kicsit tovább. Tehát, akik úgy tervezték, hogy elmennek, változtassanak álláspontjukon, és maradjanak. De ez, ahogy mondja, régebben volt csak jellemző. Ha most mondja valaki, hogy este el fog távozni, azt fogja mondani, menjen el most.

Mondott egy példát. Egy utazó házában jönnek és mennek az emberek. Magát a házat nem érdekli, hogy egy órát, vagy tíz napot maradjon valaki. Korábban maradt egy kevés vágya, nem önmagáért, hanem hogy tudást adjon át. De most még az a kevés vágy is elhagyta, ami korábban nem lépett be a totális megnyilvánulásba, és totális megnyilvánulássá vált. Ez a totális megnyilvánulás és az idejövő személyek közötti gyenge láncszem most elpattant. Érted? Mostanra egyáltalán semmi elméje nem maradt – az elmének kell kapcsolatot teremteni közte, és minden más között. Az elme teljesen megsemmisült.

M: Az emberek ide jönnek. Amikor valaki elmegy valakihez, céllal teszi. Ez lehet valamilyen világi dolog megszerzése, vagy jelen esetben spirituális tudás megszerzése. Bármi tehát a cél, ami engem illet, idejönnek, szert tesznek valamire, a tudásra. Akkor az emberek azt mondják, most szert tettem a tudásomra, köszönöm szépen, és elmennek. Ha én kérem őket, hogy ezt mondják, azt jelenti, hogy valamilyen céllal kérem. A cél lehet jó, rossz, világi vagy nem világi, de jelen van valamilyen célhoz kötöttség. De nekem nincs célom. Így, ha elmegy, hát elmegy; ha marad, marad. Most a hölgy azt mondja: De mi van a másik személlyel... nem érdekel a másik személy; én az egyik végén beszélek. Nem a másikon.

Van ez az „Adhyatma Kendra”, ami az ilyen személyek részére létrehozott alapítvány a tőlem kapott tudás terjesztésére; de engem nem érdekel az a Központ. Hogy mit csinál a Központ, létezik, vagy sem, nem érdekel. Összegyűjtöttek valamennyi pénzt; arra készülnek, hogy a családomnak adják, hogy házat építsenek. Megcsinálják, vagy sem, és hogy a család mit csinál vele, nem érdekel. Nekem nincs szükségem még házra sem, hogy ott éljek; sőt, mi több, még Istenre sincs szükségem. Semmire nincs szükségem.

1980. július 9-10.

8.

A JNANI SZÁMÁRA MINDEN SZÓRAKOZÁS

VENDÉG: Csupán az számít, hogy mihez kezdünk a kapott instrukcióval. Egy másik beszéde alkalmával Maharaj *Brahmanandáról* beszélt, és hogy *dhyana* során az emberek belémerültek. Van valami, amiben egy valódi bölcs nagy különbséget mutat, ha összehasonlítjuk egy jógival, aki egyre inkább elmélyültté, és szellemivé válik. Maharaj megtörte mindezt valahogy, és jelenléte nagyon szokványosnak és normálisnak, a környezetre ébernek látszik. Azt is tudod ugyanakkor, hogy folyamatosan a felfogóképességünket meghaladó boldogság és a tudatosság állapotában van, és mégis a teljes ellazultság és a mindennapi megjelenés paradoxona jellemzi. Ez egyáltalán nem tűnik az egyre áthatóbb elmélyedés által indokoltnak, amire vagy a világ tudatossága, vagy a tudatosságba való elmélyülés jellemző.

MAHARAJ: [*Éppen gyógyszereket, és egy tedd, és ne tedd listát kapott az orvosától.*] Én nem vagyok benne érdekelt, hogy az életerő életben maradjon, mivel akármilyen betegség jött, az nem engem, hanem ezt a létezőséget érte. Így mostantól ezekkel a tedd és ne teddekkel csak akkor foglalkozom, amikor az életerőnek kedve van hozzá. És nem fogom alávetni magam semmilyen orvosi tedd és ne teddeknek. Így legyen az bármi, amit az életerő meg szeretne tenni, meg fogja tenni; és akármit is akarjon megtenni a létezőség, meg fogja tenni.

TOLMÁCS: Ezt a gyógyszerkérdést sok olyan bölcs említi, akik ugyanettől a betegségtől szenvedtek, vagy inkább, akiknek a testük szenvedett tőle.

V: A leghíresebb tekintélyek – Ramakrishna, Ramana Maharshi és Nisargadatta – mindegyike rákos volt. Rajongóik indoklása szerint a bölcsek a karma következtében kapták meg a betegséget – ami nagyon kezdetleges magyarázat. Egyáltalán van ennek valamiféle hitele Maharaj számára? Úgy tűnik, nagyon súlyos terhet kell viselnie.

M: Ami engem illet, nincsen semmilyen születésről semmiféle tapasztalatom. Egy bizonyos stádiumban azt mondták nekem, hogy ez (a forma) megszületett, és, hogy ez „én” vagyok. Az a helyzet, hogy amit nekem elmondtak – szóbeszéd.

A tudatlan ember úgy akar élni, ahogy tud. Ő szeretné elodázni a halál pillanatát addig, amíg csak lehetséges. De miféle hasznot remélhetne egy jnani, ha egy-két perccel tovább létezik a világban? Az egyetlen dolog tehát, ami az (életadó) lélegzet számára jó lenne, szelíden, minden hűhó nélkül távozni.

A *jnani* az a princípium, amely az életerőt és a tudatosságot elengedi. A tudatosság és az életerő együttesen adhatják a legfőbb nevet és státuszt; vagyis *atmant*, *Ishwarát*, akármit; de a *jnani* még csak ezek sem. A *jnani* még ettől a legfelsőbb kategóriától is elkülönül.

Amikor megértettem, hogy mi a tudatosság, és mi az életerő, soha nem mentem oda senkihez, hogy megkérdezzem, vajon a nézőpontom helyes-e vagy helytelen. Amint ezt az egészet megértettem, nincs rá szükséged, hogy tovább itt maradj. Én a magam részéről megértettem az életerőt és a tudatosságot. Egyáltalán nem érdekel egyik sem.

Az emberek eljönnek ide, én pedig beszélek. Miért beszélek? Mert az élettartamot ki kell tölteni, azt használni kell. Tehát még ez is szórakozás csupán. Valamit csinálni kellett; ezt a szórakozást – agyonütni az időt, az élettartamot. A név a tudomás ajándéka; de mi a játék? Kártyajáték, szórakozás. A név a spirituális tudás; a játék a kártyák.

[*Egy kedves hölgyhöz a hallgatóságban*] Most, hogy megértettem, nem kell idejönnöd többé. Ha valakit megkérek, hogy jöjjön, annak hétköznapi oka van. Mert pénzt ad, vagy könyvet ír rólam, vagy tesz valamit az érdekemben. Általában csak ilyenkor kérek arra valakit, hogy jöjjön. De itt nincs szó semmi ilyesmiről; ez sem világi, sem szellemi előnnyel nem jár. Így senkinek nem kell idejönnie.

V: Mondd meg neki, hogy kedveljük ezt a szórakozást!

M: A név és a cél spirituális tudás. De a játék kártyajáték. [nevetés]

V: Mondd meg neki, hogy én jó kártyás vagyok!

M: Amiket hallottál megértetted, és benned is fog maradni? És ha igen, és őszintén, akkor nem szükséges ide eljőnnöd. Nem fogjuk az utadat állni, de neked már nem szükséges jőnnöd. Azonban jöhetsz, ha akarsz... [A szóban forgó hölgy az órájára mutat] Ha egy hölgy spirituális keresése magas rendű; a gyermeki és családi szeretet aranykötvényeivel bír. Minden szórakozás.

Van kérdés?

T: Mindenki teljesen ellene van, hogy Maharaj dohányozzon. Volt ez az orvosa, és az orvos azt mondta neki, mindenki azt mondja neki, hogy meg fog halni a cigarettázás miatt. Azt mondják neki, ne igyál kávét, ne fogyassz ezt, ne fogyassz azt; ezért azt mondja, csökkentheti, de végleg abbahagyni biztosan nem fogja. És miért? Csak egy kicsivel élne tovább, nem igaz? Azt mondja, még Visnu, Rama, Maheswara is csak meghatározott ideig éltek. Miért kellene aggódnia emiatt?

M: Nem szükséges semmilyen áldásért idejönni. Senki sem adhat neked áldást. Senki nem hozhat létre benned változást. Senki semmilyen instrukciót nem adhat neked. Már akkor tökéletes voltál, mielőtt idejöttél. És abszolút tökéletesen fogsz visszatérni, anélkül, hogy bármilyen csorba esne rajtad.

V: Akkor az embernek a hibáin keresztül kell tanulnia?

M: Ki mondta, hogy hibát követtél el? Amikor megérted, hogy tökéletes vagy, csak akkor szerzel tudomást róla, hogy hiba történt. Csak akkor ezt tudhatod, amikor valódi állapotodat megérted; akkor fogod tudni, hogy hibák voltak elkövetve. Vagyis, mikor fogod kijavítani a hibákat? Van rá alkalom?

V: Igazából nincs. Csak annak a megértéséről van szó.

M: Valamilyen kérdés?

T: Ő nagyon magabiztos, tudod, mert bármilyen kérdést tesz fel, azt kondicionáltságod keretein belül teszed. És ő tudja, hogy ő túl van minden kondicionáltságon, és ezért tud válaszolni minden kérdésre. Ő tehát mindig készen áll a válasszal számodra, te viszont a kérdést mindig elméd kondicionáltságán keresztül próbálsz előkészíteni, azon keresztül, amit tanultál, szereztél, mindezen dolgokon keresztül. Vagyis tegyél fel olyan kérdést, amelyet csak tetszik, mert ő magabiztosan meg tudja válaszolni.

Az a néhány szó, amelyet kimond, nagyon mély tudást hordoz, és mindezt rendkívül elbűvölő módon teszi. Most azt mondja, hogy most csupán az időt ütöm agyon. Az időt akarom elütni; ezért beszélek. Egyébként egyáltalán nem akarok beszélni. Ez az ő nagysága. A *jnani* részéről a legmélyebb tudás átadása is csak az idő elütése, mivel ő mindenről tudja az igazságot.

Mindez álombeli történés; ő a te álmodban válaszol. Te álomban jöttél ide. Mi az, amire helyesen kell válaszolni az álomban? Mihelyst az álom vége tér, minden továszall. Tudod, ő teljesen bizonyos a valódi helyzetéről, ez minden.

V: Ez azt jelenti, hogy minden eleve meghatározott?

M: Igen, a dolgok objektíve, önmaguktól történnek. Álmodban a dolgok önmaguktól történnek, vagy te csinálsz őket. Itt is ugyanilyen módon történnek a dolgok.

Akármi, ami az álomban megtörténhet, az itt is megtörténhet. Ha ezt egyfajta rendszernek akarod tekinteni, akkor ilyen rendszer nincsen. Nagyon egyszerűen fogalmazva, az életerő mozog; természete, hogy mozogjon. És akármilyen szavak jönnek elő, a szavak jelentése az elme. Hacsak

és amíg rendelkezel az életerővel, nem tudsz mondani, nem tudsz tenni semmit. Az elme fog csak dolgozni, ha rendelkezel az életerővel.

Most vegyük a tudományos nézetet. Nem kell dolgozni a tudás állapotába való beavatáshoz. De amikor a tudás állapotában vagy, tudsz dolgozni. Nem szabad dologtalannak maradnod; menj hát, dolgozz tovább. Dolgozz akár a szegényekért, a közösségért, vagy a haladásért, bármit teszel, az legyen a tudomás, a valódi tudatosság állapotában. De ha engem kérdezel, hogy segíti-e a munka az embert a megvalósításban, a válaszom az, hogy semmi nem segít. A megvalósítás az első, majd aztán kezdődik a munka; a dualitás elveszett.

V: Ő tudja, mert tapasztalta. Én nem rendelkezem ezzel a tapasztalattal.

M: A tudás részletes kifejtése teljesen ritka dolog Indiában. Az emberek megtartják maguknak, és aztán eltűnnek.

Nincs semmilyen magyarázatom az itt folyó beszélgetésekre, a tudásra, ami itt kifejtésre kerül. Az csak megtörténik.

V: Ez a legnagyobb csoda.

M: De figyelj meg, hogy pár ember hasznát veszi ennek; megfigyelhetted a saját tapasztalatodból. Láthatod, hogy számos indiai jön ide. Miért jönnek? A *fizikai* jólétük érdekében. Az történik, hogy ezeknek a szegény embereknek valójában... már meg kellett volna halniuk. Olyanok, mintha már meghaltak volna, de életben maradtak, mert a társaságba kerültek.

V: Valamilyen *sadhanát* végeznek?

M: Ez elég nehezen elmondható. A legtöbbjük éppen csak túlél; nem túlságosan aktívak. Rossz egészségi állapottól szenvednek, és nem tudnak minden nap jönni. De elismerik, hogy e hely miatt élnek.

V: Van egy, számomra a munkám vezérlő elveként fontosnak tűnő dolog, annak megállapítása, hogy bír-e vajon értékkel az élet fenntartására való törekvés, amíg a tudatosság még lehetséges, és a személy megfelelően akarja azt használni. Máskülönb, semmilyen célját nem látom a test életben tartásának. Egyáltalán nem látom, hogy becsülné az életet.

T: Biztos hallottál a lányáról, aki elhunyt. Lánya a halálos ágyán feküdt. Maharajnak szokása volt este elmenni. Amikor elmenőfélben volt, Maharaj felesége, ami szintén élt akkor, azt mondta neki, „a lányod mindjárt meghal, miért kell most elmenned?” Azt mondta, „Ne aggódj, egy másodperc, és jövök; inna valamit, hozok neki valamilyen hideg italt.” De amikor Maharaj megérkezett, a lányt halva találta. Akkor Maharaj az italt tartalmazó üveget az asztalra tette, és ránézett. A lány felkelt, és megitta. Maharaj azt mondta, én hoztam. Te kértél rá. Miután végzett, Maharaj megkérdezte, akarsz élni? Ő azt mondta, nem. És ismét összeesett.

Egyáltalán nincs cselekvő; senki nincs, akinek identitása lenne, hogy tegyen valamit. A tudatosság terében minden csak úgy megtörténik.

V: Ezért olyan fontos, hogy ezeket a tanításokat minél szélesebb körben megismerjék, az Államokban, például. Azok nagyon nehezen fogják ezt megemészteni, mert ott nagyon erős a cselekvőség érzése, és nagyon nagy a teljesítmény iránti személyes büszkeség. Az egész társadalom a megbecsült emberek köré szerveződik, és annak megfelelően kategorizálnak, hogy mi az, amit szemmel láthatóan elértek.

M: Itt Indiában azt mondják, ezer közül egy, ha van, aki vágyakozik önmaga megismerésére, és millió közül egy, ha van, aki tényleg ismeri önmagát. Van még néhány ilyen mondás.

Azok, akik csak a tudást akarják... valójában én ezeket az embereket a saját rokonaimnál is jobban szeretem. Azok, akik becsülik az Ön-ismeretet, kedvesebbek nekem, mint a saját gyermekeim.

V: És egész jól gondoskodik róluk. Bátorítja, és szemmel tartja őket, ahogy a leckéjüket végzik; ők rendben lesznek.

M: [*Maharaj egy szerzetes ruhában lévő vendéghez fordul*] Azt mondom neked, ha megkapod tőlem a tudást, akkor ez a rajtad lévő ruha haszontalan lesz számodra. Egy kevésbé mindennapos ruhád lesz.

V: Ez azt jelenti, hogy le kell, hogy vegyem a köntöst?

M: Nem, az a *te* döntésed lesz. Saját magadtól fogod megtenni. Anélkül, hogy mondanám neked, amint tudni fogod, hogy mi az igazság.

V: Egyáltalán nincs szó módszeres megközelítésről, mint meditáció?

M: Semmi haszna. A tudás eléréséhez egyáltalán nincs gyakorlat. Nincs speciális gyakorlat.

V: És teljesen magától jelenik meg? Akkor semmit nem tehet érte az ember?

M: Tudsz a világról, spontán, minden erőfeszítés nélkül. Vagy kifejtettél valamiféle erőfeszítést, hogy megtudd, hogy a világ van

V: Nem tudom, kifejtek-e valamiféle erőfeszítést, de ez egy mentális teremtés, újra-megerősítése a saját világképemnek.

M: Fejtettél-e ki erőfeszítést, hogy megtudd, hogy a világ van, vagy csak úgy tudod, hogy a világ van – ez a kérdés. Az Önvalóról való tudás ugyanilyen.

V: Az embereknek azt tanítják, hogy bizonyos feltételeknek meg kell érni a megvalósításhoz. De akkor ez azt kell, hogy jelentse, hogy nincsenek speciális követelmények.

M: A tudomás nem lehet érett, vagy éretlen, akár egy gyümölcs. Tudod, hogy vagy, vagyis „én”-tudatossággal bírsz. Jelenleg helytelenül a testtel azonosítod önmagad. A test kapott egy bizonyos nevet; az vagy „te”, úgy tekinted magad, mintha az lennél. De én azt mondom, hogy ebben a testben tudatosság van jelen. Vagy az „én vagyok” tudomás, ahogy én nevezem. Ezzel a tudomással kell azonosítanod magadat. Ez minden.

V: Mi a véleménye az ember megélhetéséről? Magától történik, vagy ez embernek erőfeszítést kell kifejtenie a megélhetése érdekében?

M: Automatikusan, spontán történik. Hasonlóképpen, mint a felkelés, és az aludni térés, ez szintén történik.

V: Most köntöst viselek, és ha úgy döntök, hogy leveszem, az egy másik döntés. Lehetne aztán egy másik feltétel, és én valami mást csinálnék helyette, ami végeredményben ugyanaz.

M: Továbbá, ez a test ugyancsak egy burkolat. És meg kell értsed, hogy te nem az vagy. Te nem a burkolat vagy.

V: Vagyis, ez azt jelenti bizonyos szempontból, hogy a test gondot visel saját magára?

M: A test semmi más, csupán táplálék.

V: De valami módon táplálékra van szükségünk az életben maradáshoz.

M: Bármilyen táplálékot elfogyasztasz, az végső soron ezzé a testté alakul át. És ez a test pedig a tudatosság tápláléka. Így, ha a táplálékkal jössz, a testtel jössz. A kérdés az, helyesen azonosítod-e, ami vagy.

V: Mit tanácsol, azonosítsam, vagy ne azonosítsam magam valamivel?

M: Ahelyett, hogy tartod magadat valaminek, azt kell tudnod, mi vagy valójában.

V: Európába készülök, hogy ott élő szüleimet meglátogassam, és biztos vagyok abban, hogy mire tartják a nézeteimet. És az én helyzetemben segítséget jelenthet számomra, ha csak úgy teljesen figyelmen kívül hagyom. És lehetséges, hogy nem különösképpen tetszik nekik, hogy szerzetesi köntösben vagyok, mert Európában ez sajátos reakciókat vált ki.

M: De engem ezek a dolgok nem érdekelnek. Bármibe öltöztél, nem számít, ami engem illet.

V: Nem, nem a ruha, hanem az attitűd. Például, ha levetném a ruhámat, csak hogy kedvére tegyek a szüleimnek, akkor egyetértének a rólam alkotott nézeteikkel.

M: De ez nem számít. Te önmagadról kérdeztél, az identitásodról. Ha eljársz ezekre a beszélgetésekre, majd a megszerzett tudással és megértéssel visszatérsz a hazádba, a viselkedésed lehet, hogy nem lesz olyan jó a szüleid számára. Nem fog tetszeni a szüleidnek. Így azt tanácsolom neked, hogy ne ülj itt.

V: Ha megpróbálok valóban azon a módon törődni a szüleimmel, ahogyan magammal törődöm, hogy megismerjem magam, akkor az egyetlen mód, hogy bármilyen hasznára legyek szüeimnek, hogy világossá teszem számukra önmagunk megismerésének a fontosságát.

M: Nem egészen világos, hogy kedveled-e ezt a köntöst, vagy sem. A kérdés most az, hogy te kedveld, vagy a szüeid kedveljék. Kedveled ezt a köntöst, meg vagy vele elégedve?

V: Abban bízom, hogy ha megkedvelik, akkor nem lesz késztetésem vagy érdekem a változtatásra.

M: Akkor most mi is van a szüleiddel, kedvelik? Ha ebben a köntösben fogsz járkálni, kedvelni fogják?

V: Nem tudom megmondani, mert amióta ezt a köntöst hordom nem találkoztam a szüleimmel.

M: Idejössz ma, és holnap, és a naptól, hogy előre haladtál, nem jössz többé. Holnap még tudsz jönni.

V: Miért nem tudok idejönni?

M: Megvásároltad a könyvet, mind a két kötetet [*I Am That*]; most olvasd el.

V: [*Új vendég érkezett, és kérdéseket tesz fel*] Olvastam a Bhagavad Gitát, az Upanishadokat, és *pranával* kapcsolatos kutatásokat végeztem. Hogyan lehetséges megállítani a zavaró gondolatokat miközben meditálok?

M: Megállítani a zavaró gondolatokat?

V: Igen, az elme háborgását, miközben meditálok.

M: Miben áll a háborgás?

V: Zavaró tényezőkből származik.

M: Mit értesz meditáció alatt? És mi a zavaró tényező?

V: Miközben egy mantrára, vagy a légzésre koncentrálsz az ember, akkor sok egyéb gondolat bejön, és nem tud megfelelően koncentrálni.

M: Nem tudod, hogy mi a meditáció. Az elme az áramló erő. Az elme folyamatosan áramlik; ez azt jelenti, hogy a szavak folyamatosan felbugyognak. Amikor nem vonódsz bele a gondolat folyamba, vagyis a szavak folyamába, vagyis az elme folyamába, akkor nem vagy az elme. Amikor az elme figyelésének a pozíciójában vagy, akkor más vagy, mint az elme.

V: Nagyon nehéznek találom ezt.

M: A meditációhoz csak az „én vagyok” tudomással azonosultan kell ülnöd, és meg kell szilárdítanod önmagad, hogy nem a test vagy. Csak az „én vagyok” tudomásban kell, hogy időzz – nem a pusztán „én vagyok” szavakban. A test dizájnja nem az identifikációt jelöli. És a név, amelyet adtak neked, vagy a testnek, úgyszintén nem a valódi identitásod. A nevet, amelyet rád tettek, vagy a név, amelyet magadról hallasz – önmagadként fogadtad el. Hasonlóképpen, mióta megláttad a testedet, azt gondolod, hogy te a test vagy. Tehát, fel kell adnod mindezen ideákat. És az immanens tudás, hogy vagy, szavak nélkül, az önmagad vagy. Ebben az identitásban kell magadat stabilizálni. És aztán bármiféle kétséged lenne, az igazi tudással meg fog világosodni, és minden fel fog tárulni benned.

A „te vagy” immanens elve szavak nélküli, nevezzük *atmannak*, az önvalónak. Te az önvaló vagy, és nem a test vagy. Ezzel a meggyőződéssel kell meditálnod, hogy én csak az önvaló vagyok. Az önvaló vagy az *atman* leveti a testet, amely eseményt normál körülmények között „halálnak” nevezünk. De az önvaló számára nem létezik halál.

Ismétlem: Az *atman* elhajtja a testet. Ez a test halála, de az önvaló, vagy *atman* nem hal meg. De ha azt mondja az ember, hogy én a test vagyok, akkor biztos, hogy meg fog halni.

Ki az, aki az értelem segítségével megérti, ehhez a „ki”-hez ragaszkodj, ne az értelemhez. Kapd el. *Legyél az.*

V: Azt szeretném kérdezni, van-e használható módszer a *mokshához* való eljutáshoz, és vannak-e különleges jelek, melyek alapján megkülönböztethető, mely részek a legjobbak számunkra?

M: Csak hallgassd mindezt, akármit mondjanak itt; kövesd azt, időzz benne, és légy az. Ne kérdezz más engem utakról. Ismertetem az utat, hallgassd meg, időzz benne.

V: Mi alapján feltételezi, hogy megismerjük?

M: Hallgatni tudod a beszélgetést, hallod azt? Így, miközben hallod, *légy az.*

Ahogy korábban mondtam, az idő gyorsan telik. Le tudod állítani minden kérdésedet? Nagyon jól kezdtél; nagyon lényeges kérdéseket tettél fel.

V: Engem a gyakorlat érdekel rendkívüli módon, hogyan kell elindulni.

M: Felejts el minden ezzel kapcsolatos fizikai diszciplínát. Én az „én vagyok”-ban való időzésről beszélek neked, arról a tudásról, hogy te vagy, hogy te az kell, hogy *legyél*. Csak légy az. Ezzel az „én vagyok” tudomással, ragaszkodj az „én vagyok” tudomáshoz.

V: Nehéz elhagyni a cselekvéshez való ragaszkodást; még ezen a módon sem könnyű mindig észben tartani az „én vagyok”-ot, az *atman* igazságát.

M: Tudod, hogy itt ülsz; tudod, hogy vagy, igényel-e különleges erőfeszítést ahhoz a „te vagy”-hoz való ragaszkodás? Tudod, hogy vagy; időzz csak abban. Az „én vagyok” princípium szavak nélkül, amely önmaga az Istene minden Ishwaráknak.

V: Az önátadás nem hasznos a kezdeti lépések során?

M: Első lépés, vagy második lépés, az én lépésem az első, ugyanakkor az utolsó lépés! Az „én vagyok” tudomás, szavak nélkül, maga Ishwara. Ő, Ishwara, nem akar másikat (*Maya*) képviselőt, vagy közvetítőt. Közvetlen.

V: A probléma, amibe néha beleesünk, az elme gyengesége. Ez elhomályosítja a tudatosságot.

M: Ki esik prédául az elme gyengeségének? Te a testtel való azonosultság nézőpontjából beszélsz. A valódi „te” nem a test. Azt nem lehet semmilyen fegyverrel darabokra vágni.

V: Mindig a hamis azonosulás.

M: Ha a testként azonosítod magad, az ilyen identitást le kell vetkőzni, le kell róla mondani. Valódi identitásodnak nincs teste, és nem gondolkodik. És te az önvaló, a spontán „vagyok” tudomás vagy. Mivel az önvaló nem a test, az önvaló se nem férfi, se nem nő.

Ezért, a helyes megértéshez testnélkülinek kell lenned. El kell vesztened a test érzetét. Semmi haszna a testtel való azonosulásból próbálni keresni a megértést. Be kell teljesítened a fogadalmat, hogy te nem a test, hanem kizárólag az immanens „vagyok” princípium vagy.

V: Vagyis, az ebben a princípiumban való tartózkodás nem jár erőfeszítéssel?

M: Mit értesz „erőfeszítés” alatt? És mit szeretnél birtokolni, elérni?

V: Még mindig „vagyok” próbálok lenni.

M: Arról van csak tudomásod, ami erőfeszítéssel jár? Te erőfeszítés nélkül az vagy. Csak törekedj rá meggyőződéssel.

V: Az erőfeszítés akkor csak a test tudatosság érzetét érinti? Mivel az ember még mindig ragaszkodik a testhez. Ez valamiféle csapda. Valójában miért nem tud az ember a „vagyok” állapotában lenni? Mert még megmaradt valamennyi ragaszkodás, és az ember meg akar szabadulni ettől a ragaszkodástól.

M: Nem kell rá törekedned, hogy leválj a test érzettől. Amint abban időzöl, hogy te csupán az abban rejlő princípium vagy, és nem a test – ez elegendő. Amikor ezt a szilárd meggyőződést kifejlesztetted, lehet-e kérdés a testi azonosságtól való elkülönülés?

[Egy hónappal ezelőtt meghalt Maharaj egyik rokona, egyben legnagyobb rajongója. Ezért hozta fel a következő példát.] H. úr nincs többé. Most tudom, hogy ő nincs. Éppen így kell meggyőződéseddé válnia, hogy „én nem a test vagyok”. Olyan meggyőződésednek kell lennie, hogy én nem a test-elme vagyok, hanem csupán a „vagyok” tudomás. Ha ez bekattan, akkor azonnal kattann. Tudod, én egyikőtökhöz sem kötődöm. Miért érzek így? Mert semmit sem érzek a saját énemről, és ez a tudatosság sem érdekel. Tegyük fel, hogy eltávozik. Ez a legkevésbé sem érint engem, mert én nem vagyok ez a tudatosság – egy lépéssel túl vagyok, amiről azt mondom nektek, hogy kövessétek. Először is a tudatosságban kell időznünk; ez az első lépés. Majd a tudatosság sem vagyok. És ez a megértési mód mindenki másra is vonatkozik, teljes egészében. De még a „megértés” sem a megfelelő szó – az igazságban időzésre. Az általam követett módszer mindenki más számára alkalmazható.

Van egy vers, amely azt állítja, hogy a valódi bölcs minden rajongót azonnal önmagává, vagyis az igaz Önvalóvá transzformál. A „jnani” – és ő áll a legmagasabb fokon – a célállomáson, a végpontban van megszilárdulva. Ő már a célállomáson van. És mivel erősen megszilárdult a célállomáson, az ő számára nem létezik mozgás.

Normálisan különféle utakról beszélünk; az utak mozgásra engednek következtetni. Én nem fogadok el utakat. Te magában a végcélban vagy. Ez az én tanításom.

V: Más alkalommal mégis elismerte Maharaj a diszciplína szerepét. Ezt az I Am That-ben mondta, a kezdőknek.

M: Az is világosan megértendő, hogy nem vagy férfi illetve nő. Ha egyáltalán hangot adsz annak, hogy férfi vagy nő vagy, azt jelenti, hogy testként próbálsz magad megérteni. Ez a történet olyan, mint egy baleset. Tegyük fel, hogy baleset történt, és egy végtag odaveszett. Tudod, hogy a

végtag odaveszett; ez egy testi kifejezés. Hasonlóképpen férfinak vagy nőnek nevezni magad ugyancsak testi kifejezés; vagyis, a testre való utalás – a testtel való azonosulás.

Időzz erős meggyőződéssel kizárólag az „én vagyok” tudomásban: a test-elme érzettől megfosztottan, csak „én vagyok”. Ha abban időzöl, ha csak az vagy, akkor az idővel éretté fog válni. És fel fogja tárni számodra tudás egészét. És nem kell senki máshoz elmenned.

V: Már másfél hete itt vagyok Maharajnál, és az ő tökéletes megnyilatkozása révén nagyon tiszta lett számomra, hogy a *sadhana* az, ami számít, nem fogalmak gyűjtése, amelyek egyáltalán semmit nem jelentenek. Nem változtatnak semmin, nem szolgálják a megszabadulásodat semmilyen módon. Csupán szemetek. Az egyetlen dolog, úgy érzem, hogy követni kell a hivatásodat; vagyis amire a tested elvégezni rendeltetett. Ennek van egyedül jelentősége. Amióta az *I Am That* az életembe belépett, az az egyetlen tanító, akihez valaha is fordultam. Mióta megáldattam a lehetőséggel, hogy Maharaj társaságában lehetek. És nem szándékozom sehova máshová elmenni.

M: Amit mondtál, azzal egyetértek; de miért van így? Mert az Önvalónak nem lehet képmása. Nem tudod azt mondani, hogy én olyan vagyok, mint ez.

V: Túl minden verbális megfogalmazáson.

M: Nem emészthető az érzékek vagy az elme által.

V: Maharaj azt mondta korábban, hogy ez nem az elme megtisztításának, hanem egyedül az abban a folyamatban való időzésnek a kérdése, ami az „én vagyok”. Abban a pillanatban, például, amikor a munkámba, a művészetembe, a fiamba, vagy valami másba feledkezem, abban a pillanatban, amikor a belefeledkezés, vagy az öröm, vagy a bánat megzavarja a tudatosságomat, én Az vagyok. Még, ha tudom is, hogy én Az vagyok. Ez a belefeledkezés az az érzés, amit érzek.

M: Tudatosságod kezd összezavarodni. Ne nyújtsd el, beszélj tömören. Neked, a tudatosságnak viszont, nem kell összezavarodnod, mert semmilyen külső következmény nem érinthet. Mivel a következmény nem tudatosság. Tegyük fel, egy nagy bankköveteléssel bírsz, és történik valahol valami. A követelésed nem fordul hirtelen adósságba, ugye? Tudatosságodat hasonlóképpen nem zavarhatja meg semmiféle felfordulás.

V: Vagyis, ez azt jelenti, hogy nem rendelkezem tudatossággal. Azt hittem, rendelkezem a tudatossággal, de nem.

M: Az „én” a tudatosság maga; nem az a kérdés, hogy az én vagyok a tudatosság, maga az „én” a tudatosság. Csak nem kell kimondanod a szót, hogy „én”. Te minden kétség nélkül vagy; a „te vagy” maga a tudatosság.

V: Rendelkezem tudatossággal, de *lennem* kell a tudatosság, valószínűleg.

M: Most ez egy nehezen megfogható kérdés. Reggel felébredsz. Tudatában vagy az ébrenléti állapotnak. A „te” aki tudatában van az ébrenléti állapotnak, az ébrenléti állapot előtt is kell, hogy létezzon, nem?

V: De igen.

M: Na, most, a pillanatban, hogy felébredtél, vagy az éber állapotot megfigyelted, „én vagyok a test”-ként kapaszkodsz a világba.

Ezt az egész titokzatos dolgot meg kell érteni. Az ébrenléti állapotot megkülönböztető, vagy felismerő princípium az isteni állapot. Tudjuk, hogy felébredtünk, a testbe kapaszkodva; vagyis a testi állapot, az individuális állapot egy durvább állapotba való bukás, mivel a *jiva-atman* durvább [mint a *Paramatman*]; a test-elmébe való kapaszkodás én vagyokként, az ébrenléti állapotban.

Az újonnan jöttek számára nem fogom a leckéimet újra meg újra elismételni. Légy éber, és figyeld a beszélgetést hiánytalan figyelemmel. Aztán gyakorolj.

Elmém hajlamai majdnem leálltak, saját maguktól. Nincs gondolati működésem. Most a nyilvánosság kedvéért miért kellene elmémet magyarázkodásra készíteni?

Más a helyzet, amikor megérted, mit mondok. És amit mindegyre ismételve, nem mindenki fogja megérteni. Ha és amikor megérted, annyira közel fogsz hozzám kerülni, hogy fel fogod ismerni, hogy mindez teljességgel illúzió – hogy akármi is az, ami miatt látod a dolgokat, maga is illúzió. Azután felteszed a kezed, és feladsz mindent, mivel meggyőződsz róla, hogy mindez valótlan.

Most az történik, hogy akármi lát, és gondol az ember, az valami konkrét és létező, és ki akarja fejteni azt. Bármit örökölt, azt gondolja, hogy az valami szilárd és értékkel bíró, és a vagyonát akarja gyarapítani, holott igazság szerint ő maga objektum, és akármit gondol róla, és tesz vele, az maga illúzió. Tehát bármit szerez, illúzióhoz kötött. Úgyhogy az embernek a dolgokra vonatkozó egész nézetét radikálisan meg változtatnia. És csak akkor fogja megérteni, mi az igazság.

Maga a tudatosság minden baj forrása, mert amint tudatossággal kezdesz bírni, attól kezdve az a magja minden akarásnak – egyre többet és többet akarsz, a baj alattomos magja magában a tudatosságban van. És ez az, amit meg kell érteni.

Az emberek mendemondákra alapozva beszélnek reinkarnációról, többször születésről. De még a *jnani* is egyetlen születésnek van tudatában, hogy lehetne akkor egynél több születésről beszélni?

Egyetlen *jnani* sem létezik, aki fel tudná idézni első születését. Az „én vagyok” koncepció az őseredeti *maya*. És a *maya*, ez az őseredeti „én vagyok” koncepció támogatást igényel, és Isten valamint Ishwara ezért születtek meg. Ezzel együtt jött létre a teljes megnyilvánulás, az egész Univerzum. Egyébként abszolúte semmi nem létezik. És a sok *jnani* közül csak kevesen ismerik ennek az őseredeti koncepciónak a valódi természetét.

T: Azt mondja, abszolúte nincsenek szükségletei, nem hiányzik neki semmi, távoztak. Nem érzi vágását, hogy idejőjjetek, és hallgassátok őt... Ez semmi; ő az Abszolút, és az Abszolútban nem akar semmit, nincs szüksége semmire. Amikor csak idejössz, mindenféle koncepciókkal érkezel; a koncepciók csupán szórakozás a számodra. De annál többet nem fogsz megérteni, valószínűleg, mint az elmondottak.

Ránézésre ő egy átlagember, egy közönséges test, de híre ment a világban, hogy nagy filozófus; ezért jöttek mindannyian.

M: De mi vagyok én önmagam számára? Valójában ma az Abszolút állapota az enyém – ahol nincs se Létezés, se nem-Létezés. Abszolúte semmit nem kell csinálnom azzal, ami ma ez a test. Bármit is kell adnia neked, számomra nincs jelentősége. Ami engem illet, én abban az állapotban vagyok, ahol a lét és nem-lét egyáltalán nem számít.

Ha te úgy érzed, hogy én ezt csinálom, akkor meg fogom szerezni. De amikor megérted az igazságot, fel fogod ismerni, hogy nincs semmi; te nem vagy. Így tehát, bármit kapsz, mit számít az?

Valaki engem hibáztat egy nagyon súlyos betegség miatt, de akármit érzékelt, és akármit látott, abszolúte haszontalan. Nekem ezért nincs ezzel teendőm. Megmutatom az igazságot, de te nem tudod megragadni; senki sem tudja.

V: Maharaj ma még saját nem-létezésére is nagyobb hangsúlyt helyezett, úgyhogy megkérdem, noha igaz, hogy az „én-vagyok-ság” vagy létezőség egy időhöz kötött dolog és egyfajta illúzió eredménye lehet, nincs-e valamilyen valóságosabb és tartósabb az „én-vagyok-ság” felbukkanása előtt?

M: Bármi volt is, az „én-vagyok-ság” értéktelenné vált. Na, most bármi maradt, az a szilárd dolog, és *Parabrahmannak* nevezik: ami értéktelen volt, de még most is az.

Swartha (*swa* én, és *artha* cél) egy szójáték marathi nyelven, aminek a jelentése önzés, illetve jelenti az „én jelentését” is. Tehát, hogy jött itt be az önzés? A *swa artha* azt jelenti, a magam számára akarok valamit. Ahogy ez a tudatosság megjelenik, mindenféle szükségletek és óhajok kezdődtek. Na, most, mi volt a helyzet ezt megelőzően? A tudatosság megjelenése előtt nem voltak szükségleteim, nem voltak óhajaim. Egész voltam, mindenféle szükségletek nélkül. A szükségletek és óhajok csak akkor kezdődtek, amikor a tudatosság megjelent rajtam. Amint az Önvaló jelentését megismertem felismertem, hogy az „én” mint entitás nem létezik. Így hát, ki az, aki akarhatna valamit? Csak amíg entitásnak gondoltam magam a tudatosság miatt, addig akartam valamit, voltak szükségleteim. Így a jelentés kettős, az első akar valamit, és a második, ebből következően, nem akar semmit, mert nem létezik entitás, aki akarhatna valamit.

T: Amit elmond nekünk, a saját intuitív tapasztalatából való. Így amit elmond, az igazság. De ugyanazzal a lélegzettel azt is elmondja nekünk, ami az önmagával kapcsolatos állapotból mindannyunkra vonatkozik. Így ha azt mondja, amit gyakran megtesz, hogy történt „velem” valami, vagy „ami engem illet”, távol próbál tartani bennünket, ugyanakkor elmondja nekünk, hogy bármi is az ő intuitív tapasztalata, bármelyikünknek lehet ilyen intuitív tapasztalata. *Lehet*. A lehetséges.

V: Ezért vagyunk itt, és nem valamilyen filozófusnál.

M: Ha már a filozófusok szóba kerültek, mit ezek a csinálnak filozófusok? Csak filozófiát játszanak. És mindazok a koncepciók, amelyek a legkedvesebbek számodra, önmagad képei. Önmagadnak a képe az a koncepció, amely a legkedvesebb számodra. [Az egyik vendégre utalva] Ő most ezeket a Buddha köntösöket viseli. Mi ez, ha nem koncepció? Semmi más, csupán koncepció. Amikor képtárba, moziba, színházba mész, mit látsz? Látsz-e bárhol eredeti ént? Színjátékos, színjátékos, színjátékos. És ez meggy vég nélkül. Minden játssza a szerepét. Olykor olyan vagyok, mint ez, máskor olyan, mint az. És van-e benne igazság? Semennyi!

Az, ami tudattalanul megjelent, végtelen számú szerepet vett magára, és olyan szavakban mozog, mint *Brahman*, *Ishwara*. De jegyezd meg, hogy az „én vagyok” tudomás nem maradandó.

Örökké arra kérek, hogy meditálj. Miért? Mert akkor a tudomás, amely tudatosság, fel fogja fedni számunkra a gyermek Úr Krishna rejtélyét. És mi ez a rejtély? A gyermek Úr Krishna ez a tudatosság, amely formák millióiban manifesztálja magát. És eljön hozzánk, vagy a tudomás fedni fel számunkra, tény az, hogy ami felveszi mindezen formákat a világban az önmaga valójában forma nélküli – tér- és idő nélküli. Ami a tudatosság miatt fel tudja venni mindezen különböző formákat, az önMaga időtlen, tértelen, identitás nélküli, kondicionálatlan, és őseredeti.

A gyermek Úr Krisnáról – el fogja mondani neked, hogyan és miért született a gyermeki test, hogyan született a tudatosság, ennek a testnek és a tudatosságnak az illuzórikus természete, és hogy az eredeti állapot időtlen, forma nélküli, és ami történt, puszta illúzió. Amint felismered az igazságot, hogy a tudatosság hatalmába kerített téged, többé semmire nem lesz szükséged.

Menj vissza gyermeki formádhoz, hogy felismerd, hogy ami magára vette a manifesztáció formáinak a sokaságát, az önMaga abszolúte forma nélküli. Akik ezt meghallották közülünk, és szívükbe fogadták, végére fognak járni az egész rejtélynek.

1980. július 10-11-12.

9. VÉGÜL FEL KELL ADNOD A TÁRSULÁST A TUDATOSSÁGGAL

MAHARAJ: Akik olyan helyzetben lévőnek gondolják magukat, hogy tudásukat közvetítik, egy alapvető tényt felejtenek el, tudniillik, hogy pusztán megjelenés után mennek. Valaki kifejti a tudást, és az abban részesülő utánozni kezdi a személyt, akitől a tudást kapta. Így, akármit visel a tanító, ő is azt fogja viselni; akármilyen modora van a tanítónak, utánozni fogja. És az úgynevezett „tudás”-nak az átvitelére csak a fogalmakra nézve valósult meg. Lényegében így honosodnak meg hagyományok, és így jönnek létre hagyományos imádási formák, mindennek köze nincs az alapvető tudáshoz.

Bármilyen, amit hallottál, bármilyen, amit mondtak neked, értéktelen, ami engem illet. Tudni szeretném, elfogadod-e tényként, hogy az egyetlen tudás, amivel valójában rendelkezel, a te vagy tudomása, a tudatosság. Ha azt hiszed, hogy bírsz bármiféle ettől eltérő tudással, az pusztán szóbeszéd, valamilyen szerzett, illuzórikus tudatosságon alapuló tudás. Így van, vagy nem így van?

VENDÉG: Szerintem így van. A tudás gyökeresen megszabadított a tehertől, amivel ide érkeztem. Az még csak nem is érdekel többé.

M: Ami maradt, az én vagyok alapkonceptiója. Ez az egyetlen koncepció, ami megmarad, és még ennek is mennie kell. Ha bátorítod, mindenféle terhet fog felhalmozni. Ha figyelmen kívül hagyod, el fog távozni.

V: Mióta itt vagyok Maharajnál azóta érzem, hogy az egyetlen dolog, amivel ő folyton visszahúzza engem az „én vagyok” érzésében való időzés abszolút igénye, és annak meghaladása. Minden más – amit gondolhatok róla, amit beszélhetek róla, amit csinálhatok vele – csak eltérít az általa adott központi parancstól. És ez ahhoz az utasításhoz hasonló, amelyet először a könyvei révén kaptam, amely a társaságában csak még alaposabban megszilárdult és megerősödött; ez a kulcs, amely az ő irántam való kegyelmének verbális formája.

M: Végül az embernek még a tudatossággal magával való társulást is fel kell adnia. Ez a végső cél.

V: Amikor tanításának paradoxonja átjön, mintha az örökké ezt a feltevést gyártaná önmagáról ember. És ez olyan, mint az a feltevés, amelynek érvénytelenítenie kell az önmagáról gyártott feltevést. Létezik a kegyelemnek egy kifürkészhetetlen eleme, ami bejön ebbe, hogy kívülállóvá teszi az embert azon, amit mindig csinál, azon értelemben, hogy „én vagyok”-ként definiálja magát. Ez nem kifejezhető.

M: Aki a spirituális út mentén keresésbe kezd, kapni remél valamit. De amikor megérti, amit mondok, akkor a valami iránti szükséglete valójában eltűnik.

V: Maga az elvárás foszlik szerte.

M: Aki elemésztródi a család iránti szeretet kötelekeitől, nem fogja tudni megérteni e dolognak a lényegét, e tudásnak a titkát. Az ember arra a végkövetkeztetésre jut, amennyiben helyesen értelmezi a tanítást, hogy nem létezik semmilyen „én”-hez hasonló entitás. Akkor lehet-e kérdés, hogy valaki akar valamit? Akár világi, akár nem világi, lehet-e kérdés egyáltalán, hogy valamit keresni kell? És ki által?

A tudatosság spontán jött önmagára. És ami spontán jött, el is fog távozni, ugyanilyen módon. Mi az akkor, amit az identitásomnak tekinthetek? Hogy ez a tudatosság rád jött akaratlan, spontán, tény vagy nem tény?

V: Abszolúte így van. Semmi közöm a tudatosság megjelenéséhez vagy eltűnéséhez.

Maharaj a vágyról beszélt ma reggel, és arról, hogy egy teljesen megszabadult embernek az Abszolút az otthona, a vágyai pedig megszűntek. Arra lennék kíváncsi, hogy ez abszolút értelemben van-e így? Számomra úgy tűnik, hogy amíg ez a test-létezés fennáll, mindig fognak vágyak felmerülni. Ezek sokkal törvényszerűbb természetet mutatnak, és nem kötődnek az emberhez, aki megszabadult? Vagy pedig a vágy valóban megszűnt, és az egyetlen ösztönzés egyszerűen csak az ő test-elméje túlélése érdekében merül fel?

M: A *jnani* bármit megtehet, amihez kedve van. Külsőleg tűnhet úgy, hogy vágyakkal bír, és beteljesíteni próbálja azokat. De végül, amikor megtudja, hogy nem rendelkezik identitással, akkor ő az Abszolút. Ki az akkor, aki hasznot húz ezekből a vágyakból, ki az, aki foglalkozik velük?

V: A vágy ereje elveszett, ez világos.

M: E beszélgetés meghallgatása után mit gondolsz önmagadról?

V: Még merülnek fel bennem vágyak, amelyektől nem szabadultam meg. Ez nagyon világos számomra, és az is, hogy ez a test-elme saját végzettel bír. Tanításának a fő üzenete számomra, hogy a világban való élet, és szolgálatban való élet tökéletesen összeegyeztethető az általa javasolt spirituális gyakorlattal. És a vágyak, amelyek még felmerülnek, erejüket fogják veszíteni, nem valamely részemről tanúsított manipuláció miatt, hanem egyszerűen azért, mert e felé a gyakorlat felé fordultam a vágyak helyett.

M: Ha úgy tekintesz önmagadra, mint akinek neve és formája van, identitással rendelkezik, akkor a vágyak hatással lesznek rád. De amikor tudod, hogy valójában semmilyen dizájnod – se színed, se neved, se formád – nincs, akkor a vágyak kire vannak hatása?

V: Elég gyakori, hogy amikor az emberek spirituális gyakorlásba kezdenek, nagy izgalomba jönnek; általában arról számolnak be, hogy amikor egy spirituális mester kegyelemteljes társaságába kerülnek, a vágyak erősödni látszanak, mintsem varázslatos módon szertefoszlának. És ez olyasmi, mint amikor Maharaj két-három napja beszélt, hogy az életerő megerősödött, és megtisztulás következett be. Nekem azt mondta, semmi sincs, amit ezekkel a vágyakkal tehetnék. Ez az, amit a tanításából megértettem. Az egyetlen dolog, amit tehetünk, hogy nagyobb őszinteséggel fordulunk a gyakorlata felé, és a vágyakat egyszerűen csak elhagyjuk.

M: Nem szükséges akaratlagosan figyelmen kívül hagyni a vágyakat. Csupán szenteld a figyelmedet az „én”-tudatosságodnak – ez elegendő.

A táplálék eszenciában benne lüktet az életerő. És az életerő magában foglalja a létezőséget, az „én-vagyok-ság” érintését. És az „én-vagyok-ság” az érintése, vagyis a tudatosság végez minden tevékenységet a világban a test és az életerő segítségével. Ha a tudatosság nem létezne, senki sem érezné az éltető lélegzetet. Ebben a szervezetben mi a te identitásod, mi vagy te?

V: Én az vagyok, ami azt észleli. A Maharajtól hallottak szerint nem az éltető lélegzet ér véget a megszabadult állapotban. Játéka még nyilvánvalóan jelen van Maharajban.

M: Mi az, amit figyelsz?

V: Az éltető lélegzet játékát a testben.

M: Nemde ugyanabban az időben a tudatosságot is figyeled? Amikor az éltető lélegzet jelen van, akkor a tudatosság is jelen van. A tudatosságot, vagy „én-vagyok-ság”-ot nevezzük Ishwarának, istenfélő módon. Amikor az éltető lélegzet eltávozik, az isteni princípium is eltávozik.

V: A megelevenítő erő jelenlétét, amelyet az éltető lélegzet reprezentál számunkra, leginkább akkor tudom megfigyelni, amikor azt csinálom, amit Maharaj mondott számomra. Az „én vagyok” érzésében mindenféle dolgok történését érezni a testben, amelyek normális esetben nem vehetők észre. Nem vagyok benne biztos, hogy ez az, amit kérdezett.

M: Azt kérdeztem, hogy észlel-e tudatosságot is? Azt mondod, egy olyan állapotban vagy, amelyben megfigyeled az éltető lélegzetet, és annak a testen keresztül végzett tevékenységét, a testi tevékenységeket.

V: Úgy érzem, az nem megfigyelhető, a tudatosság...

M: Meg tudod figyelni a tudatosságot is? Honnan tudod, hogy vagy? A tudatosság tudja, a test nem tudja.

V: Úgy gondolom, hogy a tudatosság sok különböző módon használható. Számomra a tudatosság az éberség maga. Tudom, hogy Ön ezt (a szót) másképpen, speciális értelemben használja, de ez a mód az számomra... Nem, nem érzem, hogy a tudatosság olyan lenne, mint valami dolog, amely megfigyelhető; úgy gondolom, hogy az „én-vagyok-ság”-nak ez a fajta definíciója az a „képesség”, amelyet az ember meg akar ismerni.

M: Megfigyeled-e a tudatosságot, megfigyeled-e az „én-vagyok-ság”-ot?

V: Az „én-vagyok-ság”-ot, igen, néha.

M: Hosszú órák óta tanúja vagy a tudatosságnak, az „én-vagyok-ság”-nak. Ami azt jelenti, hogy tudod, hogy vagy, ez minden. A tanúság éppen ezt jelenti. Mivel tudod, hogy vagy, ezért tudsz minden másról is. Először a tudatosság önmagát ismeri, a „vagyok”-ot ismeri. És ezzel a „vagyok-ság”-gal vagyis a tudatossággal megvilágítva figyelhető meg minden más. Ugyanazt a leckét kell megismételniem újra és újra, és nem akarok spirituális óvodás csoportokat vezetni.

TOLMÁCS: A látogatóba érkező emberek csupán megnézik a bölcseket; nem mutatnak érdeklődést semmilyen tudás iránt, az ilyen mély spirituális tudás átvétele iránt különösen nem. Így Maharaj azt mondja, hogy mivel az emberek többségét ez jellemzi, nyugodtan mondhatod nekik, megnéztél, és most jobb, ha elmész. Most egyáltalán nem fog új jövevényeket invitálni. Korábban hívta az embereket, pusztán bőkezűség miatt, és azt mondta, gyere, és részesülj ebben. Azoknak a napoknak vége.

Most abban az állapotban van, amelyben nincs hely isten és hívő, *jnani* és hallgatóság számára. A különbség már eltűnt. Miért vesződne hát bármivel? Az ő szempontjából nézve semmi sincs, minden illúzió, amelyek mindegyikét már nagyon részletesen kifejtette.

V: Néha csak szóhasználaton múlik, nincs szó semmiféle félreértésről, és azt gondolom időnként, hogy amikor Maharaj tanítását angolra fordítják, több figyelmet kellene szentelni az olyan kifejezések használatára, amelyek konzisztensek azzal a móddal, ahogyan a legtöbb ember értelmezi azokat. Máskülönb az ilyen tanítások minden ereje veszendőbe megy.

T: Ezeknek a fordításoknak saját spirituális szókészletük van.

V: Teljesen vissza kellett térni az embereknek a szanszkrit szavak használatára, majd oldalakat kellett szentelni, hogy megkíséreljék megmagyarázni azokat. Éppen elegendő angol szó létezik arra, amit Maharaj kifejt.

T: Az angol és az amerikai angol eltérnek.

V: Tudom, mert az angol angolon nőttek fel.

T: Nekünk szintén van számos nehézségünk. Vegyük például a *vijnana* szót. A *vijnana* a fizikában és egyéb tudományokban használatos, de itt abszolút tudást jelent. Az *ajnana* a legalsó; ami annyit tesz, tudatlanság. A *jnana* tudás, és a *vijnana* a transzcendens tudás, Maharaj szerint.

M: Tudod, az „én-vagyok-ság” közönségesen az öt-elem kölcsönhatása és játéka. A Földből, a víz segítségével megtörténik a növényzet kicsírázása. A növényekből kivonásra kerülnek azon eszenciák, amelyek táplálékul szolgálnak az összes lény számára, például a gabona az emberi lények számára. Most e táplálék kvintesszenciája az, ami az „én-vagyok-ság”-ot fenntartja. A

táplálék testi formában kerül raktározásra. Az éltető lélegzet folyamatosan felhasználja a táplálékot. És a táplálék feldolgozási folyamatában az éltető lélegzet fenntartja az „én-vagyok-ság” lángját. Az „én-vagyok-ság” létehez a táplálék test, és az éltető lélegzet rendkívül szükségesek; röviden fogalmazva, az „én-vagyok-ság” a tápláléktest eszenciájának, és az éltető lélegzetnek a terméke. Ez után csak az „én-vagyok-ság” vagy tudatosság elérhető.

Na, most, a tudatosság belevonódása a test-elmébe, az individuum. Ami a test és elme által kondicionált. Az elme koncepció. Akármit fog fel az öt érzékszerven keresztül, majd tárol, az az elme. És akármilyen szavak kerülnek kimondásra, az is elme. Tehát amikor a tudatosság a test és elme által kondicionált, akkor individualista, személyes. És én mindig azt mondom az embereknek, hogy személytelenítsd magadat, a test-elmével való nem azonosulás által. Ha ezt megcsináltad, akkor a megnyilvánult princípium vagy; nem vagy többé személy, akkor csak tudatosság vagy.

Amikor a tudatosság azon állapotában vagy, akkor az elmefolyam megfigyelésének a pozíciójában vagy, bármilyen gondolat jut eszedbe –független vagy a gondolattól. Nem azonosítod magad a gondolattal. Miután megfigyelője vagy a testnek és a test cselekedeteinek, nem vagy azonos azokkal; független vagy a testtől. Ilyenformán te most tudatosság vagy; ez az első stádium. Vagyis, amikor csak tudatosság vagy, te vagy minden megnyilvánult; ezt szükséges felismerned. Aztán, feltéve, hogy te vagy, van minden, van a világ, és van istened. Te vagy az elsődleges ok, az előfeltétele minden más létezésének, akár istenedről, akár világról van szó. Tartózkodj csupán a tudatosságban. Figyelmed középpontjában csak a tudatosság legyen. Ez a meditáció.

Most a következő lépés – már reggel felmerült a kérdés -, hogy a tudatosság megfigyelőjének a pozíciójában vagy-e? Ez egyben az utolsó lépés is. Amikor a tudatosság – és természetesen az éltető lélegzet, a test és annak cselekedetei – megfigyelőjének vagy tanújának a pozíciójában vagy, akkor pontosan ezen megfigyelés erkölcsi tisztasága miatt, elkülönülsz a tudatosságtól.

V: Maharaj említést tett erről a minap. Az első lépéshez hasonló az „én vagyok” tudatosságban való megállapodás, és rögzülés, és az ebben az állapotban való megerősödés és stabilizálódás. Ekkor az ember a tanúság pozíciójában van, annak tanúja, amiről mindig feltételezi, hogy ő az.

M: Vagyis, amikor a tudatosság megfigyelésének a pozíciójában vagy, akkor a tudatosságon kívül vagy. Akkor az vagy, amit „az éberség állapotá”-nak nevezünk, a *vijnana* vagy *jnana* állapota. Ez megszilárdult már benned határozottan, vagy még tétovázol, ingadozol?

V: Az „én-vagyok-ság” e centrális érzése jóval szilárdabbá vált, hogy itt voltam, értelenül megyek haza, naponta kétszer előveszem a könyvet és olvasom, és akkor eszembe jut, hogy mit kellene tennem. Természetes vonzalmat érzek iránta mindegyre, egész álló nap.

M: Nem tudod visszaidézni, hogy a tudatosság tanúja kell, hogy legyen, illetve, annak meg kell történnie? Az *I Am That* könyv elolvasása után nem tudsz arra a következtetésre jutni, hogy szükség van a tudatosság tanúságára?

Tegyük fel, éppen most házasodtál; azt követően tudod, hogy valami módon más lettél, állapotod megváltozott: tanúja vagy a feleségednek, tudatában vagy, hogy férj lettél. Egy könyv elolvasása után hasonlóképpen vagy tudatában a tudatosságnak, ami jelen van. Ez (a tudatosság) nem a tudatosság tanúsága? Olvasni egy dolog, de valóban alkalmazni azt önmagadra, egy másik dolog. A beszédeimet megértve képes vagy a mélyére hatolni saját identitásodnak? Identitásodat rá tudod vonni önmagadra?

V: Néhány pillanatra, igen. A hajnali felkelő naphoz hasonlóan elsöprő érzés kíséri.

M: Meg tudod érteni a hajnalt? Mielőtt felkelne a nap, meg tudod érteni a napfelkeltét?

V: Intellektuálisan, igen.

M: Egyáltalán nem.

V: Nem tudsz a tanúja lenni.

M: Megrajzolható az „én vagyok” tudomásnak egy kézzelfogható, észlelhető képe? Elég világos ez a konkrét kérdés? Hogy akarsz akkor szokásos világi tevékenységeidet végezni? Miután tudod, hogy nincs természetes formád, nincs dizájnod, hogy akarsz végezni, szándékosan, a kötelezettségeidet?

V: Nem én fogom végezni; azok csak megtörténnek.

M: Ki tudta teljesen törölni a születés szimbólumát, amit az reprezentál?

V: Nem, nem teljesen.

M: Akkor hogy állíthatod, hogy megkaptad a tudást?

V: Nem állítottam egy percre sem, hogy stabil, az... én csupán azt mondom, hogy Maharaj beszédének értelme olykor lenyűgözően világos.

M: Szemmel láthatóan úgy érzed, hogy megértetted a szavak jelentését. De mit jelent az, hogy megértetted? Mert sugározhatasz most eksztatikus lelkiállapotot, de mennyi ideig fog tartani ez a boldog pillanat? Olyan, akár a láng, a tüzelőanyagtól függ.

V: Az eksztázis időhöz kötött.

M: Mi *nem* időhöz kötött? A tapasztalat, hogy vagy, időhöz kötött. Tudod, hogy vagy; ez egy időhöz kötött állapot. A tudatosság időhöz kötött állapotot jelent, és az idő megjelenése spontán. A tudatosság vagy „én-vagyok-ság” az idő, amelyet úgy hívok, hogy *kala*. *Kala* időt jelent. Az idő a tudatosság megjelenésével kezdett el ketyegni. Mindez fogalmak játéka. Az „én vagyok” elsődleges fogalma spontán megjelenik. Kedveli az „én vagyok”-ot; szereti az „én vagyok” állapotot. Egyre több fogalmat töm magába, teljesen beléjük van gabalyodva. És mi a forrása mindezen fogalmaknak? Az „én vagyok” elsődleges érzése. De soha ne feledd a tényt, hogy az maga egy fogalom, időhöz kötött. Úgyhogy mindez mentális szórakozás.

A világ illúzió, nem örökkévaló. Miért valótlan? Mert semmiféle tudás nem fog fennmaradni véglegesen, valódi tudásként. Én számtalan identitással rendelkeztem: voltam gyermek, voltam kisfiú, voltam serdülő, voltam középkorú férfi, voltam öregember. Más állandónak gondolt identitásokhoz hasonlóan ezek sem maradtak fenn. Végül nagyon öreg lettem. És aztán etetni kell engem, tudod, üvegből. Tehát, melyik identitás volt velem őszinte?

A korral járó érettségről – jóllehet az egyik oldalon érettebbé válsz, a másik oldalon összeapritásra, levágásra kerülsz. Az egyik oldalon nagyon öreg lettem, éveim száma gyarapodott; de a másik oldalon levágtam a hátramaradó életet. Bármit gyűjtöttem tudásként a magam számára, végül elvettem. És semmim sem marad a halál pillanatában: minden elvész.

A gyermekkortól kezdve az öregkorig különféle kapcsolataid vannak – fizikaiak, mentálisak és konceptuálisak. Ezek a kapcsolatok nem maradnak végig veled; sorban mind megsemmisül. Végül az „én-vagyok-ság” kapcsolat is, amelyről vélelmezted, hogy állandóan veled van, el fog hagyni a végén, mert az is időhöz kötött. Ily módon, amikor a test lehullik, az „én vagyok” érzés, amely már gyermekkortól fogva megvan, szintén elhagy. Így, az a valami, ami örök és igaz, ami az öt elemen túl van; transzcendálja az öt elem összes állapotát. Minden, aminek tanúja vagy, állandóan változik. Csak a változó állapotnak lehet tanúja, a tanú viszont nem változik. És amikor végül a tanúság teljesen leáll, az örökkévaló állapot van jelen. A talány nem kerül megoldásra addig, amíg arról van tudomásod, hogy születettél.

V: Miképp lehetséges ez?

M: Ne engem kérdezz; magadon belül kutakodj. A születésedről szóló tudást határozottan birtokolnod kell.

V: Igaz, de e világban, még ha a helyes utat járod is, vagy a jó dolgokat teszed is, soha nem kapod meg, amire vágyakozol.

M: Amit helyesnek gondolsz reggel, az helytelenné válik estére. A princípium, amely tudja ezt, még az *I Am That* könyvben sincs benne. Nincs benne ez az információ. Mi ez a princípium?

V: Egy könyv sem tartalmazza, nem lehet szavakkal leírni.

M: Ha megérted, hogy minden szón túl van, lesz büszkeséged, vagy egód az után, hogy megvalósítsanak, ha megvalósítanak?

V: Nem lesz számára hely.

T: Hogy haza irányítsa, e ponton nem csak együtt halad a kérdezővel, hanem a vita ellenkező oldalát is megvilágítja, mintha valami sajátos módon ördög ügyvédjét játszana.

V: Ez az ő nagy szolgálata számunkra. Ha képet akarunk alkotni róla, ezt látnunk kell. Nagyon erősen érezteti velünk. Ha valóban meghallanánk és megvalósítanánk, amit mondott, semmiféle bizonytalanság nem lenne. Nem lenne bennünk semmi, ami fenyegethetne. És mégis van. Ha a boldogság, amelyben nincs hely az egó számára, valóban a miénk lenne, nem maradt volna bennünk bizonytalanság – se félelem, se aggodalom. Úgy érzem, imádkoznunk kell, hogy az ő kegyelméből hasonlóképpen türelmetlenek legyünk önmagunkkal szemben, mint amit ő mutat felénk időnként. És mégis, hatalmas a türelem, ugyanakkor.

M: A komolyságotól és sürgősség érzésedtől függ.

Ishwarának, vagy Istennek éltető lélegzet nélkül nincs lelke; és Isten hiányában az éltető lélegzet nem tudna létezni. Valahányszor az ember a tudatosságot testre és elmére korlátozza, javának nevezik. Egyébként abszolúte független e kettőtől, a cselekvőtől és a reagálótól. A tudatosság, amely különböző alakzatokban és formákban fejezi ki magát, mindig egy; legyen szó rovarról, egy nagy vadkanról, vagy egy nagy emberről, semmiféle különbség nincs.

Életerő hiányában senki nem tudja Istent imádni. Voltaképpen az éltető lélegzet, az életerő az, ami Istent imádja. És Isten hiányában az éltető lélegzet nem létezik. És életerő nélkül történhetne-e akár egyetlen utalás is Istenre?

Amikor az életerő a tudatosságot úgy keresi, mint magát Istent, akkor a tudatosság fénye, amivel az életerő működik felragyog, és megvalósítja, amit megvalósítani akar – vagyis, az Istennel való egységet. Még ha az életerőt magának Istennek tekinted is, az eredmény ugyanaz lesz, mert a működő princípium az életerő. A tudatosság tanúsági folyamat csupán. Amikor az életerő minden akadály nélkül áramlik, akkor az ember még csak tudatában sincs az életerőnek, annak szabad mozgása miatt, és ezért a jólét érzésével bírsz, boldog vagy. Ha akadály merül fel, tudatára ébredsz az életerő működésében bekövetkező zavarnak, a jólét hiányának érzésével bírsz, boldogtalan vagy.

Az emberek felé általában az a kérés, végezzenek bizonyos *sadhanát*, amelynek részeként menjenek el valahová, látogassák ezt vagy azt a templomot, másszanak meg ilyen és ilyen hegyet. De a valóban működő princípium az életerő. És amikor az életerőt magának Istennek tekinted, akkor a tudatosság nem lehet meg életerő nélkül. Úgyhogy a tudatosság és az életerő két olyan összetevő, amelyek kibogozhatatlanul össze vannak szövődve, egyetlen princípiummá. De a tudatosság csupán a tanúskodó princípium, vagyis a statikus aspektus; a dinamikus aspektus, vagyis a működő princípium az életerő. Amint az életerőt magának Istennek tekinted, és nem létezik más Isten, akkor az életerőt egy olyan státuszba emeled, hogy a tudatossággal együtt a teljes princípium működésének a megértését megadja számodra. De ha az élet princípiumot a testtel való pusztán ön-azonosítással degradálsz, akkor az élet princípium nem biztosítja a státuszt, amely lehetővé teszi, hogy felfedje önmagát. Ez teljességgel rajtad múlik. Ha én ezt az élet princípiumot a testemmel azonosítom, akkor a test szerint cselekszem. De ha isteni státuszba emelem, és annak tekintem, akkor az élet princípium fel fogja fedni önmagát, és megadja számomra a szükséges spirituális tudást.

Kérdezted korábban, hogy mi az elme? Az elme csupán e princípium, a *prana* szóbeli kiáramlása. És hogyan működik az elme? Az elme arra a kondicionáltságra korlátozódik, aminek ki volt téve; az elme ezért nem haladhatja meg azt a speciális formázást, amelyen az individuumban

keresztülment. Az elme működése ezért esetről esetre különböző. És a *pranával* kapcsolatban, megkértek téged, hogy ilyen és ilyen Istenhez imádkozz. Mi van tehát az ember elméjében valójában? Csak szavak, megjelölés, az Istennek szánva. De az ember a princípiumról megfélemedezik, és csupán a szavakat sulykolja. Viszont az életerő és a tudatosság nélkül maguk a szavak sem jönnének. Így hát a néhány élet princípiumot jelölő szóval való identifikáció, és a hozzá való imádkozás helyett imádkozz az élet princípiumhoz magához.

Idéztem korábban egy marathi nyelven írt verset, amely szerint az ember állandó társa, a nap minden egyes pillanatában, a tudatosság. Tud-e bárki egyetlen pillanatra is gondolkodni a tudatosság nélkül? Tehát a tudatosság a barátunk, amely a nap huszonnégy órájában velünk van. Imádkozz hét ehhez az állandó társadhoz, és ne valamilyen kitalált, konceptuális Istenhez.

Az én esetemben az életerő működése nem elég zökkenőmentes, mit tudna tenni akárkinek az orvossága? Mindössze annyit tehet, hogy megpróbálja zökkenő mentesebbé tenni az életerő működését. Most, a régi verset visszaidézve, amely azt mondja, hogy a társam – a barátom, filozófusom és vezetőm – aki a létezésem minden pillanatában fogja a kezemet, a valódi életerő. Milyen más társ lehetne, ha nem Isten, habár az írója valószínűleg valamiféle konceptuális Isten jegyében gondolkodik. Gondold ezt meg önmagadra nézve: ki ez az Isten, aki a társad létezésed minden pillanatában? Mi más lehetne, mint az életerő, és a tudatosság?

Az emberek Istenhez imádkoznak, és amikor ezt hitük szerint teszik, mihez imádkoznak? Valamiféle anyagból készült bálványhoz – amely készülhet aranyból, ezüstből, vagy bármi másból? Vagy találkoztál már olyannal, aki az életerőt reprezentáló bálványhoz imádkozik? Ezt a fizikai testet, ezt az apparátust, rendszerint nagyon tisztelik. A doktor azt mondja, mindenki azt mondja, hogy a fizikai test egy csoda. De lehet a test akármilyen jó, akármilyen tiszta, lehet olyan tiszta, mint az életerő? Ha barátságot kötsz az életerővel – vagyis ha nem a testtel azonosítod magad, hanem az életerővel –, lesz akkor az embernek szüksége bármilyen más forrás segítségére; vagyis, bármi egyéb lényegre, mint az életerő? Létezik bármi más, ami az életerőnél lényegesebb? Ha választhatnál, hogy az életerő legyen a tiéd, vagy bármi más, lenne bármi olyan, amit az életerővel szemben preferálnál?

V: Nos, maga a választás is az életerő jelenlététől kell, hogy függjön valamiképpen.

M: Épp erre akartam kilyukadni. Ez az, amiért állandó társunk az életerő, ami nélkül semmi nem történhet. Amikor az életerő kapcsolatba kerül a tudatossággal, ez a kombináció a legmagasabb Isten állapotát feltételezi. Vagyis, aki nem a testtel, hanem az életerővel azonosította magát, lehet-e szüksége bármiféle forrásból származó bármi egyéb dologra? Tud-e valaki tanácsot adni az embereknek ezzel kapcsolatban? Az életerő plusz tudatosság – ami sokféle formát feltételez – az egyes formára értelmezett, vagy a totális megnyilvánulásra, az érző lények összességére vonatkozik? Más szóval, nem én rendelkezem az életerővel, hanem az életerő rendelkezik ezzel a formával, millió másikkal egyetemben. Hozott-e létre bárki valamilyen tőkét azért, hogy az életerőnek imádkozzék, és kedveskedjék? Semmire sincs szükséged ahhoz, hogy az életerőhöz imádkozz. E princípium szándékosan vagy sem, általában titkot rejt a spirituális keresők elől.

E negyven páratlan év során figyelmemet az individuális személyekre fordítottam. De most se időm, se erőm, illetve életerőm az individuális személyekkel való foglalkozásra; csak általánosságban fogok beszélni, és az emberek ki tudják hozni a legjobbat a hallottakból. Ha valakinek nem tetszik, elmehet.

V: Érzésem szerint, ha általánosságokat hallunk is tőle, mindezen kis személyes garasoskodó problémák maguktól elsimulnak valahogy.

M: Korábban azt kérdeztem, ha volna választási lehetőség: a férj szeretné-e jobban életerejét, mint feleségét; a feleség szeretné-e jobban életerejét, mint férjét? Eddig azzal a kifejezéssel éltünk, hogy „életerőhöz imádkozni”; tehát megkérdezem, tud-e bűn nélkül élni valaki – szándékosan használom a „bűn” szót – az életerő társaságában? A szót e módon használom: az életerő az iga, akár az ököré vagy a lőé. Az életerővel való egyesülés hiányában tud-e bárki bármi módon cselekedni? Ha úgy döntök, hogy elmegyek valahová, de életerőm nem funkcionál túlságosan jól, és ezért megbetegszem, képes leszek-e elmenni, még ha a világ minden eltökéltségével bírok is? Így végül, noha még azt is gondolhatom, hogy én cselekszem, az életerő az, amely készletet, vagy akadályoz abban, hogy megtegyek valamit.

Milliók (rúpia) lettek költve valamely arany, vagy valamilyen más, a legnemesebb fémből készült bálvány preparálására; de ha nincs életerőm, mit számít nekem, hogy a bálvány földből készült, vagy aranyból? Vagy, hogy bálvány-e egyáltalán? Amíg az életerő jelen van, akár jó erőben vagy, akár nem, akár egészséges vagy, akár beteg, a test eleven. De amint az életerő elhagy, a személy halott; ezért minden az életerőtől függ.

Szeretnél kérdezni valamit? Ki alkalmas kérdések feltevésére? Aki mély barátságot kötött az életerővel és a tudatossággal, aki megfelelő mértékben megérti az életerő fontosságát, aki önmagaként az életerőt szereti, és nem a testtel való identifikációját. Aki ezzel a szeretettel bír, és nem azonosította önmagát a testtel, az meghódított mindent, és csak az ilyen személy alkalmas arra, hogy kérdéseket tegyen fel. Az életerővel való egyesülés nem különbözik az életerő szeretetétől, az életerővel való egyesüléstől; vagyis ez az egység szeretet. Az életerő, a szeretet és a tudatosság lényegileg egyek. Természetesen használd a testedet a világban való működésre, de értsd meg, hogy mi az. A test használati eszköz csupán: te nem a test vagy. Te az örökkévaló, időtlen, határtalan princípium vagy, amely érzést ad a testének. Ez a legtitokzatosabb, de legegyszerűbb princípium, ami a spirituális tudást illeti.

Mondok neked egy jellemző példát. Aki megértette a princípiumot, és egy az életerővel, amikor az életerő készen áll a test elhagyására, annak az embernek mi lesz a reakciója? Nyilvánvaló, hogy az lesz a legmagasabb elragadtatás pillanata. Miért? Mert a megnyilvánult most megnyilvánulatlaná válik.

V: Mit mondanak a *jnan*król, esetükben mi történik a halál pillanatában? Mindazonáltal annak valóban a jelen pillanatban, még az élet során kell megtörténnie, nem csupán a halál pillanatában.

M: Ez egy rendkívül bonyolult kérdés, mert a testtel való azonosulás megmarad egy nagyon csekély mértékben; rendkívül nehéz megszabadulni az azonosulásnak a maradékától.

A szavakat csupán kommunikációs eszközként használjuk valamely konkrét időpillanatban. Idő, tér, akármilyen objektuma a megnyilvánulásnak – nem ugyanazon princípium miatt vannak-e jelen? Megnyilvánulás csak akkor lehetséges, ha életerő van jelen; egyedül akkor figyelhető meg érzékekkel. Ha az életerő nincs jelen, a konkrét individuumot illetően nincs megnyilvánulás, nincs föld, nincs szeretet, nincs semmi. Az idők során gondosan összegyűjtött fogalmak mind haszontalanokká válnak. A mindenféle forma nélküli életerő tudatos jelenléte az, amit Istennek hívunk, különböző neveken. Ismételnünk önmagunk számára a tényt, hogy én nem a test vagyok, hanem az életerő és a tudatosság; ez az én természetem. Annak tudásához nem kell részt vennie az embernek semmiben; az jelen van, veleszületett tényként. Csak a tudatosság rám kerülése után lettem tudatában a különféle szükségleteknek, kívánságoknak és ambícióknak, boldogságnak és boldogtalanságnak, fájdalomnak és fájdalom hiánynak; mindez csupán a tudatosság megjelenését követően van. Előtte semmi sem volt.

Ez az úriember azt mondja, azért jött ide, mert pontosan azt keresi, amiről beszélek. No persze, ki fog bármi más célzattal eljönni hozzám? Az önazonosulás – vagyis a testtel való azonosulás – olyannyira erős, hogy csodálom, hogy amit mondok, bír valamilyen hatással. És egyáltalán nem hibáztatlak téged. Nincs terjedelmi korlátja a világi tudás beszerzésének. De mindez hagyományos tudás, amely csupán a világra vonatkozik. Az összes ilyen, az idők alatt keletkezett tudás összegyűjtése során az ember elfeledkezik arról, aki, vagy ami e tudás gyökerénél valójában van – a princípiumról, amely következtében mindenféle tudás megszerezhető.

Ha valaki a világot járja, annak mindenféle ismeretekkel kell rendelkeznie, hogy utazását kellemessé és sikeressé tegye. De ha nem utazó vagyok, hanem csupán tanúja az utazásnak, miért lenne szükségem bármiféle tudásra? A pszichikai konstrukció, ami az életerő védelmeként jött létre, az ember önmagaként fogadja el. Mindössze ez a probléma. A világi tudás csak az utazó révén segít. Ha létezik valamilyen nem világi tudás, akkor az az ember igaz természete kell, hogy legyen. Az elvont tudásig eljutni, hogy én vagyok *Brahman*, csak akkor lenne lehetséges, ha az ember ragaszkodna az életerővel magával való sokkal könnyebb és egyszerűbb megbarátkozás gyakorlatához. Ha kijelentené, hogy én az életerő vagyok, a haladás sokkal gyorsabb lenne.

Zuhanások, balesetek történnek, testek törnek össze, életek és végtagok vesznek el, de az életerő érintetlen. Akárki teremtette ezt a világot, és gondoskodik a működéséről, nem aggódik miatta, mert az életerő számára megszámlálhatatlan forma jön létre folyamatosan, hogy azokban működjön. Így, ha néhány összetörök közülük, a teremtő számára nem probléma. [*nevetés*]

V: A *pranayama* és az életerővel kötött barátság, ugyanazon dolgok?

M: A *pranayama* az e cél elérésére szolgáló gyakorlat. A guru fia nem igazi fiú, ha nagyobb fontosságot tulajdonít valami másnak, mint amit apja mond. Idejöveteledben nem az játszott szerepet, hogy aláértékelted saját gurud állapotát és fontosságát?

V: Dühös lett emiatt?

T: Nem dühös, csupán a helyzetet tisztázza. Ha egy tanuló Istent a gurujánál magasabbnak tekinti, akkor ismétlem, nem igazi tanuló, nem igazi kereső.

V: Ki van tudatában a halálfélelemnek?

Második vendég: A gondolatok.

M: És azok kicsodák? Ki érti meg a gondolkodás folyamatát?

V: Az elme.

M: Ki érti meg az elmét? Mi van az elmét megelőzően?

V: Nem tudom. Kell lennie valaminek, mert az tartja a gondolatokat.

M: Igen, ezért kérdezlek, hogy mi az? Mikor kell azt mondanod, hogy létezik valami? Tudod, hogy létezik valami, de nem tudod, mi az. Csak akkor tudod azt mondani, hogy létezik valami, amikor bírsz az érzéssel, hogy vagy, a tudatossággal, hogy létezel. Annyira ragaszkodsz ahhoz – a tudatossághoz, amely azt mondja neked, hogy vagy. Add fel a testtel való azonosságodat, és gondolataidat koncentrálj az énrre, a tudatosságra, amely érzést ad a testnek.

V: Úgy érti, hogy nem test és elme vagyunk?

M: Ki hallotta ezt, a mondásodat, hogy nem a test vagy? Azt mondtad, nem a test vagy, tehát, ki az, aki hallotta ezt?

V: Én hallottam, de nem értem.

M: Azt mondd, én hallottam, de ki ez az „én”? Ki az, aki hallotta?

V: Én, aki itt ülök.

M: Most itt ülsz, tudod, hogy itt ülsz; tehát, ki vagy mi az a princípium, amely tudja és érti, hogy itt ülsz? Ez egy igazolt tény, semmi kétség felőle. A válasz az, hogy a testeddel való identifikáció az egó, de én az elé akarok menni.

V: Hogyan veszíthetem el a testemmel és elmémekkel való identifikációt?

M: Mi az a princípium, amely miatt tudod, hogy létezel, és amely miatt látod a testet és a világot? Mi az, aminek a hiányában nem lennél képes látni a testedet, és a külső világot?

V: De én még látom.

M: Nem fogom gurudat megsérteni, mivel ez az alapvető kérdés. És a válasznak e kérdésre a te gurudtól kell érkeznie. Tedd föl ezt a kérdést őneki.

V: A gurutól kell érkeznie, vagy önmagamból kell jönnie?

M: Bármit mond neked a guru, az ugyanaz, mint ami saját énedből jön. Amit önmagadban keresel, az ugyanaz, mint gurud.

V: Ez azt jelenti, hogy a guru és önmagam a létezés maga?

M: Az a te problémád, hogy a testednek tartod magad. És a gurunak a testét tekinted a gurunak.

V: Ez a szemeim miatt van, csak kifelé látok.

M: Hacsak fel nem ismered, és meg nem érted a principiumot, amely képessé tesz a világ látására, hogy érthetnél meg bármit? Ez ugyanilyen alapvető kérdés. Ha válaszolnék, azzal gurudat sérteném, ami nem áll szándékomban.

V: Maharaj az ő saját gurujától kapta meg a választ?

M: Nekem kell választ adnom a kérdésre, hogy volt-e anyámnak férje? Miként érint ez téged? [nevetés] Nem kaphatod meg a tudást az által, hogy ilyen kérdésekre keresel választ. Amely eszköz a rendelkezésedre áll, a prana. Upasana jelentése imádás, a *prana* imádása. Milyen eszközöd van ehhez? Maga a *prana*. A *prana* mellett van még a „vagyok” tudomás, vagyis a tudatosság. E két dolog teszi lehetővé számodra, hogy bármit megtegyél. Semmi több.

V: Amit megértettem az, hogy az által tiszteljük és imádjuk az életerőt, hogy figyelmünket a tudatosságra irányítjuk.

M: Így van, ez az út. Az „én”-tudatosság, vagyis a „vagyok” tudomás a „Hatalmas Isten”, az Ishwara principium. És a *prana*, az életerő, a Hatalmas Erő, vagy Hatalmas Energia, a mozgási energia, amely nélkül nem létezhet tudatosság. Akkor a „vagyok” tudomás, vagyis a tudatosság a legszükségesebb, a legkívánatosabb dolog. Mindenki fenn kívánja tartani; erre irányul minden erőfeszítés. Ez az első dolog. Ezen kívül nagyon sok más dologra is szükség van. De az első számú követelmény a tudatosság maga, az ön-szeretet. Amíg nem érted, hogy mi vagy te, minden erőfeszítés és szenvedés elkerülhetetlen; megjelenésük automatikus. De amint megsejted, hogy mi az, ami valójában vagy, nincs szükség rá, hogy bármilyen erőfeszítés, illetve bármilyen szenvedés felmerüljön.

A korábbi stádiumokban jelen van az ön-szeretet, de a szeretet formanélküli. A későbbi stádiumokban még az ön-szeretet is eltűnik. Az ön-szeretet a tanúság miatt tűnik el. Az állapotomat valami olyannak tudom leírni, mint egy üreges bot, egy üres cső. Ön-szeretet nincs jelen, a létezés iránti szeretetet eltűnt; mégis létezés van jelen, és tevékenységek zajlanak. Akárcsak Brahma, Vishnu, vagy Ishwara, nem veszek fel semmilyen pózt, vagy helyzetet, mert nincs jelen anyag, hogy támogassa azt.

Az emberek idejönnek, és egyesek nem értik; az ilyenek vitatkoznak, veszekszenek velem, küzdelmet folytatnak velem. Nekik azt mondom, rendben, igazad van, nem kell többé jönnöd, mert nem tudsz megérteni engem. Ennek oka a testtel való identifikációd, amely lehetetlenné teszi, hogy elengedd. Az emberek beszélnek nekem; úgy csinálnak, mintha csupán eszükbe jutna valami: eszükbe jut valamilyen koncepció, és a szavak elkezdnek ömleni. Így akármilyen kérdést tegyen is fel valaki, az attól függ, hogy mi jut eszébe abban a pillanatban. Az a személy a testtel azonosítja magát; kialakította a meggyőződést, hogy ő a test, és ebből a nézőpontból teszi fel a kérdéseit. De úgy kellene vélekednem, hogy te a test vagy, miközben beszélek veled? Hogy érthetnék egyet velük? A kérdező tele van színekkel, és dizájnnal, míg a válaszoló csak egyikkel sem bír. Hogy tudnának így egyetértésre jutni? A kérdések és válaszok hogy felelhetnének meg egymásnak valaha is?

1980. július 12-13.

10. AZ ABSZOLÚTRA NEM LEHET EMLÉKEZNI, MERT NEM LEHET ELFELEJTENI

MAHARAJ: Ez a tudás a testükkel azonosulók számára nem bír jelentéssel – nem tud működni. Az említett személyeknek e tény ellenére való idelátogatása mégsem teljesen haszontalan; élvezni fogják a gyümölcsét, valamikor a jövőben. Ittlétük hatása az esők következményéhez lesz hasonló; látni fogjuk, hogy a fű illetve a növények automatikusan előbújnak, kicsíráznak.

TOLMÁCS: Sokan jönnek ide, hogy részesüljenek Maharaj utolsó *darshan*-jában, hogy legalább egyszer az életben lássák őt; az ilyenek nem magáért a tudásért látogatják meg. Maharaj azt is mondta: „addig jöhetsz ide, és nézhetsz meg, amíg látható vagyok.”

VENDÉG: Amit nem látunk, sokkal fontosabb. [*nevetés*]

M: Amikor kérdést tesz fel valaki, nem tudja, kihez beszélek. Azt hiszi, önmagamhoz beszélek. Kérdés esetén a válasz spontán előáll. Az „én”-tudatosság eredete ismert lévén, a válasz spontán jön. Tapasztalom a világot, de tettem-e ezért bármiféle erőfeszítést? Valódi állapotom – vagyis az Abszolút állapot – nem lehet emlékezet tárgya, mivel nem elfelejthető. A világ tapasztalása a rá való emlékezés nélkül, és minden erőfeszítés nélkül történik.

Neked vannak a születésedre vonatkozó tudásról emlékeid; vagyis rád szóta valaki, azáltal, hogy a születésedről informált téged, és az emlék nagyon erős benned. Kezdetben nem voltak emlékeid a születésről, de anyád, vagy szülőd, vagy valaki más lenyomta a torkodon. Azt követően e koncepciót folyton megerősítették, a szögnek a falba veréséhez hasonló állandó erő kifejtéssel. Az emlék végül nagyon erőssé vált benned; végül ez az egész koncepció megfojt téged.

A létezés hiányában, nem tudván a létezésedről, a világ és a *Brahman* élvezete egyaránt értéktelen volt számodra. Ezek csak akkor képviselnek értéket, amikor tudomásodra jut, hogy létezel. Addig valójában semmilyen értékkel nem bírtak számodra. Az „én vagyok” emlék nem igaz, és nem is hamis; mentes e két tulajdonságtól. A létezés emléke csak úgy tűnik, hogy létezik.

A tudás nélkül, hogy a test létezik, és más testnek szintén léteznek, nem fogod jobban érezni magad. Más szóval, csak addig tudsz szórakozni, amíg úgy tudod, hogy a testeddel vagy azonos, és más embereket szintén a testüknek tekintesz, nem tudásnak. Csak akkor tudsz szórakozni ebben a világban, és múlatni az időt. Egyébként hogyan tudnád múlatni az időt?

V: Mit ért azon, hogy mindent tudásként látni?

M: Amikor a világot többé nem nevek és formák, objektumok és testek gyűjteményének látod. A valódi megértésnek se színe, se dizájnja. Ezért nem létezik ön-szeretet, ami engem illet. A létezés iránti szeretet nem létezik. Hiszed vagy sem: a *lenni* szükséglete, a létezés iránti szükséglet, nem létezik.

V: El tudom fogadni.

M: Megkérdezlek, a test nélkül hogyan múlik az idő? Egy bölcs számára a testet megelőző principium időtlen. Hogyan múlt az idő? Amikor a test nem volt jelen – vagyis amikor a tudatosság nem volt jelen – hány év múlt el a létezés tudomása nélkül? Az egy időtlen állapot. Csak akkor van idő, amikor tanú vagy. Idő és tudatosság együtt jelennek meg. Tudatosság hiányában nincs idő, a tudatosság számára *van* idő. És a testet megelőzően nincs tudatosság.

V: De akkor mi volt?

M: Nem, a kérdés úgy hangzott, hogyan múlik az idő. A te kérdésed nem merül fel.

Időnként szeretsz kérdéseket feltenni, de nem tudod, mit kérdezz; nem találsz a helyes kérdést, az egyetlen helyénvalót.

A kérdés hirtelen jön, mint egy lökés. Tudod, mint amikor a gyerek szájával az anya emlőit tapintja .

V: Nálunk ezt „döfködésnek” nevezik.

M: Aztán mi a tudása a vallásnak? Mit értesz alatta?

V: Az idő felfüggesztését.

M: Örökös, valódi állapotod a vallásod, a svarupa. A szó jelentése „saját, valódi állapotod”. Az abban maradás a *svadharmád*, a vallásod. Minden egyéb mások vallására vonatkozik, nem a tiédre. Mert akinek nincsen formája, hogy tudna a vallással összhangban viselkedni? A *svadharmá* azt jelenti, a létezésben időzni.

Ezen a világon egyes entitásokat Istenként azonosítunk. Van valamilyen viselkedésmódja az Istennek? Van valamilyen hagyománya – valamilyen szabályai és előírásai?

V: Azt gondolom, hogy minden szabály és előírás csupán emberi fogalmak szüleménye. A vallások egyedüli érvényességét mindig is abban láttam, hogy azok számára, akik nyilvánvalóan érdektelenek az igazság legmagasabb rendű tanításai – például Maharaj tanításai – iránt, olyan általános szabályokat nyújtanak, amelyek az erkölcsre vonatkoznak, és amelyek egy bizonyos rendet biztosíthatnak, így a viselkedés szabályozott módon irányítható. A társadalom kohéziós ereje nagyobb lesz, mint egyébként lenne, mint amikor mindenki önző módon próbálja elérni, amit akar – jóllehet rendszerint ez történik valamiképp. Úgy vélem, ideális esetben ez megteremti a stabilitás alapját, így valóban meghallhatjuk, amit Maharaj közöl velünk. Máskülönben, nem tudom...

M: Az örök békéhez, hogy megtudd, hogy a „vagyok” érintése miként jelent meg, önmagadban kell időznöd. Minden más tudás haszontalan e vonatkozásban.

V: Vallássá való szervezésének bizonyára semmi haszna.

M: Fogod-e valamilyen hasznát venni ezeknek a beszélgetéseknek?

V: Attól függ, mit ért az „én” alatt.

Nos, a válasz szükségszerűen „nem”, mivel az én visszacsinálendő, elfelejtendő. A valódi Énhez semmi és semmilyen módon nem hozzáadható, így miféle haszon származhatna?

M: Szereted hallgatni ezeket a beszélgetéseket, jóllehet semmi haszna. Így van?

V: Abszolúte. Azért hallgatom, mert még sokat kell tanulnom. Mindannyian Maharaj állapotát akarjuk élvezni. Ebben az értelemben tehát a beszédeinek igen nagy haszna van.

M: Azt próbálom elmondani neked: hagyj fel mindezzel a szeméttel, akármit is tanulsz a vallás nevében, a spiritualitás nevében. Csupán egyetlen dolgot kell megértened: az isteni princípium az „én-vagyok-ság”, vagy tudatosság – a legistenibb princípiumok – jelen van. Csak addig van jelen, amíg az éltető lélegzet, illetve az életerő jelen van. Az éltető lélegzetnek öt aspektusa van, és *panchapranán*ak nevezik. Ez a mozgató ereje minden tevékenységnek. Az öt aspektussal rendelkező életerő jelenlétekor van csak jelen a létezésnek azon minősége, amelyet *gunán*ak neveznek. Imádd tehát azt a princípiumot. Az „én-vagyok-ság” illetve tudatosság minősége vagy érintése a cukornád édességéhez hasonló valami.

Itt a cukornád, itt a belső rostos anyag, itt a lé, és az édesség a végső. Ugyanígy ebben az esetben, a végső dolog a létezésnek a minősége vagy érintése – az Ishwara princípium. Te az vagy, időzz abban, és csak azt imádd. Az örök békét csak ekkor fogod elérni, és csak ekkor fogsz abban időzni, és nem valamilyen más spiritualitásra vonatkozó tantétel fejtegetése révén.

Valakinek babája lett; babája született a mamának. Sajnálatos módon az éltető lélegzet eltávozott a testből; a gyermek meghalt, és a test megszabadult. A kérdés most a következő: mi az pontosan, ami elhagyta a testet? Az éltető lélegzet. De, ha az éltető lélegzet jelen lenne, az „én-vagyok-ság” érintése is jelen lenne a gyermekben; és jelen lenne a tudatosság. A szülők a testet, az élő babát simogatnák. De mivel az éltető lélegzet eltávozott, az élet megszűnt, a létezéség nincs többé jelen. És ezért az egy holttest csupán.

Ahol éltető lélegzet van jelen, ott „én vagyok” tudomás is jelen van. Ahol nincs jelen éltető lélegzet, ott az „én vagyok” tudomás is hiányzik. Használd ki minden előnyét természetes módon elérhető vagyondnak – vagyis életerődnek, és „én vagyok” tudomásodnak; ezek mindig kéz a kézben járnak. Most azonnal használd ki azt a legvégső határig. Minden világi tevékenységed csak az „én vagyok” tudomás, valamint a velejáró mozgatóerő, vagyis az életerő, az éltető lélegzet miatt zajlik. És ez nem valami tőled különböző dolog; te csupán az vagy. Kizárólag ezt kutasd és tanulmányozd.

Praneshwar azt jelenti, hogy „az éltető lélegzet istene”. Na, most az életerőnek és a tudomásnak ez a lélegzete, a létezéség minősége – mindkettő együtt az „önmagam”. Szerencsére te mindkét aspektussal együttesen rendelkezel. Te csak az vagy. Ezért, időzz abban, csak azt imádd.

[*Némi szünetet követően*] Most mik a „döfködés” koncepciód? [*nevetés*]

[*Egy új vendéghez, aki elmondása szerint húsz éve Patanjali Yogát gyakorol*] Az elmúlt húsz évben végzett yoga tanulmányaid során milyen identitást találtál meg, milyen képet alakítottál ki magadról? Mi az igazi természeted, rátaláltál-e arra? Mivel keresed a kenyeret?

V: Belsőépítész vagyok. Bútorokat tervezek.

M: Ezzel az egész húsz éves yoga, Patanjali, és *sutra* tanulmányoddal megvalósítottál-e bármit, amit meg akartál valósítani?

V: Megszakítás nélkül, a nap huszonnégy órájában élvezem a folyamatos boldogságot, már húsz hosszú éve.

M: Mi célból jöttél ide?

V: Csak meghallgatni ... [*ez a rész nem hallható*] ... hogy beszámoljak Önnek a tapasztalataimról.

M: Az általad említett nevekről már hallottam; nem tanulmányoztam őket, és csupán nevek a számomra.

Lehet, azért jöttél ide, mert azt hallottad, hogy itt egy *jnanit* találsz. De elmondanám neked, hogy semmilyen ősi szöveget, és semmi ilyesmit nem ismerek. Az egyetlen dolog, amit tudok ez a tudatosság, ez a létezéség, a tudás, hogy vagyok. És tudom, hogy ez hogyan, és miért, vagy, hogy milyen körülmények között jött, és az értékét a tudatosságnak. Ez minden.

Azon tényből indulok ki, hogy a születésről, és arról, ahogyan ezt a testet, és a tudatosságot kaptam, nincs tudomásom. Meg voltam lepődve, hogy e test és tudatosság egyszer csak megjelent a tudtomon kívül, a hozzájárulásom nélkül. Tehát, bármi legyen is a gondolatom, és a tudásom, az akkor kezdődött, a kutatás azon a ponton kezdődött. De Patanjali, és *pranayama*, és *kundalini*, mindezek csupán nevek a számomra; soha semmi ilyesmit nem gyakoroltam.

V: Én sem érzem szükségét. Ezt a Patanjali rendszert, amit kipróbáltam, mindenféle könyv és bármi segítség nélkül tanultam, 1973 és 1979 között. Azért próbáltam a szellemi koncentrációt megvalósítani, mert a legnyomorultabbul éreztem magam; pszichikailag és mentálisan oly zavart voltam, hogy jobban akartam a békét, mint bármi mást. Ez volt tehát a gyakorlatom. Hogy elérjem

a szellemi koncentrációt, sok nehézségen mentem keresztül... elvonultam egy szobába, ahol körülbelül másfél hónapig ültem.

M: Mi közöm ehhez a históriához? Senkire sem tartozik.

Húsz éves tanulmányod, és egy ilyen magas szint elérése után, nem kellett volna idejőnnöd.

V: Lehet, hogy jövök még egyszer vagy kétszer, ez minden – legfeljebb háromszor, ennyi elég.

M: Itt mindenki egyenlő. Nem érdekel bennünket a tudás, amit szereztél.

V: Ez az én lényegem.

TOLMÁCS: Maharaj önmagáért beszél. Ha emlékszel, a minap beszélt kezdeti kutatásának a feloldásáról, amikor is arra a következtetésre jutott, hogy mindenféle tudás, amit elért, tudatlanság volt; akkor érte el a végső elégedettséget, és békét. Ha idejön egy élénk intellektussal rendelkező ember, akkor nagyon rövid idő – mondjuk 10-15 perc – alatt el kell, hogy jusson a következtetésig, hogy minden tudás tudatlanság, és a személyiség egy téveszme. De te nem fogadod el Maharaj következtetését, hogy minden tudás tudatlanság. Így Maharaj azt mondja neked, meditálj sokat, és fedezd fel: hogyan jutottam ehhez az első tudatossághoz, a létezésnek ehhez a tudomásához? Én nem kértem, de hirtelen, automatikusan, spontán, a tudtom nélkül bekövetkezett. Hogyan történt? Jöjjél rá ennek a rejtélynek a megoldására!

V: Kezdetől létezik, ezért következett be.

M: Amikor Védák arra a következtetésre jutnak, hogy ez az ő hatalmukat meghaladja, mit érnek a te szavaid?

V: Senki szavai nem képesek elérni... semmilyen szó nem tudja megvalósítani ezt a dolgot. Amikor a szó megszűnik, mi az az állapot?

M: Aki *jnanin*ak gondolja magát, csak az idejét pazarolja; csak annak kellene ide jönnie, aki azt gondolja, hogy tudatlan. De az olyan emberek, mint te, akik azt gondolják, hogy rendelkeznek a tudással, nincs értelme, hogy idejöjjenek; csak az idődet pazarolod.

V: Nem, én nem gondolom, hogy tudással bírnék.

M: Semmi haszna, hogy itt legyél, csak az idődet pazarolod!

V: Én egyáltalán nem így gondolom. Ha valaki azt gondolja, hogy ez a probléma... Én nem gondolom...

T: Kérlek... mi e szavak hallgatása céljából jövünk, és nem áll szándékunkban olyan megjegyzést hozzáfűzni, ami nem a tárgyhoz tartozik. Ezért, bármit mond, és ami lefordításra kerül... ha arra vonatkozó kérdésed van...

M: Mi történik azokkal, akik ide jönnek? Azért jönnek, mert tudatlannak tekintik magukat, és tudást akarnak. Így, amikor hallgatnak, tudást kapnak, majd végül ismét feladják azt, mint feleslegessé válót. De azok, akik *jnanin*ak tartják magukat, akik úgy tartják, hogy rendelkeznek a tudással, csak az idejüket pazarolják, ha idejönnek. Annak az embernek idejönni, aki *jnani*... egy *jnani* sem fog idejönni. Az idejövétel önmagában elismerése annak, hogy ő *nem jnani*; ezért lehetetlen volna számára, hogy idejöjjön. Csak az fog idejönni, aki szűkében van tudásnak.

Mire terjed ki az én tudásom? Senki nem fog ilyet kérdezni: honnan jöttél Bombay, és mik a részleteid? Bombay sem fogja senkitől megkérdezni: honnan jöttél, és mik az előzményeid? Ez az én tudásom kiterjedése. Az *advaita* jelentése egység. Hogy tudna kettő lenni abban: az egyik kérdez a másiktól?

T: Maharaj azt mondja, a látása többé nem a jelenségvilágra összpontosul; a Magánvalóra irányul. De emberek jönnek ide, és e tekintetben jelenségek vagyunk. Ezért, a felénk tanúsított magatartását tekintve arra kényszerül, hogy a jelenségvilág szempontjából lásson és beszéljen. Különbösen ami őt illeti, teljesen a Magánvalóban van. És így akármi történik a jelenségvilág birodalmában, az őrá nem hat, és nem is tud hatni.

Az emberek invitálják őt, és ezt méltányolja, de azt mondja: „Mi haszna lenne? Nincs hozzá eszközöm, hogy élvezzem a vendégszeretetet, vagy akármit, amit felajánlanak. Az eszköz már nem funkcionál. Bármit is tekintenek a leginkább elfogadhatónak, nem tudom elfogadni, mert nincs rám hatással, amióta semmim sincs, amivel élvezni tudnám azt. De ez egy olyan állapot, amelyet képtelen vagyok kifejezni, illetve nem is szabad kifejezni mások számára. Minden világi bölcsesség és tevékenység a világi boldogság megszerzésére irányul. Akármit lát az ember, érdekeltté válik benne.

M: Van egy párvers, amely arról szól, ha nagyon érdeklődik valaki a világi tevékenységek és örömök iránt, hogyan tudna a szellemi bölcsességnek még csak a közelébe is kerülni? Olvashat valaki vallásos könyveket, és tanúsíthat irántuk érdeklődést, de mi célból? Olvasásuk elégedettség érzést biztosít számára, olyan érzést, hogy valami érdemlegeset tett. Megtette a kötelességét, ami a spiritualitást illeti. Minden rendben is van, amíg zajlik. De mit tettél, hogy meglásd a valódi természetedet? Az őt érzék észlelete, bármi, amit az érzékekkel észlelsz, csak a világi örömmel kapcsolatos. Érzéki észlelet csak ezen őt érzékszerv számára biztosíthat örömet. Nincs az örömnél olyan hatodik fajtája, amelyet érzékszervi észlelet biztosíthat számodra.

Aki még nem ismerte fel az öt elem, és az öt érzékszerv észlelésének természetét, bele fog bonyolódni, és belebonyolódva is marad. De aki meglátta azok valódi természetét, és működésük módját, irántuk közönyös, és azoktól független marad. Ismét megkérdem: Mi az állapot, mielőtt az „én vagyok” tudomás hatalmába ejtett? Amikor az „én vagyok” tudomás megjelent, az egyén, aki azt kielégítőnek találta, el fogja érni az állapotot, amelyben Istennek illetve *Brahmannak* tekinti magát. De nem haladja, illetve nem előzi meg azt.

A végső állapot magában foglalja a megelőző állapotot; vagyis, az egykor rám virradt „vagyok” tudomást megelőző – a legmagasabb állapot, a legjobb állapot, az eredeti állapot. Tekintsük a fogalmat, hogy az öt elem, és a három *guna* a lótusz, levelekkel, és kicsi szirmokkal. Ha eltávolítod a szirmait, mi marad? A lótusz jelentése marathi nyelven *kamala*, és a két utolsó szótag „*mala*” tisztátalanságot jelent. Tehát, ha eltávolítod a tisztátalanságot, hogyan látod a tisztaságot? A valódi tisztaságban nem fogsz látni se tisztaságot, se mást. Csak a tisztátalanság miatt észleled a tisztaságot... akkor mind a tisztátalanságot, mind a tisztaságot látod. Látás a tisztaság háttéré előtt... Ez tehát ismét egy további leírása az egyénnek, aki elérte a megszabadult állapotot.

Amikor minden feladásra került, és semmi nem teremt további köteléket, sem tudás, sem világi örömök, akkor az egyén a megszabadulás állapotában van. Akkor az egyén császára az eredeti állapotnak. Nincs kötődés ahhoz, ami megszületett, de még a jelenlévő tudatossághoz sincs. Amikor mindenféle tisztátalanság eltűnik, az eredeti állapot következik be.

A tudatosság nem létezhet a test nélkül, amely nemzés eredménye. Tehát, végső soron, a tudatosság nem tisztátalanságon alapul?

Korábban azt kérdeztem, ha idejön valaki, aki *jnaninak* tartja magát, megkérdezzük tőle, mennyi idő? Ő a kötődésnek megfelelően sok évet fog mondani. Na, most ennek a számításnak az alapja nem a tisztátalanság kezdete? Vagy még inkább a tisztátalanság megnyilvánulásának a napja? Aki a fizikai kor koncepcióját még mindig magával cipeli, nem lehet *jnani*.

Vagy itt a nem-kötődésnek egy másik példája. Nemrég halt meg egy közeli rokonom és barátom. Van-e valamilyen szüksége rám a személynek, akit most halottnak tekintünk, van-e nekem valamilyen szükségem őrá, van-e bármiféle szüksége önmagára? Bármit mondanak az emberek a halálról, mi is történt? Gondold át, mi történt pontosan, következőképpen ne kötődj hozzá. Ez a tiszta tudásnak egy példája. Tehát, az eltávozott személynek, vagy bárminek, ami eltávozott, lesz valamilyen emléke rólam? Aztán mi a helyzet az általam róla, az eltávozotról őrzött emlékekkel? Semmi olyan nincs a tudatlanság mezőjében, amiről kimutatható lenne a teljesség és egészség eredeti állapotával összehasonlítva, hogy lenne. Megismétlem: képzeld csak el az állapotot.

V: Lehetetlen elképzelni. Bármilyen módon tudnánk is képzelni, alábecsülne minket.

M: Továbbra is fogalom volna.

T: Maharaj megkéri P. urat, öntse a hozzáértését szavakba, magyarázza el az elmagyarázhatatlant. [nevetés]

M: Itt ez a betegség, amely a doktor szerint megtámadott engem, nemde világos, hogy amin ez a betegség megjelent, tisztán fenomenális objektum; az csak egy fenomenális objektumon jelenhet meg. Mi olyat fog tenni ez a sajátlagos betegség, ami másképpen nem történne meg? Ami a születés megjelölését és nevét adta, véget fog érni. Ez az egyetlen, ami történhet – betegséggel, vagy a nélkül. Mi az hát, amit ez a betegség maga megvalósított?

Megfigyelheted, hogy a különböző egyének nagyon különböző módon reagálnak. Az egyik esetleg megdöbbsent, lehangolt és rémült. Lehet, hogy a másik a közelgő végső elragadtatás jelének tekinti – amely annak terhét segít eltávolítani, amit „születésnek” neveznek. Akkor ez nem valami olyasmi, amitől nagyon boldognak kell lenni? A betegség kijelentése valójában egy dolgot elért: a tudás, amelyet nagyon világosan megértettünk, a háttérben maradt, és a fenomenális objektumok kerültek az előtérbe. E kijelentéssel most a fenomenális objektum gyakorlatilag eltűnik; a pusztá tudatosságnak ez a szikrája az egyetlen dolog, ami megmarad, és távoznia kell.

E rettegett betegség szokásos folyamatát ki szenveded el? Vagy mi szenveded el? És mi az eredmény? Az eredmény az lesz, hogy ami a „születés” megjelölését és nevét adta, kitörölhető. Mindössze ennyi fog történni. Mi a félelem szokásos folyamata? Bármilyen esemény, amely az egyén elbukásának félelmét okozza, félelemmel tölt el. De ha nem fogadod el – az eseményt valami olyannak, amitől félni kell, és szembe nézel vele –, akkor az történik, hogy a félelmet okozó esemény bizonyos távolságban marad.

Az én tanításom nagyon egyszerű. Két dolgot kell megérteni. Az egyik, hogy látok valamit magamról, ami idő-kötött, ami bizonyos pontból kiindulva bizonyos pont felé tart. Bármilyen észlelhető volt, az utóbbi ponton túl észlelhetetlen lesz. A másik, hogy eredeti állapotom, amely észlelhetetlen volt, megmarad. Tehát ezt a két állapotot kell csupán megérteni; semmi egyéb teendő nincs.

Hadd kérdezzek valamit: Homeopátia segítségével meg tudod ismerni az életerőt?

V: Nem, az életerőt nem lehet megismerni. Az egész csak feltételezés, hogy képesek vagyunk az emberek állapotán javítani – és a mindennapi tapasztalat bizonyítja is -, hogy a homeopátiás gyógyszerrel magával nem gyógyítható a betegség. Azt gondoljuk, hogy amit csinálunk, az csak az életerőnek a jobb működés érdekében történő stimulációja, vagy átirányítása, ami egy apró változás révén megy végbe, ugyanolyan módon, ahogy a katalizátor is közrehat a kémiai reakció során, amikor már semmi más nem hat, a gyógyulás bekövetkezhet.

M: Mikor nem ismered az életerőt, hogyan tudsz létrehozni benne bármilyen változást?

V: Nos, meg tudjuk figyelni azt. Az eszközök segítségével, amelyeket a megfigyelésére használunk. Ezért gondoljuk, hogy nagy előrehaladást értünk el a homeopátiás gyógyszerek felírásának a hagyományos módjaihoz képest, ami sokkal inkább 'egy üss és hibázz' módszer, és elég időigényes felfedezni általa, hogy mi az, ami hatni fog. De ha Maharaj azt kérdezi tőlem, ismerem-e az életerőt, csak annyit érzek, hogy a saját testemben nagyon kifinomulatlan módon működik; mindössze annyit tudok mondani. Tehát ez nem éppen egy belső, mély bepillantás abba, ahogyan annak működnie kellene.

M: Nem vagy képes tisztán megismerni a minőségét a tudatosságnak, vagy a típusát tudatosságnak.

V: Eszközök soha nem fogják ezt megmondani nekünk.

M: A hindusztáni zenében különféle rágák vannak; a szakember különbséget tud tenni a rágák között, és ilyenformán tanítani tudja. Ehhez hasonlóan a tudatosságbeli változásokat, a tudatosság minőségeit vagy a típusait is észlelni és magyarázni tudja?

V: Nem, nem hiszem, hogy tudnák. Testi változásokat igen.

M: A test szubsztanciájának a változásait észlelni tudod, de a tudatosságét nem.

V: És a testhez képest egy finomabb energiaszinten. De semmi több. Hiszem, hogy tapasztalati úton, tudatosan megismerhető, de eszközökkel nem lehet mérni. Egyedül akkor látjuk, hogy emocionális szintű izgalom gátol bennünket, amikor az emberek nem reagálnak. Tudja, csupán intuíciót lehet kifejleszteni azzal kapcsolatban, hogy mi történik az adott pácienssel, de közvetlenül nem mérhető. Csak a reakció hiányát látom, és tudom, hogy óriási stressz érkezik életük azon szintjeiről.

M: Bármilyen változás megy végbe a test szubsztanciájában, a tudatosságra hasonlóképpen hat; az emóciókra ugyancsak hatással van.

V: Úgy gondolom, hogy így van.

M: Könyvek olvasása révén nem tudsz tartós elégedettségre szert tenni. A tudatosság magjának, valódi minőségének megismerésére kell tehát törekedned. Csak ekkor lehetsz örök békére, vagy tartós elégedettségre. De amint megérted, akkor a történésnek nincs további haszna, mivel nincs többé tapasztalója.

V: Minek nincs haszna?

M: Az elégedettség, vagy az örök béke az, aminek nincs haszna, mert nincs tapasztalója. Ami az én állapotom. A tudatosság ennek a test szubsztanciának a terméke. Amikor tehát transzcendálsz azt, akkor a végső princípium számára nincs hasznára. Aki elérte a végsőt, azt *siddhának* nevezem. A végső állapotban mindezen koncepciók, a rajongó és Isten, a *maya* (az elsődleges illúzió) és a *Brahman*, megszűnnek létezni. És mindennek nincs haszonélvezője illetve tapasztalója, mivel a „vagyok” koncepciótól nélkül való. Nem tudja, hogy „vagyok”, nem tudja, hogy abban az állapotban létezik. A tudatosság teljesen eltávolításra kerül. A tapasztaló állapota csak a tudatosság segítségével kezdődik. De tudatosság ennek az objektív világnak, ennek az objektív anyagnak, ennek a táplálék testnek a terméke. Rajta keresztül kerül megértésre a *sattva advaita*, az atomi tudatosság. Aztán az illúzió kategóriájába látjuk beleesni. Végül is nem létező, és ettől kezdve az olyan iker kategóriák, mint isten – rajongó, *maya* – *brahman*, mindezen fogalmak – a dualitás egész világa – megszűnnek létezni. A létezőség szeretete minden élő teremtménynek sajátja: amikor a létezőséget szeretik, magát az ént szeretik. De a létezőség szeretetének hol az eredete? Csak akkor tudod meg, ha meg tudod azt haladni.

Az emberek szóba hozták H urat, aki rajongóm és rokonom volt, nemrég hunyt el. H valamilyen H-nak nevezett dolog lüktetését reprezentálta. Mi történt tehát a lüktetéssel, hogy ő nincs többé? Az entitás azon princípiuma, amely lüktetésként manifesztálta magát, szertefoszlott. Az emberek ezt azzal próbálják magyarázni, hogy azt mondják, H a mennyországba került, majd ismét testet fog ölteni, és így tovább. Na, most, mi az a dolog, ami felelős a testet öltésért? Kell lennie valaminek, ugye, ami miatt az a lüktetés előállt? A lüktetés az életerő maga, de mi valamilyen individualitásként azonosítjuk.

Ez a „vagyok” tudomás az elsődleges fogalom. Szülőanyja az összes többi fogalomnak. Amikor ez a fogalom jelen van, akkor sok más fogalom is megjelenik. Na, most, bármilyen vallásról legyen szó, azok teljes egészében fogalmak. Megszeret valaki bizonyos fogalmat, és átadja azt a tanítványainak, majd kap egy következőt. De ezzel nem tudják elérni az örök békét vagy elégedettséget. Az elégedettség elnyeréséhez ennek az elsődleges „vagyok” fogalomnak a forrását kell megkeresned. És amint megismerted, meg tudod azt haladni. Akkor nem kell mondanod semmit sem a világnak, mivel a világ csupán töredékes átalakulásokat akar. Tevékenységeket akar. Így ez a tudás csak veled fog maradni, és semmilyen fogyasztója nem lesz.

A lüktetés jelentése mozgás; a mozgás jelentése levegő, éltető lélegzet. A testen kívül levegőnek, a testen belül életerőnek nevezzük. A bölcs az, aki tudja, hogy az az állapot megelőzi a lüktetést. Amikor az emberek eljönnek hozzám, csupán azt mondom nekik, meditálhatsz Brahmán, Krishnán, és minden ilyesmin, de figyelmedet fordítsd inkább a „vagyok” tudásra, és meditálj önmagadon. A tudás csak tudás révén szerezhető meg. Ez meg fogja teremni a magot, amely e meditációs folyamat révén lassan óriási fává növekszik, és ez maga fogja megadni számodra a tudás egészét. Nem lesz rá szükséged, hogy megkérdezz valakit, hogy mi micsoda.

Ez a két entitás érhető el számodra, az életerő és a „vagyok” tudomás. Minden erőfeszítés nélkül jelennek meg; léteznek. Na, most, annak érdekében, hogy eggyé válj Ishwarával, hogy megértsd a kettősség-nélküliséget, az életerőt kell imádnod. Akkor a tudás, amely mag formájában van, lassan növekedésnek indul. És a kereső a teljes tudássá válik; a folyamat során meg fogja haladni azt, és el fogja érni a végső állapotot.

V: Mit ért „teljes tudás alatt”?

M: Valódi Énedre való ráébredésedet, az Énben való intenzív és közvetlen időzésedet.

1980. július 13-14.

11. ÉRTSD MEG TESTET ÖLTÉSEDET

MAHARAJ: Abban a pillanatban, ahogy tudod, hogy létezel, a létezés magjában vagy, ámbar még a létezést is meg kell haladni végül. A mag mindent magában foglal, éppen úgy, ahogy a makk is magában foglalja a tölgyfa egészét. Éppen így foglal magában mindent a tudatosság; az egész világ benne van, és a test szintén jelen van.

A „vagyok” maga a világ; magában foglalja az egész világot. Válgjon ez meggyőződéseddé. Épp úgy, mint egy álomban, amikor úgy érzed, hogy ébren vagy, de valójában nem, és a világod abban a pillanatban az álomvilág. A tudatosság (az éber állapotban) hasonlóképpen foglalja magában ezt az úgynevezett valós világot; erre a meggyőződésre kell jutnod. Igazság szerint nincs különbség (álom) tudatosság és (ébredléti) tudatosság között, jóllehet nagyon különbözőnek tűnnek; minden tudatosság egy.

Tudatosságod maga idézi elő ezt a világot, amely egy egyesített mező, egység. De hát – hozhatnánk fel kifogásként – a világban a formák és színek végtelen változatossága található. Hogy lehet akkor azt mondani, hogy a Valóság „nem-kettő”, *advaita*? Azért, mert mindeme különbségek csak a tudatodban léteznek, mint megjelenések. A forrás ugyanaz a tudatosság, de a megnyilvánulás nagyon változatos!

Az, hogy a világ soha nem létezett, csak a *Parabrahmannak* lehet meggyőződése. Ha neked valóban ez a meggyőződésed, akkor te vagy a *Parabrahman*. Mellékkörülményként fel kell fedezned, hogy az „én vagyok” híre – a létezésed tudomása – megjelent, és mely pillanatban. Menj a forráshoz, és fedezd fel. Ha másokat, úgynevezett „szakértőket” keresel, és őket követed, vagy vitatkozol velük, semmire sem fogsz jutni. Tehát, csak önmagad fedezheted fel az igazságot önmagadról.

„Velem jössz, akárhová megyek.” Mikor ezt mondom, az életerőre, a *pranára* hivatkozom. Barátkozz össze a *pranával*, és a *prana* segíteni fog neked, hogy megismerd Istent. Az elme csak tanú; a te igazi barátod a *prana*; mert az csinál mindent. Ébredlét, alvás, emésztés, mindezen tevékenységeket az életerő végzi. Az *atman* csak tanú; tehát jelentőséget az életerőnek adj, és azt imádd, és képes leszel megismerni Istent. Ahhoz, hogy bármilyen meditációt végezz, össze kell barátkoznod az életerővel; ez minden erőfeszítés nélkül, azonnal lehetséges.

Az elme léte a *prana* létéből következik. És az elméből következően vannak a *Védák*. Így végső soron az egész szentírásnak a forrása az életerő. Ezért nyilvánítom teljes tiszteletemet az életerő iránt. Nélküle milyen értéked lenne? A tested összeesne. Csak az életerő jelenléte esetén bírsz tudomással a világról, bír a világ értékkel, és bír Isten értékkel. Ki tud a *prana* nagyságáról? Az Isten maga, Praneshwar.

Az elme és az életerő kapcsolatában az elme az életerőnek a nyelve. Amikor nincs életerő, akkor elme sincs. A *prana* szavai az elmét juttatják kifejezésre. Hogyan létezhetne elme életerő nélkül? Az életerő és a tudatosság (vagyis az „én vagyok” tudomás illetve létezés és az elme) egyidejűleg jelennek meg, és mindig együtt léteznek.

Az életerőről szóló tudás nem általában elérhető; sehol nincs róla írásos feljegyzés. Így ez az információ új lehet számodra.

Most, hogy már kétszer vagy háromszor hallottál engem, milyen hatást váltott ki benned?

V: Tudom, hogy akármit mond nekünk Maharaj, az igazságot mondja. Arra kérem én is, mutasson számomra utat. Azt mondja, a *sadhana* nem az út, jóllehet segít kezdetben. De az eltökéltség sokkal fontosabb, ha nem a leglényegesebb. Tehát gyakorolok – ami nagyon nehéz dolog -, és az ő áldásával egy napon sikerrel fogok járni.

M: Csak addig végzel *sadhanát*, amíg el nem nyered a gyümölcsseit. Végző fokon eredményre fogsz jutni. Mindaddig valamilyen gyakorlatot fogsz végezni. Miért végzel spirituális gyakorlatokat általában? Miért teszel erőfeszítést? Ha valamilyen *sadhanát* végzel, elvárod, hogy kapjál valamit eredményül. Azt mondod önmagadnak: ez az, amit akartam. Vagyis minden *sadhana* egy célt feltételez; bármiféle *sadhanát* végezzen is az ember, az elméjében lévő bizonyos céllal teszi.

Na, most, ki vagy mi a gyakorló entitás? Ki a *sadhana* végzője? Nincs se formája, se alakja. Hol van akkor? E formán, e testen belül van – immanens principiumként. Meddig folytatódik a gyakorlás? És mi a célja? Az egyedüli cél az Énben való időzés. Az Énig, amikor cél, a gyakorló személy, és a gyakorlás folyamata mind egy.

V: *Sadhaka* és *sadhana* csupán egyé válnak.

M: Tudod, hogy mire utal, amikor *sankalpát* végzel? Célra, a szükségletre, ami az egész *sankalpának* a célja.

V: Mit ért *sankalpa* alatt?

M: A *sankalpa* jelentése cél.

V: Intenzív vágy és eltökéltség.

M: A *sankalpa* azt jelenti, „megnyilvánulsz”. Mi a *sankalpa* célja? Ezt akarom. Mondjuk, orvosi diplomát akarsz – ez a *sankalpa*. A *sadhana* ekkor a gyakorlataid, és az egyetemi tanulmányaid, a házi feladataid elvégzése – mindez *sadhana*.

V: Teremtettél egy *sankalpát*, hogy ma vele találkozol. Azután jöttél, gyalogoltál, lépcsőt másztál – ez a *sadhana*.

M: A *sankalpának* (például, hogy találkozni akarok vele) nincs se formája se alakja; egy cél, és annak kifejeződése. Na, most aki teremt a *sankalpát*, szintén forma nélküli. Meddig folytatod a gyakorlást? Amíg azonosulsz a formával. Addig a gyakorlás folytatódni fog. Amint eléred a célt – vagyis, hogy nem vagy a test-elme, nem vagy többé a testi forma -, nincs többé gyakorlás.

Mélyen hiszel a Bhagavad Gitában. Nemde? Mi a Bhagavad Gita? A Gita az ének, amit Úr Krishna énekelt. Úgy énekelt az éneket, mint ahogy én most ezt a beszédet énekelem nektek. Ez az ő Gitája. Most szembesülsz a Bhagavad Gitával. Olvasod, recitálsz, emlékezel rá. De ami fontos: meg kell ismerned Krisnát, aki a Gitát énekelt. El kell jussál az ő ismeretéig, ahhoz, hogy ő micsoda. Nem egy megtestesülés ő, Úr Krishna? Aláereszkedett e világba: „megtestesülés”. Röviden, a nemlétből felvételre került a forma; ezt értjük azon, hogy „alászállás a formába”. Ez az „avatár”. Normál esetben, egy közönséges lélek esetében, azt mondanád, hogy a személy megjelent: csupán „születés”-nek neveznéd. De ezeknek a nagy személyiségeknek, nagy bölcseneknek az esetében „avatár”-nak, megtestesülésnek nevezed.

Helyes, hogy tanulmányozod a Gitát. De hogyan vélekedsz Bhagavan Krisnáról, aki a Gitát énekelt? Mit gondolsz róla? Törődsz azzal, hogy megérted őt?

Most *bhakti* révén próbálsz megérteni őt... ez azt jelenti, hogy bizonyos koncepciókat gyártasz. Ez nem helyes. Ő nemlétezésből van, illetve jött. Hogyan történt ez? Mi az, ami alászállt?

Ezt a megtestesülést kell megértened – az avatárba, a formába való alászállást. E létezőség, az avatár jelenléte – mi ez? Tanulmányozd, és értsd meg. Bármilyen is volt a személyiség a megtestesülést megelőzően, nem volt önmagára vonatkozó tudása. Miután alászállt ebbe a megtestesülésbe, kezdte kinyilvánítani önmagát. Ezt megelőzően nem volt önmagára vonatkozó tudása.

V: Avatárrá válását megelőzően nem *Brahman*, *Parabrahman* volt?

M: Mielőtt alászállt volna ebbe az avatárba, ez a tudás minőség nem volt jelen; a tudatosság nem volt jelen. A „vagyok” nem létezett, nem állt rendelkezésre. Ez a nem-tudás állapota. De a későbbi állapot magában foglal mindenféle konceptuális címet és nevet, amelyek személyi bilincsei.

Tegyük fel, hogy egy bűnös személy szabaddal van, és a hatalom le akarja tartóztatni. Nos, hogyan fogja elvégezni a hatalom a letartóztatását? A nevének a bilincsei segítségével. Ha nem lennének ezek a bilincsei, el tudná őt fogni? Az éned magját semmilyen cím, vagy név nem terheli. De külsőleg, a felszínen, elfogadod azt. Következésképpen, a név nélküli belső mag hogyan tartóztatható le?

Mi a póráz, amellyel minden ember rendelkezik? Mi a bilincs, amit visel? Egyedül a név.

Legyen szó bárkiről, bármilyen testet öltött személyről, amely a „vagyok” tudomással bír, világi tevékenységeit csak a név bilincseivel folytatja. Ha nem lenne neve, nem lenne lehetséges a számára a tevékenységek folytatása. A belső magban, a tudatosságban, vagy „én-vagyok-ság”-ban, nincsenek bilincsek. Amint megértésre kerül, hogy a „vagyok” az csupán „vagyok”, forma nélkül – és nem a testi forma bilincse -, nincs igény a megszabadulásra. A név és forma nélküli létezésben való megszilárdulás önmagában a megszabadulás.

Mire akarok kilyukadni? Te Krishna és Bhagavad Gita hívő vagy, de ismered-e Úr Krishnát? Ismered a születésére vonatkozó stb. történelmi tényeket; mindezeket fejből tudod. De tudnod kell, hogy ez a megtestesülés micsoda. A megtestesülés folyamata után – azaz, miután testként formába lépett – vége, csak akkor virrad fel benne a „vagyok” tudomás. Akkor ő tudja, hogy ő van, de azt a folyamatot megelőzően nem.

Minden lény, az összes személyiség bíróságra idéztetnek, és Úr Krishnát úgy mutatom be, mint a mindent képviselő fő vádlottat. Így beszélek róla. Mi ez a megtestesülés? Ő az egész emberiséget képviseli.

V: Ha ő az Úr Krishna, akkor avatárrá válását megelőzően mi volt?

M: Ő (vagy az) a béke állapota volt, az öt elem játékatól megfosztottan, az öt elem nélkül.

V: Mivé fogunk válni a halál után?

TOLMÁCS: Akármit mond neked, az Önvalóra, az *atmanra* vonatkozik. Az *atman* szó használatakor nem az „én”-re, az individuális vagy személyes „én”-re gondol. Normál esetben az *apan* kifejezést használja, ami azt jelenti, hogy a „test-elme kondicionálásától mentes”, ami valami olyan, mint a „mi”.

V: Én „Az” vagyok?

M: Nem, nem Az. Az „én” a mag, forma és név nélkül. Arról beszélek. Azt kérdezted, hogy rád vonatkozik-e? Amiről beszélek az *atmanra* vonatkozik.

Annak megértése, hogy mi az avatár, hogy az Úr Krishna avatár, lényegében a csak abban való időzést jelenti. Akkor az egyén nem a test. És mi a test? Pusztán segédeszköz a „vagyok” princípium táplálására, illetve fenntartására. Hogy előkészülj ezen avatár (vagyis a tudatosság), ezen test princípium – ami valójában csak egy segédeszköz, egy szerszám, vagy tartály – fogadására, előbb erre legyél felkészült. Aztán, amint ez megértésre került – vagyis, amikor egyedül a tudatosságban időzöl -, a dolog kitisztul, és szintén eléri *Brahman* állapotát.

Vegyünk egy példát. Összegyűjtöttél mindenféle növényeket. Ezt a keveréket, esszenciát, elkezdted forralni. Végül az egész sűrűvé és szilárdvá válik, valamilyen formát felvéve. Növény. Az „én-vagyok-ság” íze valami ilyesmi. Mindez növényi anyag, a növények kvintesszenciája. A test ebből áll, ebből a táplálékból. És ez a táplálék tartja fenn az „én-vagyok-ság” ízét.

V: Ki kezdte keverni, és ki kezdte forralni? Valamilyen erő, valamilyen *shakti*...

M: Ki teremtette azokat a virágokat? Mi az az ismeretlen hatalom? Az Úr Krishna princípium egyedül.

Tehát, miután megtestesült, felvette Krishnának a formáját. És a Krishna név, a konkrét személyiség, elkezdte a világban való vándorlását és működését. De ennek a megtestesülésnek a kialakulásában milyen forma volt jelen? Illetve, milyen közvetítő volt jelen. Mi volt az eszköz?

V: Éppen ezt szeretném megtudni.

M: Éppen most a saját formád és a tudás, vagyis a „te vagy” tudatosság iránt kutakodsz – ez hogyan történt? Létezett a forma a születést megelőzően? Rendelkezésre állt? Nem. Krishna csak Vasudeva és Devaki, Úr Krishna szülei révén létezhetett.

Az avatár keletkezésének az eszközei tehát Vasudeva és Devaki voltak. Hasonlóképpen voltak *neked* is szüleid, segítségként, illetve eszközként.

És amíg mindkét eszköz, Vasudeva és Devaki, rendelkezésre nem állt, addig Úr Krishna sem állt rendelkezésre.

Érted már, hogy a szüleid a te megtestesülésed eszközei? Amint ezt az elsődleges rejtélyt megoldod, a világ összes rejtélye megoldódik számodra. Meg vagy erről teljesen győződve?

Összekevertünk öt különböző ízű hozzávalót. A keverés után egy új termék jött létre, aminek az íze teljesen az *ő* sajátja. Az öt elem kölcsönhatásai, vagy játéka, végül ehhez hasonlóan érik el tetőpontjukat ekként a testi formaként, és az „én-vagyok-ság” ízeként. Ez egy nagyon fontos lépés. Az „én-vagyok-ság” az objektív világ, az öt elem játékanak a terméke, *vanaspatitól vachaspatíig*. Az előbbi jelentése növényzet, szerves anyag. Ebből áll a test, és a test kvinteszenciájából jön létre az „én vagyok” tudomás. Amit *vachaspatí*nak nevezek.

Ismétlem, a *vanaspati* termék növényi anyag. De annak kvinteszenciája micsoda? A *vachaspati*. A nyelvnek, vagy hangnak mi a kvinteszenciája? A *brihaspati*, a tudatosság legintelligensebb megnyilvánulása. Csak az emberi lény éri el a *brihaspati* legmagasabb állapotát. Semmilyen más állat: nincs hozzá hatáskörük, lehetőségük.

Aki ezt a megtestesülési folyamatot megérti, az egészen keresztül fog menni, meg fogja tanulni az eszközök mindegyikét, és mindent. Ebben a folyamatban megmenekül, vagyis meghaladja azt. És amikor túllépett rajta, már mindentől szabad.

Az „én-íz” apám és anyám reprezentációja. Én szüleim kvinteszenciájának minősége vagyok. Szüleim kvinteszenciájának gyümölcsei összekeveredtek egymással, aminek az íze vagyok én. Nem érted, hogyan ment végbe Úr Krishna megtestesülése is? Kétségeim vannak, hogy világos-e ez a számodra.

V: Világos.

M: Úr Krishna megtestesülésének a folyamata ugyanilyen. Tehát, amikor a szülők kvinteszenciája elfogyott, vagy kimerült, hétköznapi nyelven azt mondták róla [*az ivadékról*], hogy meghalt; és az „én-vagyok-ság” íz szintén elenyészett. Sikerül most már megismerni Úr Krishnát?

V: Törekedni fogok rá.

M: Valójában az ideát, hogy az embernek próbálkoznia, vagy törekednie kell, elutasítom. Valójában ez egy nagyon kártékony fogalom. Elegendő, ha mindennek a központi jelentőségét megérted. Ez minden. Amint benne időzöl annak jelentésében, hol merül fel a sadhana kérdése?

V: Ha az evolúciót ténynek tekintjük, miért születtek kezdetben a lelkek olyan hátrányos helyzetben, hogy születésről születésre, állandóan javítaniuk kelljen?

M: Tudod, pont ezt a keresztkérdést szoktam általában feltenni. Ha következő születésed a múltbeli tetteid által meghatározott, akkor mi van a legelső születéssel? Nem hiszek a reinkarnációban. Mindazonáltal vitatkozni sem akarok, de ha erősködik valaki, mondván, hogy a *shastra* ezt mondja, azt mondom neki, hogy igen, a *shastrák*, a szentírások ezt állítják. Nem akarok erről tovább vitatkozni, mert csak a fogalmaidat szaporítja.

Itt és most azt akarom, hogy megértsd, mi micsoda.

A halál után nincs „én vagyok” tudomás; hová tűnnek hát az individuumok? Hogy merülhetnek fel bármiféle kérdésként a további születések? A tény az, hogy semmi sem született. Nem létezik világ. A világ megjelenik, de nem létezik. Tehát te a következő születésről beszélsz. De egyáltalán nem létezik születés; még ez a mostani születés sem létezik. Értsd meg Krisnát! Krishna, vagy bármely másik avatár egy esemény csupán, amely jött, és ment. Rád nem hatnak. Kinek van hát szüksége megvilágosodásra? Nem létezik olyan entitás, amelynek megvilágosodásra lenne szüksége. Nem létezik olyan dolog, hogy megvilágosodás! A test halála után van a *vijnana*, az abszolút állapot. A test ellenére én a *vijnana* állapotában vagyok. Világok jönnek és mennek. Én az eredeti létezés vagyok.

Csak saját énedet kutasd. Amikor születésed valójában valótlan, nem létező, hogyan merül fel az újraszületés kérdése? Ne a világgal vesződj, saját éneddel, saját születéseddel vesződj. E fogalmakat – reinkarnáció stb. – a tudatlanoknak szánják. Amint megoldod Úr Krishna és a saját inkarnációd problémáját, minden véget ér.

Sok éven keresztül tanultál, spirituális téren aktivizáltad magad, de ki csinálja mindezt? Erre nem tanítottak meg. Bármilyen spirituális gyakorlatot végezhetsz, csak fogalmakkal van tele. De valójában ki végzi mindezen tanulmányokat? Ezt nem értetted meg.

Hogy minden nehézséged ellenére nem érted el a megvalósulást, annak oka, hogy a testtel igyekszel azonosulni; nem adod fel az azonosulást. Ha nem tekinted magadat valami másnak, akkor legalább tekintsd magadat az életerőnek. Azonosítsd magad az életerőként, és legyél olyan, mint az. Az életerőt leszámítva, mi a legfontosabb dolog a testedben? Semmi; az életerő a legfontosabb.

Mondok egy másik, nagyon jó példát arra, hogy mi az „elme”. Bármilyen benyomások érnek az öt érzékszerveden keresztül, bármit látsz, hallasz, ízlelsz stb., mindezek a benyomások magában az életerőben vannak. Végül azok az életerőben gyűlnek össze – szavak formájában; a nyelv az elme. Ha valamiről sohasem hallottál, akkor sohasem fogsz róla beszélni. Bármi történik az öt érzékszerven keresztül, bármit megtudsz, az „lefényképeződik”, és felhalmozásra kerül az életerőben. És az életerő nyelve az elme.

Az éltető lélegzet révén észleled a világot. És amikor a világot észleled, az öt dimenziót, vagy inkább öt aspektust észleled, bármi is az, amit az öt érzékszerven keresztül megfigyelsz, és ami utána rögzítésre kerül. Az életerő ezért a rendelkezésedre álló legfontosabb mozgató erő. És amikor az életerő elérhető, azt jelenti, hogy te szintén ott vagy. Az „én-vagyok-ság”, tudatosság, vagy létezőség, és életerő, mindig mindegyik együtt létezik (mint a cukor és az édesség).

Mi az életerő, és a létezőség? A forma az öt elem játékának a kvintesszenciája. Lévéen része annak, „én-vagyok-ság”-ként válik valóra. Vagyis, ne próbáld darabokra törni. Ez a kvintesszenciális „én-vagyok-ság” jelent mindent. Így, amikor a testet, az „én-vagyok-a-test” ideát magadhoz öleled, darabokra töröd a teljességet. És ez a hiba végzetes. Bármilyen tapasztalaton mész is keresztül, tanulsz a tapasztalatból, megérted azt, de ki az, aki a fényképeket készíti az összes tapasztalatról? Az éltető lélegzet? Hol szerepelsz te mindezekben?

Minden faj számára, az emberi lényeket is beleértve, az életerő maga az isteni. És ez az életerő Ishwarát, vagyis a tudatosság princípiumát is magában foglalja. Fedezd fel: hogyan helyezed fókuszodat az életerőre, és meditálsz az Önvalón? Ezt kell felfedezned.

Az életerő a név köteléke által kondicionálódik, vagy válik megbéklyózottá. A nevet „én vagyok”-ként fogadja el. Ez a hiba. Ami a név és a forma kondicionálásától mentes, a *Pramatman*. Ami a test, elme, név, és forma által kondicionált, azt úgy nevezzük, hogy *jiva*. Az éltető lélegzet nyelve az elme. És az elme a mozgatóereje minden tevékenységnek. Van kérdésed ezzel kapcsolatban,

erre a témakörre szorítkozva? E témában nagyon nehezen lehet kérdéseket megfogalmazni. Ha képes vagy te vagyként megalapozni magad az éltető lélegzetben, akkor megnyilvánulttá válsz. Amikor az éltető lélegzet kondicionálódik a test által, személyiségnek nevezed. De valójában az éltető lélegzet mindenütt jelen van, manifeszt, egyetemes.

Ha „én vagyok”-ként rögzülsz az éltető lélegzetben, akkor ez önmaga odavisz téged. Az éltető lélegzet nem korlátozódik a testre. Minden elemet az éltető lélegzet mozgat, működtet. De mivel a testen belül van, *pranának*, éltető lélegzetnek nevezed. Ez az éltető lélegzet maga az éltető energia. És a kvalitatív princípium a tudatosság, amely az éltető lélegzetben van.

Úgy tűnik, ilyen tárgyú ismereteid lényegében mindenféle másoktól összegyűjtött információkon alapulnak. Ez sajnálatos. Az éltető lélegzet nem ismer halált, és a benne rejlő princípium, a kvalitatív „én-vagyok-ság” princípium, szintén nem tud meghalni.

V: Ha anélkül halok meg, hogy magamat e princípiumként realizálnám, mi fog történni?

M: Meg fogsz halni. E kontextusban ne használd, kérlek, az „én” szót – ez egy kizárólagos, perszónifikált „én”. Azt mellőzve beszélj. Abban a pillanatban, hogy „én”-t mondasz, perszónifikálsz, individuummá válsz.

V: Ez a test...

M: Mit értesz „test” alatt? A test táplálék – az „én-vagyok-ság”, a tudatosság megérintésére szolgáló táplálék. Nézzük ezt a vegyi anyagot, mindegy, mi van a pálcikára rögzítve. [egy gyufaszálat tart a kezében] Ez a tápláléka a szikrának. Amíg ezek a kémiai alkotórészek elérhetőek, a táplálék elérhető, és addig a szikra is fennmarad. Úgy látszik, soha nem érzed magadat boldognak, hacsak nem azonosítod magadat a testtel. Azonosítsd magad helyette az életerővel, az éltető lélegzettel, és aztán beszéljessünk. Láttad már valaha az éltető lélegzetet meghalva, holttestként feküdni?

Mi az éltető, elsődleges tőke, ami most elérhető a számodra? Csak az életerő, és általa észlelész az érzékszerveken keresztül.

Az életerő imádásával, ha a test lehullik (amit az általános szóhasználat halálként ismer), valóban meghalok? Praneshvarod, az isteni éltető lélegzet, bármikor különválik a testedtől? Akárhová mész, mindig elkísér. Ki a te állandó kísérő? Praneshvar, az életerő. Ha nincs kapcsolatod az életerővel, létezhet-e az „én-vagyok-ság”?

V: Ha nem valósítom meg önmagam ebben az életben, és a test lehullik, mi fog történni az életerővel?

M: Az életerőt vádolod. A test le fog hullni, de mi fog történni veled, az életerővel?

V: Vagy megvalósítom magam, vagy nem valósítom meg magam, ez a különbség.

M: Mit számít ez? Az én felelősségem, az én szempontomból. Millió éveken keresztül, egy örökkévalóság, soha nem tudtam, hogy voltam. Mit számított? Az abszolút állapotban az „én-vagyok-ság” nem állt rendelkezésre. Mi történt? Egyáltalán nem számított.

Az öröm és fájdalom mindeme eseményei az éltető lélegzet és az „én-vagyok-ság” érintésének az egybeolvadása következtében lettek. Az éltető lélegzet, maga a *prana* idézi elő a fájdalmat vagy örömet? Nem, ehhez az „én-vagyok-ság”-ra van szükség.

Beszélsz ezekről a dolgokról; feltételezed csupán, hogy *jnani* vagy. Mi a te tudásod? Mindenkit hatalmába kerít a büszkeség, és azt gondolja „nagy tudású vagyok”. Elérhetsz valamiféle kiválóságot, valamiféle magas szintet ebben a világban, de a haláltól való félelemtől nem szabadulsz.

Ezt a terhet, hogy meg fogok halni, az „én-vagyok-ság” rakja rám, vagy az életerő? Sajnálatos módon a halál elérézéséig a testet folytonosan identitásunkként öleljük magunkhoz, és ezért van ez a halálfélelmünk. Az életerő a testen keresztüli működésekor az „én-vagyok-ság” érintését érezzük.

Most nem beszélek többet, hacsak fel nem merül néhány kérdés.

V: Hadd emésszem előbb a hallottakat.

M: A helyzet egyszerű. Hogy merül fel az általam mondottak megemésztésének a kérdése? Te vagy az életerő. És az életerő egyetemes. Ez minden. Amikor alaposan és valóban, minden tévelygés nélkül megérted, hogyan merül fel a meggyőződés erősítéséért való munkálkodás kérdése?

V: Mi áll közém és a megvilágosodás közé? Amikor értem, bizodalمام van benne.

M: Még a „közé” szó is a te a test vagy ideát implikálja. Ez az akadály.

V: Tehát gyakorolnom kell, hogy elfelejtsem.

M: Vagy vizualizálni azt (azonnal). Voltaképpen nem szükséges megpróbálnod elfelejteni. Amint azt mondod, hogy az éltető lélegzet vagy, miért merülne kérdésként, hogy megpróbáld elfelejteni a testet?

Hadd tegyem nagyon világossá számodra. A test a táplálék; vért és csontokat foglal magában. Az táplálja az éltető lélegzetet; vagyis az éltető lélegzet elfogyasztja ezt a táplálékot. És az éltető lélegzet révén következik be ez az „én-vagyok-ság” érintés, a létezőség.

V: Igen, ma reggel nagyon meggyőzően magyarázta ezt Maharaj.

M: Mi hasznát vetted? Ha hazáig vezetett volna, és nagyon világosan megértetted volna, helyt kapnának-e mindezen kérdések?

Te a *Paramatman*, a *Brahman* vagy. Ha ez túl nehéz, akkor legalább csak az éltető lélegzet, az univerzális levegő legyél.

Hajlított-e az arany maga? De amikor ékszert készítesz belőle – vagyis formát és nevet adsz az aranyak -, csavarttá, hajlítottá válik. Csupán az által, hogy nevet adtál magadnak, csavarttá váltál. Az arany mint olyan, nem ostoba. Az arany a név és forma nélküli Önvalónak felel meg. De az aranyban azzal, hogy ékszerré lett alakítva, és kapott egy nevet, elkezdődött a csavarodás, vagyis az ostobaság.

1980. július 14-15.